

Kế Hoạch Chinh Phục Lọ Lem

Contents

Kế Hoạch Chinh Phục Lọ Lem	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	27
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	54
9. Chương 9	63
10. Chương 10	73
11. Chương 11	81
12. Chương 12	89
13. Chương 13	97
14. Chương 14	107
15. Chương 15	113
16. Chương 16	122
17. Chương 17: Kết Thúc	130

Kế Hoạch Chinh Phục Lọ Lem

Giới thiệu

Lúc nhỏ anh mồ côi may mắn được gia đình tỷ phú nuôi dưỡng nên bây giờ mới có cái danh giá được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chinh-phuc-lo-lem>

1. Chương 1: Tiết Tử

Hôm ấy là một buổi chiều có ánh tà dương vàng óng rực rỡ, mãi mãi hẳn cũng không bao giờ quên đi cái ngày định mệnh ấy. Khi chiếc xe hơi lạ đậu lại trước cổng cô nhi viện thì đã có sự thay đổi to lớn số phận của một đứa trẻ mồ côi.

Tài xế bước ra mở cửa cho một người đàn ông tầm ngoài bốn mươi tuổi ăn mặc sang trọng. Gương mặt ông ánh đầy vẻ mệt mỏi sau nhiều ngày tìm kiếm vô vọng. Mắt nhìn cổng cô nhi viện số 7 này, ông ấy không biết mình có thể chịu thêm thất vọng nào nữa không thì trợ lý ở sau nói...

- Thưa giám đốc, đây là cô nhi viện cuối cùng của tỉnh. Chiều nay chúng ta phải về lại thành phố để kịp chuyển bay rạng sáng mai.

- Tôi biết rồi anh Trương!

Ông ấy nhìn rồi bước vào trong. Những đứa trẻ mang cặp mắt tròn xoe lạ lẫm nhìn vị giám đốc đó đi gặp viện trưởng. Trong đám có một cậu nhóc cứ ngẩn ra nhìn bộ đồ vest trắng đẹp đẽ, tinh tươm của ông ấy. Như một ý niệm giản đơn nảy ra trong đầu vì bộ áo sang trọng kia thay đổi cả đời cậu nhóc.

- Cô nhi viện chúng tôi không có nhận trẻ dưới 5 tuổi. Bên dịch vụ xã hội thường có sắp xếp những trẻ có cha mẹ mất không ai nuôi dưỡng mới vào đây... nên tôi nghĩ không có đứa trẻ ông đang tìm kiếm.

Sự thất vọng nhanh chóng hiện rõ trên gương mặt ông ấy sau khi nghe viện trưởng nói. Hai tay ông ấy giữ chặt tấm hình của một cô gái xinh đẹp cười rạng rỡ như nắng xuân chan hòa.

Viện trưởng già nheo mắt nhìn, tay nâng nhẹ cặp kính lão hiểu ra phần nào...

- Mẹ của đứa trẻ mất rồi sao?

- ... vâng, tôi đã không về kịp. Con gái tôi cũng gần một tuổi rồi nhưng tôi hoàn toàn mất mọi liên lạc của cô ấy. Từ lúc nhận tin báo tử trên chuyến tàu đó đến giờ tôi không biết con bé đang ở đâu, ra làm sao nữa? Ở đây thật không nhận đứa trẻ mới nào hả chú?

Ánh mắt của một người đàn ông mắt trắng từ người phụ nữ của mình đến con gái khiến viện trưởng thở dài lắc đầu...

- Thật xin lỗi và chia buồn với anh. Nếu không có ở các cô nhi viện của dịch vụ xã hội thì biết đâu cô ấy gửi con cho người quen nào đó cũng nên!

- Tôi phải về nước... lúc chia tay không hề biết gì thêm... Thôi, ở đây có ít lòng thành gửi cô nhi viện này mong chú nhận cho!

- Không cần thế đâu!

Viện trưởng cảm ơn nhận phong thư có tấm séc với số tiền rất khá. Vị giám đốc bước ra một cách vô vọng không biết làm sao tìm ra con. Viện trưởng cũng tiễn ra cổng, nhưng qua sân lớn cả hai phải ngừng lại vì bọn trẻ đánh nhau. Có hai thằng bé to đang đề đánh một đứa còm nhom làm cả lũ trẻ ồn ào.

Viện trưởng già chạy đến lôi bọn chúng tránh xa nhau...

- Thầy đã nói biết bao lần không được đánh nhau mà!

- Nhưng viện trưởng hic... Nó bảo hai tụi con mất cha mất mẹ đó!

Hai đứa trẻ to con hơn khóc bù lu bù loa chỉ vào đứa bị đánh. Vị giám đốc đến sau nhìn thằng bé ốm, nhỏ con, tuy hơi đen cháy nắng nhưng gương mặt lạnh lợi sáng sủa tầm 7-8 tuổi rồi. Ánh mắt nhóc con rõ ràng ương bướng, cứng đầu tỏ ra một chút hung hăng không thềm nói gì giải thích cho mình đến khi viện trưởng chán nản quay sang hỏi tới...

- Thiên à, sao con lại nói thế khiến bạn buồn? Ở đây ai cũng giống nhau, tụi con phải đoàn kết yêu thương hơn chứ, tại sao lại chọc bạn!?

- Tại hai đứa nó không tin cha mẹ nó chết rồi. Con chỉ muốn tụi nó sống thực tế ra. Thực tế đó viện trưởng!!! Nếu không cho tụi nó hiểu thì tối ngày nói nhảm gì đó cha mẹ sẽ sớm rước về thôi thiệt là bực mình!!!

Giọng điệu của thằng bé làm vị giám đốc bật cười, lí sự kiểu trẻ con nhưng cũng rất thú vị. Viện trưởng có vẻ đã quen với thằng nhóc cá biệt này rồi...

- Các bạn hi vọng còn cha mẹ không sai!

- Hi vọng cũng không thành hiện thực, tụi nó sẽ sớm thất vọng thôi viện trưởng àk!?

- Ồh ... thì... – Lí sự với nhóc con khiến viện trưởng còn đỡ mồ hôi hột lúng túng khó trả lời. Thiên vì thế nhanh nhẩu nói dứt khoát.

- Phải vậy chứ!? Cha mẹ không chết ngất cũng bỏ rơi tụi nó rồi, vào đây rồi phải tự có ý thức thành trẻ mồ côi mới đúng!

Viện trưởng sững ra, còn bọn trẻ xung quanh vì nghe thế khóc òa lên hết do lại nhớ mình là trẻ mồ côi không cha không mẹ. Người ta đau buồn không hết, thằng nhóc này hăm hở nói lớn nữa chứ cuối cùng gánh lấy hình phạt đứng tại cột không cho chơi đến giờ ăn tối.

Thằng nhóc bước lại cột vắn liếc hết một lượt bọn trẻ rồi đứng phạt vô cùng ung dung, gương mặt lém lỉnh thật khôn lanh. Vị giám đốc chứng kiến hết chỉ cười và bước đến gần. Thiên nhìn bộ áo vest một cách tròn mắt...

- Con tên gì? mấy tuổi rồi hả?

- ... Thiên, con 7 tuổi rồi!

- Con cũng không cha không mẹ chẳng lẽ không cảm thấy buồn hay sao lại khiến bạn buồn như vậy?

Kể ra thằng bé này có chút cứng cỏi nếu không nói là cứng đầu với cái tuổi này nên ông ấy cũng thật tò mò. Nhóc con nhìn lên nhìn xuống cuối cùng nói...

- Con buồn hết rồi! Còn tụi nó buồn hoài àk! Tụi nó không hiểu có khóc cũng không có lại cha mẹ!

- Hi... con còn nhỏ mà cứng cỏi lắm. Sau này phải cố học thật giỏi để tự nuôi sống mình biết chưa.

Ông ấy xoa mái tóc xù của thằng nhóc có ý đi thì Thiên nói lớn theo...

- Lớn lên con nhất định thành người như chú!

- Người như chú là sao? – Ông ấy ngạc nhiên hỏi lại.

- Chú mặc áo đẹp nè, đi đâu người ta cũng tôn trọng đó!

- ... vậy càng phải học giỏi hơn mọi người để người ta tôn trọng nhé!

- Dạ!!!

Nhóc con nói rất quyết tâm sẽ có ngày mặc đẹp như thế. Vị giám đốc đi ra xe trong một dòng suy nghĩ. Tài xế mở cửa xe chờ, ông ấy chuẩn bị lên vẫn xoay nhìn bên trong. Thằng bé bị phạt đứng một mình nhìn các bạn chơi đùa đầy thèm thuồng, sau đó vì chán quá hơi ù rũ bắt đầu tự nghịch hai bàn chân mình.

Giám đốc cứ nhìn dáng bé xú đứng một mình chịu phạt. Tự lí riêng hỏi...

- Chúng ta còn chờ gì nữa giám đốc?

- Tôi đã 46 tuổi rồi anh Trưởng... Nếu lỡ tôi không tìm ra con bé...

- Tôi sẽ cho người tìm kĩ nhất định sẽ tìm ra thôi!

- Còn đứa trẻ đó... nó chẳng còn ai tìm nó như con gái tôi cả!

Giây phút ấy ông ấy không suy nghĩ quá xa vời khi trở lại bên trong sân. Thiên đứng phạt chưa lâu đã không nghiêm túc rồi tự sáng tạo ra trò búng ngón chân thì thấy bóng người nên nhìn lên. Giám đốc ngồi xuống trước nó, nhóc ngu ngơ hỏi...

- Chú chưa đi hả?

- Con có muốn sau này thành người giống chú không?

- Dạ muốn! Chú kêu con học giỏi mà!

Nhóc nhe răng cười thiếu mất hai răng cửa vẫn rất dễ thương khiến ông ấy cười nói...

- Thế chưa đủ đâu! Chú tên là Phạm Nhật Hoàng. Con có muốn có tên là Phạm Nhật Thiên làm con trai của chú không?

Ánh chiều buông nhẹ xuống cô nhi viện. Thằng bé tròn xoe mắt nhìn nụ cười của vị giám đốc đó. Chẳng đợi mong gì nhưng nó cũng có người cha thứ hai trong cuộc đời. Giám đốc cũng không hiểu có phải vì đang vô vọng không tìm ra con nên đã vội vã chọn đứa con trai nuôi này... Nhưng Thiên đã cười gật đầu lia lịa khiến ông ấy mỉm cười biết mình không cần phải suy nghĩ nhiều thêm về quyết định đúng đắn này.

2. Chương 2

This is American's airline, we'll be landing in about fifteen minutes. The Fasten Seatbelt sign, please fasten your seatbelt and return your seat to the upright position. Please stay in your seat until the aircraft has come to a complete standstill and the Fasten Seatbelt sign has been switched off... Đây là hãng hàng không...

Trên khoang máy bay, hành khách ổn định chỗ ngồi sau thông báo, nhanh chóng thắt dây an toàn chuẩn bị hạ cánh. Hấn cố nhẹ miêng che mắt nhìn ra ngoài cửa sổ độ cao đang hạ dần tiến thẳng đến phi trường, sau đó gấp dài lại che mắt không quan tâm.

Sân bay có nhiều người đứng chờ ở cổng ra, người thân đón nhau mừng mừng tủi tủi. Hấn mang kính râm, áo vest khoác ngoài cùng áo thun xám, quần jean xanh đen bước ra với vồn vồn một giỏ hành lý thật gọn màu nâu nhạt. Ngay trước tầm nhìn là một tốp người ăn vận lịch sự, cầm bảng "Anh Phạm Nhật Thiên" tìm trong người vừa ra một cách dáo dác.

Hấn không thèm đến gần họ, chân mang giày da thời trang xoay bước ung dung đi qua họ luôn. Ra ngoài gọi taxi, hấn xoay cổ uể oải sau chuyến bay dài rồi đưa ngay một mẫu giấy có ghi địa chỉ...

- Đến thẳng địa chỉ này...

- Trời... Xa lắm đó anh bạn! Đi từ đây cũng mất 3-4 tiếng đồng hồ! – Tài xế taxi cảm thán ngay làm hấn cố cười cười.

- Cứ đi đi rồi về liền. Tôi sẽ trả tiền mặt, nếu anh đi nhanh sẽ có thêm chút ít đó!

Nhật Thiên lấy ví ra đưa trước khoảng tiền làm tài xế đành vui vẻ chạy thôi. Hấn bắt đầu chỉnh lại chỗ ngồi vì sẽ di chuyển thụ động thêm vài tiếng. Bên ngoài đám nhân viên tìm mình đang loạn lên. Vô dụng như thế không bị hấn hành hạ cũng uổng.

- Anh chờ khoảng 15' nhé tôi sẽ ra ngay! – Nhật Thiên nói với tài xế taxi.

- Tôi qua quán kia ngồi nghỉ một chút chờ nha!

Nhật Thiên cũng oải lắm rồi thật muốn nằm ngủ cho khỏe nhưng lý do chính là phải đến đây. Hấn đi vào con hẻm nhỏ ven sông, khu nhà tầng lớp lao động thấp nên có chút sập xệ. Theo đúng địa chỉ chính xác là căn nhà màu xanh có cổng đen này nên hấn gọi thử. Một bà cô đi ra liền hết hồn vì một thanh niên cao ráo, điển trai đang cười trước cổng vô cùng lịch thiệp.

Không chắc có phải là chương trình thực tế gì có người nổi tiếng ghé thăm không nhưng bà ấy đóng sầm cửa lại làm lần này là tới phiên Nhật Thiên hết hồn.

- Cô ơi! Tôi không phải là người xấu đâu! Tôi có chuyện cần hỏi thôi!

Tên này cũng không hiểu mặt mình có gì bất thường đến như vậy, làm người ta hoảng sợ đóng cửa. Nhưng bà cô ấy nhanh chóng trở ra với bộ đồ đẹp làm hấn chỉ biết cười trừ sống lưng hơi ớn lạnh...

- Em trai có gì cứ hỏi chị trả lời cho! – Vừa nói bà ấy vừa liếc mắt đưa tình làm hấn sợ muốn chết a.

- Cô có biết người này không?

Cầm tấm hình trắng đen sờn cũ hình một người phụ nữ trẻ xinh đẹp, bà cô nhíu mi nhớ ra...

- Đây chẳng phải là Như Quỳnh sao? Mấy chục năm rồi còn gì?

- Cô biết người phụ nữ này đúng không?

Nhật Thiên rất mừng cuối cùng cũng tìm ra một chút manh mối. Bà ấy cố sức nhớ lại rồi nói với hấn...

- Chúng tôi gần nhà khi còn nhỏ. Sau này lớn cô ấy chuyển lên thành phố sống... Vụ tai nạn của cô ấy tôi cũng có xem trên báo đài nhiều người chết lắm, thật là đáng thương!

- Vậy cô có biết con gái của cô ấy không? Hơn 20 năm trước Như Quỳnh có dẫn đứa bé nào về thăm không?

Người đã chết rồi xem như là đầu mối, cái chính anh chàng đang muốn tìm chính là con của Như Quỳnh. Vì cậu trai đẹp, bà cô ấy chịu khó nhớ lại lắm rồi nhưng cũng lắc đầu...

- Không có! Sau khi cha mẹ qua đời hết, các anh trai đi tập kết thì một mình cô ấy lên thành phố ở luôn, về nơi xó xỉnh này làm gì!? Lúc cô ấy chết, bên cảnh sát cũng đến tìm người thân nhận xác nhưng không còn ai thân thiết ở đây cả!

Nhật Thiên chán nản nhìn tấm hình cũ rồi lẩn nữa cất đi manh mối không có kết quả. Hấn lấy ra tấm card đưa cho bà ấy một cách lịch sự...

- Đây là danh thiếp của tôi, nếu cô còn nhớ gì hay còn biết ai biết tin gì về Như Quỳnh xin liên lạc với tôi, tôi sẽ hậu tạ.

- Woa! Tưởng sinh viên nhưng không ngờ là cái gì C... CEO luôn nè! Tuổi trẻ tài cao có khác!

Bà ấy cười hô hố mê trai dễ sợ làm Nhật Thiên chỉ biết gật đầu chào nói...

- Tôi 30 tuổi rồi không còn trẻ đâu! Cám ơn và xin lỗi đã làm phiền!

Hấn xoay đi, đáng cao ồm như người mẫu vừa lịch lãm vừa hấp dẫn, gương mặt baby so với độ tuổi thật hỏi sao người ta không thấy già chứ. Tài xế taxi thấy hấn ra lại lên xe vui vẻ hỏi...

- Về đâu cậu trai?

- Khách sạn Hinn's!

Nhật Thiên nói rồi ngồi nhìn tấm hình người phụ nữ xinh đẹp đó. Có được địa chỉ người quen này rất cực khổ mất gần 2 năm điều tra, cuối cùng cũng công cốc. Hấn rút điện thoại ra gọi. Tiếng chuông đổ không lâu thì đã có người nhanh chóng nhấc máy...

~ Đến nơi rồi hả con?

~ Con đến từ 2h chiều rồi và đến thẳng địa chỉ cha đưa nhưng người quen cũ không ai gặp lại cô ấy sau khi chuyển lên thành phố cả.

Báo tin này Nhật Thiên cũng hơi lo lắng cho đầu dây bên kia. Giọng của cha khàn khàn, chỉ nói thôi nhưng đủ rõ chứa hết bao nhiêu thất vọng...

~ ...vậy sao? Con cũng cực rồi!

~ Cha cứ yên tâm, con sẽ cho người tìm lần nữa, quan trọng là sức khỏe của cha kìa không được nghĩ suy nhiều biết không?

~ Thiên... cha sợ cha chờ không kịp...

~ Con nhất định sẽ tìm ra con gái của cha! Con hứa đó! Chỉ cần cha tin tưởng con thôi!

Hấn nói bằng chất giọng cứng rắn. Tìm ra con gái là nguyện vọng lớn nhất của cha, còn nguyện vọng của hấn chính là làm cha hài lòng vui vẻ. Dù có lật từng cục gạch từng nhà lên, Nhật Thiên cũng sẽ tìm ra cô bé đó. Trong điện thoại ông bố cười an lòng...

~ Ừm... Cha giao hết cho con rồi còn gì con trai ngoan của cha!

~ Con thích hai từ “tài giỏi” hơn là “ngoan”!

~ Haha... cái thằng này không bao giờ đổi! Con là số một luôn đó chịu không?

Giọng ông ấy cười làm anh chàng cũng đỡ lo hơn phần nào. Nhìn ra ngoài ô kính, hẳn tự hỏi con gái của cha đang ở đâu, làm gì, có còn sống trên đời này hay không?

- Anh cứ giữ hết phần dư đi khỏi thói tiền thừa!

- Cám ơn nhé cậu trai!

Tài xế taxi chạy đi vui vẻ vì hôm nay có được một khách “sộp” ghê. Nhật Thiên xoay lại nhìn khách sạn hạng sang nằm sao trước mắt. Khu vực này bao gồm trung tâm thương mại giải trí, nhà hàng và khách sạn. Thứ bảy như hôm nay, đúng 8h tối lượng khách cố định tập trung ăn tối, xem phim và trượt băng phía cụm trung tâm sau khách sạn là đông nhất.

Thật sự chỉ có loại người có não kinh tế như hắn mới đứng làm trò quan sát hiện trạng thế này. Mãi quan tâm hoạt động cả khu vực, một bóng người chạy băng ngang giật luôn bóp tiền đang cầm trên tay sau khi trả tiền taxi. Mặt Nhật Thiên co lại, chạy theo ngay không suy tư nhiều...

- Đứng lại ... đồ ăn cắp!

Tên lấy đồ nhỏ con, chạy nhanh như sóc luồn lách né người đi ngược chiều trên quảng trường. Nhật Thiên tốc độ cũng không chậm lao theo. Nhưng đột ngột tim như đập ngược, nơi ngực nhồi lên một trận làm hắn không thở nổi, hai chân chậm dần đứng lại ôm trước lồng ngực thở dốc, cả người vì thế cũng run lên. Hắn nhăn nhó nhìn gã lấy cắp cứ thế chạy đi một cách bất lực.

Cứ nghĩ là mất luôn bóp tiền rồi không ngờ phía trước vang tiếng ồn. Một chiếc ghế đan mây kiểu kinh điển từ quán coffee có bày bàn phía ngoài vỉa hè quăng ra chặn té tên ăn cắp. Bảo vệ và nhiều người đàn ông nhìn thấy cũng chung tay bắt lại tên cướp. Đó chỉ là một thằng bé trông rất bụi đời, ngoài bóp tiền trên tay, trong người nó còn quá trời dây chuyền, bóp ví của nhiều khách du lịch khác.

Mọi người trong quán coffee vỗ tay vì chứng kiến toàn bộ cảnh chặn cướp ngoạn mục của cô nhân viên phục vụ quảng ghế chuẩn không cần chỉnh...

- Giỏi quá Thực Uyên!

- Quảng ghế quá chuyên nghiệp luôn!

- Hi... mọi người khen làm em nổ lỗ mũi đó!

Nhật Thiên bước vào trong đám đông nhìn cô gái mặc đồng phục nhân viên quán áo hồng cùng váy xếp li ca-rô đen. Tóc nàng cột cao, gương mặt cười cũng dễ nhìn, đáng cũng nhỏ con nhưng không ngờ mạnh dữ.

Anh chàng vẫn chưa thể thở đều lại, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh bước qua lấy lại bóp tiền của mình. Mấy cô gái cứ tròn mắt nhìn hắn. Chủ quán nhanh chóng gọi cảnh sát đến giải quyết hậu sự.

Hắn nhìn cô gái đó, rất muốn cảm ơn vì lịch sự nhưng cơn đau thắt ngực làm hắn đành bấu cứng áo phía trước phổi xoay đi về hướng khách sạn. Đám nhân viên nhìn theo mà mơ màng...

- Người mẫu hả trời? Đẹp trai dễ sợ ak!

- Ôm nhóm ôm nhách, đi đứng không vững thế kia còn bị giật bóp thật là quá tệ hại, chỉ có thể là gay thôi!

- Sao tiêu cực vậy Thực Uyên? Đẹp trai là đủ rồi!

Nghe mấy cô bạn làm cùng nói thế nàng hết ý kiến đi vào trong quán làm tiếp, tên cướp có bảo vệ và cảnh sát lo rồi. Khi đó Nhật Thiên đi thẳng vào khách sạn gặp quầy tiếp tân nói hơi đứt quãng mệt nhọc...

- Một phòng hạng nhất!

Mặt hắn khá xanh, hơi thở khó nhọc chưa thể dịu lại. Tiếp tân hỏi lại...

- Quý khách có đặt phòng trước hay thể VIP của tập đoàn Hinn's không ạ?

- Ai quy định có thể VIP mới được chọn phòng hạng nhất chứ? – Dù đang rất mệt nhưng hắn vẫn hỏi cho rõ.

- Xin lỗi quý khách, bên trên đã có quy định thế nên...

Thấy mặt tên đó đang nhăn nhó, hỏi như muốn gây chuyện ồn ào nên tiếp tân không biết nên trả lời sao cho khéo. Nhật Thiên điên lên hỏi...

- Thế bên trên là ai, tên gì hả? Tôi muốn biết người quy định!

- Dạ... tổng giám đốc điều hành của chúng tôi là ông Phạm Nhật Thiên!

Cô tiếp tân thật thà nói ra làm hắn muốn đứt thở, chóng tay khom đầu lấy lại bình tĩnh. Không vì đang tệ hại như thế này hắn cũng làm ầm lên rồi. Cuối cùng hắn cũng lấy thẻ bạch kim vip ra cùng passport để lấy phòng. Cô tiếp tân vội làm thủ tục ngay...

- Chìa khóa phòng đây, anh Richard Phạm. Tầng 27, phòng 2801!

Phục vụ cầm giúp hành lý, hắn cũng chẳng quan tâm gì cả càng lúc càng khó thở. Trong thang máy hầu như phải tựa vách hộp thang máy mới đứng vững. Cực khổ cũng đến nơi, loại phòng hạng nhất có thiết kế to như một căn hộ, trang trí đẹp mắt, giá cả cũng khỏi nói luôn.

Cho phục vụ tiễn tiếp xong hắn lập tức đóng cửa, tìm trong giỏ lọ thuốc suyễn xịt nhanh vào miệng rồi ngồi bệt xuống thở dần ổn lại. Nhìn chai thuốc trong tay, hắn lại thở dài chán nản cái thân thể nhếch nhác của mình không bao giờ có thể nổi hứng làm anh hùng bắt cướp được.

Ánh nắng ban mai làm hắn trở người thức giấc cảm thấy khỏe hơn rất nhiều rồi. Sau khi thay áo chỉnh tề, Nhật Thiên ra khỏi phòng lúc có hai phục vụ vừa ra thang máy khom chào. Hắn đi xuống không biết cô phục vụ nhìn theo...

- Uyên! Em còn nhìn gì đó! Để chị chỉ phòng vip cần làm kĩ hơn phòng thường!

- Dạ!

Nàng thôi nhìn theo vì nghĩ chắc là đúng anh chàng bị giật bộp tiền hôm qua rồi.

Ngày Thiên đi thẳng ra ngoài, đến quán coffee In Heaven. Quán rất đẹp với cách bày trí không gian mở trước vỉa hè khu thương mại một cách hài hòa, sáng tạo. Hắn đã cố quan sát nhưng không thấy cô gái hôm qua. Lúc có người mang coffee và bánh ra hắn hỏi...

- Cho tôi hỏi một cô nhân viên ở đây... tên hình như là Nguyên hay Quyên gì đó! Tôi muốn gặp để cảm ơn!

Hôm qua vì cơn suyễn làm hắn không cảm ơn lời nào cô gái đó. Lúc đó nghe loáng thoáng tên cũng không rõ. May mà cô phục vụ suy nghĩ một lúc cũng nghĩ ra cái tên...

- Àhh... anh hỏi Thực Uyên đúng không? Cô ấy làm ca chiều từ 5h đến 11h!

- Vậy sao!? Thanks!

Gã này uống coffee, tự nhủ không có cơ hội cảm ơn lịch sự rồi. Dù sao hắn cũng bỏ công tìm với cả bụng thành ý nhưng không gặp thì đành vậy. Hít mùi coffe làm người ta tỉnh táo tinh thần, lần này về ngoài tìm “em gái”, hắn còn cả bọn công việc đích thân phải giải quyết. Lấy điện thoại, Nhật Thiên gọi đi...

~ Tôi là Phạm Nhật Thiên. Triệu tập cuộc họp hội đồng lúc 10h tại trụ sở chính cho tôi!

Tắt máy, chưa gì hắn đã thấy khoái chí trong bụng khi nghĩ đến vẻ mặt của mấy giám đốc các bộ phận rồi. Uống xong, Nhật Thiên trở về khách sạn. Phục vụ phòng đang thay drap giường ngừng lại, anh chàng nói lịch sự...

- Hai cô cứ làm việc tiếp đi!

Hai phục vụ khom người sau đó làm tiếp công việc. Thực Uyên cũng lén nhìn hắn cũng không chú ý đến mình. Nhật Thiên lấy áo sơ-mi vào phòng tắm thay đồ để còn đi. Hắn chỉ vừa cởi áo thun ra thì bên ngoài có tiếng gõ cửa phòng cùng cái giọng gọi hơi bị quen.

Hắn đưa đầu ra rồi đi mở cửa. Hai phục vụ phòng cũng không muốn chú ý nhưng cửa vừa hé một người đã nhào vào ôm cứng lấy Nhật Thiên.

- Richard!!!

Người đàn ông ngang nhiên ôm hắn khi còn chưa kịp mặc áo. Hai cô phục vụ phòng cũng ngỡ ngàng vì người vừa đến mặc đồ rực rỡ, có thể nói là chói lòa một màu xanh pha cam ấn tượng chỉ có thể là nghệ sĩ mới dám can đảm mặc loại trang phục như thế. Nhưng nhìn kĩ lại hình như cũng là người nổi tiếng thật.

- I miss you so much. Why you don't call me just another one, stupid Richard!? – Cái giọng hờn trách giận dữ chỉ khiến Nhật Thiên đành mặt nói.

- Cho anh 2s để bỏ tui ra và ăn nói lại cho đàng hoàng àk!

Giọng hắn không dễ thương chút nào làm người đó lùi ra nói...

- Bao nhiêu lâu rồi không gặp mà em nữ nói chuyện như thế với anh em chí cốt thế sao Richard? You don't miss me?

- Anh em cái con khỉ? Muốn có scandal đồng tính hay sao? Còn không bỏ tui ra!

Mặt Nhật Thiên rõ khó giãn làm tên nọ mất hứng không thèm ôm nữa, ngồi xuống ghế tháo mắt kính khiến Thục Uyên đứng bên giường đỡ đỡ. Nhật Thiên xoay đi rót ly nước, sau đó uống nước trong ly rồi cho anh ta cái chai nước còn lại xem như đã mời khách. Thế mà gã khách vẫn cười toe toét cầm chai không câu nệ tiểu tiết uống luôn, sau đó vui vẻ nói...

- Hôm qua anh gọi điện hỏi thăm sức khỏe bác trai mới nghe tin cậu về đó chú em. Định không liên lạc với anh mày luôn hả?

- Lần này em sẽ về đây ở một thời gian dài luôn nên cũng định mua được nhà mới gọi anh!

Nhật Thiên không bị ôm nữa có chút bình tĩnh hơn nha. Gã anh gật gù ra vẻ thông cảm sâu sắc nha...

- Àh... chắc hẳn là vì chuyện em gái rồi!

- Cả việc công ty nữa! Có vài dự án lớn em cần trực tiếp giải quyết, cứ bay đi bay lại da mặt hết đẹp. Mà khu nhà của anh còn nhà trống không?

Nhật Thiên ngồi nói chuyện cùng tên kia, ban nãy có chút tàn nhẫn nhưng thật ra là rất thân thiết. Thục Uyên nhìn “người đó” thật muốn làm việc không nổi nữa vì vị khách mới đến chính là J.K – đế vương showbiz không ai sánh bằng.

J.K cười nham nhở, tay sờ sờ mặt Nhật Thiên và nói bộ dạng thiệt hảo sắc...

- Mua nhà làm gì? Qua ở với anh nè cưng!

- Ý hay đó! Em đang định xem khu đó mà vắng vẻ ít người mua nhà sẽ biến thành khu nghỉ dưỡng kết hợp sân golf để tống cổ anh đi đây!

Người ta ngọt ngào đến thế nhưng Nhật Thiên không phải con người. Bị chọc như vậy J.K cũng điên lên ...

- Thằng chết tiệt! Nhà đó bác trai cho anh mày khi anh thắng Emmy awards lần đầu tiên đó!

- Cha rãnh rồi dư nhà thôi! Mà anh về đi, em phải đến công ty họp rồi có gì tối sẽ liên lạc với anh sau! – Nói rồi Nhật Thiên đi vào phòng tắm thay áo. J.K hưng phấn hỏi.

- Đi taxi hay sao anh cho quá gian nè!

Nhật Thiên nghe thế nói vọng ra từ trong phòng tắm...

- Các “bé cưng” của em bay chuyển sau chắc nhân viên đã chuyển đến khách sạn rồi!

- Mang theo mấy chiếc xe, bộ em tính ở lại thật hả?

- Tất nhiên, em không rãnh rồi giãn với người dở hơi như anh đâu!?

Nhật Thiên cười nói khi mặc áo vào. Tuy hắn có châm chọc như thế nhưng J.K tuyệt đối không bao giờ giận hờn cả. Gã ca sĩ thậm chí vui vẻ uống cho hết chai nước chờ Nhật Thiên ra.

Thục Uyên từ góc phòng nhìn J.K một cách mơ màng, nàng chưa từng nhìn thấy thần tượng của mình gần đến như vậy. Thật sự nhìn J.K bên ngoài đời còn tuyệt vời hơn trên tivi gấp cả ngàn lần. Nếu không vì đang làm việc thì nàng chỉ muốn đến xin ngay chữ kí thôi.

Rồi Nhật Thiên bước ra hỏi ông anh...

- Hôm nay anh rảnh rồi thế?
- Sắp quay ngoại cảnh rồi nên có thời gian xả hơi. Phim quay xong anh mời cậu vé danh dự nhé em trai!
- Xiii... không thêm! Anh không nhớ tui là tài trợ chính cho phim anh hay sao dĩ nhiên là tôi có vé vip rồi!

Nhật Thiên lên giọng cùng đáng về ta đây tổng giám đốc khiến mặt J.K se lại nói cho ngay một câu...

- Sao anh đây lại chịu chơi với mày được lâu đến thế này chứ Richard!?
- Haha... lần nào cũng nói mãi. Giờ anh có đi không hả?

Nói thế thôi chứ Nhật Thiên cười bước đến ôm vai J.K. Ông anh vì thế cũng không giận, vui vẻ cùng đi khỏi phòng. Thục Uyên nhìn theo bóng J.K thật tiếc nuối.

Khi cả hai bước ra, phòng 2803 đối diện có một quý phu nhân ra cùng lúc. Hai cô nhân viên phục vụ khom chào định đi dọn dẹp thì bà ta nói.

- Hai cô lấy quần áo trong phòng tắm mang đi giặt giúp tôi!
- Vâng thưa quý khách!

Nhật Thiên chỉ thản nhiên đi với J.K. Bà cô kia cũng đến thang máy chờ cùng lúc với hai thằng đó. J.K cao hứng vì lâu ngày không gặp cậu em chiến hữu nên nói lung tung chuyện cũ chuyện mới làm Nhật Thiên mặt dầu chết được. Vị phu nhân cũng nhìn nhìn nhận ra J.K khiến J.K hết hồn...

- Anh quên mất kính trên phòng rồi Thiên!
 - Kệ đi! Lần sau em đưa cho anh, giờ trở lên một lần. Mà đừng có nói anh chỉ có duy nhất một cái mắt kính đó thôi nha!?
 - Không phải... giờ anh ra khỏi khách sạn không đeo kính paparazi chụp được lại tung scandal bậy bạ!
- J.K nói thôi đã nhăn nhó đau khổ rồi ai bảo là người nổi tiếng làm chi. Nhật Thiên bực mình khó chịu.
- Biết người ta nhận ra còn đến đây làm gì không biết!?
 - Ai hỏi làm anh mày quên hả thằng này?

Hai gã cãi lộn khiến vị phu nhân đi chung thang máy im ru không dám nói gì. Đến tầng sảnh, Nhật Thiên đứng khoanh tay bực mình vì J.K phải đi trở lên một lần nữa. Chỉ có quý bà kia đi ra. Cả hai đi trở lên lấy kính cho J.K. Khi còn có hai người trong hộp thang máy, Nhật Thiên cau có...

- Anh quên thì một mình đi lấy thôi. Lôi theo em làm gì một chết được!
- Phòng của em sao anh vào được!?
- Anh không biết kêu tui đưa chìa khóa sao?

Nhật Thiên thật đau đầu với gã anh này nhưng J.K vui vẻ lắm, cái mặt ca sĩ hạng A lại ngốc dễ sợ...

- Ủh ha... nhưng cũng đã đi rồi còn ồn ào làm gì. Tính sao nóng nảy thế em yêu của anh!
- Gớm quá đi!

Hai gã đang giỡn thì mắt Nhật Thiên nhìn thấy vật sáng lấp lánh trên sàn. Anh chàng ngồi xuống nhặt lên sợi dây chuyền bạch kim cần nhiều kim cương tinh xảo, xem ra rất có giá trị. J.K cầm xem ngay tập làm thám tử tư.

- Móc khóa hư nên mới rớt ra!

Nhật Thiên nhìn không nói, trong đầu nhớ lại lúc bước ra gặp quý phu nhân đó, ánh sáng sợi dây này mang chút chói mắt.

- Cửa người phụ nữ phòng 2803 ban nãy đó. Chút nữa mang xuống cho tiếp tân!

- Cả bà cô già mà cậu cũng để ý người ta mang trang sức gì hả Thiên?

J.K thật sốc vì Nhật Thiên. Nhưng hắn chỉ nhìn qua cười thật đáng ghét nói...

- Không có óc quan sát như anh mới lạ chứ người tinh tế như em thiếu gì!?

- Đồ khó ưa!!!

J.K lầm bầm chửi vào phòng lấy mắt kính chỉ làm Nhật Thiên khoái chí đứng chờ. Cửa phòng 2803 mở ra, nàng ôm cả đống drap giường bần bước ra gặp ngay hắn. Thực Uyên tính lùi đi luôn nhưng hắn nhìn thoảng cũng nhận ra gọi lại.

- Cô có phải cô gái hôm qua làm ở quán coffee không?

Nàng ngớ ra xoay nhìn vì hắn còn nhớ mình. Nhật Thiên nhanh chóng bày ra nụ cười xã giao chuyên nghiệp nói.

- Sáng này tôi đến đó định tìm cô cảm ơn sự giúp đỡ hôm qua nhưng không gặp! Thật cảm ơn cô!

- Àh vâng, không có gì! Không ngờ anh nhớ mặt tui đó! – Hôm qua rõ ràng nàng thấy mặt hắn vô cùng khó coi, chỉ vào cầm lấy bóp tiền rồi đi rất vội. Nhật Thiên lịch sự trả lời.

- Tôi giỏi nhớ mặt người khác lắm!

Cô nàng cũng chỉ biết cười cười gật đầu lúc J.K có kính bước ra. Thực Uyên lập tức nhìn J.K không chớp mắt. J.K càng bước đến gần, tim nàng càng đập loạn xạ.

- Anh vừa quay đi đã làm quen được ai thế Richard!

- Anh làm như em giống anh không bằng!? Đây là danh thiếp của tui, nếu cô cần gì cứ liên lạc tui nhất định sẽ giúp cô!

Nhật Thiên rút ra tấm card nhằm đền ơn một cách đầy đủ nhất. Tuy nhiên mắt nàng vẫn là hướng đến J.K không rời đi đâu được. Nàng thậm chí không cầm lấy tấm card của hắn chỉ nhìn ông anh của hắn như người mất hồn. Thấy con gái nhìn mình dữ như vậy, J.K cười đẹp liền vì mình là người của công chúng mà.

Thực Uyên không chịu nổi nữa, lí trí của nàng trở về bằng không. Nàng quăng mớ drap giường xuống làm Nhật Thiên nhủ mày không hiểu gì thì nàng đã run giọng hướng đến J.K.

- Anh J.K... làm ơn cho em xin chữ kí!

Má nàng mang chút hồng hồng, mắt tròn xoe chỉ thấy mỗi thần tượng của mình. Nhật Thiên thật sự choáng váng thiếu điều đo sần rồi không ngờ gặp ngay fan của ông anh dỏ hơi. J.K lập tức tháo kính ra nhìn nàng....

- Tất nhiên rồi! Em tên gì hả người đẹp?

- Dạ Lý Thực Uyên! Em là fan của anh từ năm cấp III lận. Mọi concert em đều đi xem và không bỏ lỡ film nào của anh cả!

- Haha... sao anh không biết mình có một fan nữ dễ thương như em từ trước nhỉ?

J.K cao hứng rút ảnh có sẵn trong người ra kí tặng nàng ngay trước mặt Nhật Thiên. Anh chàng thật sự ghen ngào nhìn hai người đó thi nhau pha trò người hâm mộ. Hắn chỉ biết tự cắt lại tấm card của mình vào người, trong lòng cảm giác có chút nhục nhã vì cô gái này.

Thực Uyên có được hình lẫn chữ kí của J.K thấy vô cùng hạnh phúc. Rồi nàng sực nhớ, vội lấy điện thoại ra. Nhật Thiên đang đứng khoanh tay chờ hai người này “tình cảm” xong thì nàng cả gan nói với hắn.

- Anh ơi, chụp hình giúp tui đi!

- Cô giỡn hả? – Hấn bị nàng dúm vào tay cái điện thoại nhỏ cũng chỉ biết la lên sốc quá thôi. Nàng hồi thúc nói.

- Thì xem như anh cảm ơn tui đi! Chụp tui và anh J.K đẹp nha. Bạn tui không tin nổi chuyện này đâu!

Cô nàng thật quá phần khích, cộng thêm J.K vô cùng nhiệt tình khi gặp fan. Cả hai đứng choàng vai làm dáng. Nhật Thiên không biết hôm nay là ngày xui xẻo gì khiến mình ra nông nổi này nhưng vẫn giơ máy lên chụp giúp.

Ai đời gã như J.K cũng có fan cuồng như thế hấn phải giúp thôi. Nhưng cái điện thoại dỏm của nàng quơ qua quơ lại mờ mờ không rõ khiến Nhật Thiên bực mình quăng trả làm nàng la lên.

- Anh làm gì vậy? Chưa chụp mà!

- Điện thoại thời kì đồ đá vẫn còn dùng sao?

- Anh nói cái gì???

Nàng tức nha vì cái gã bất lịch sự này. Nhưng Nhật Thiên không nói chỉ rút điện thoại xịn của mình ra chụp giúp. Dù sao cũng được chụp chung với J.K là nàng sung sướng lắm rồi. J.K cũng xem hình không ngại khen một câu.

- Em chụp hình ăn ảnh lắm!

- Còn anh J.K thật đẹp trai!!!

Nhật Thiên ở giữa lại lần nữa sốc kinh khủng cứ như hai người đó kẻ tung người hứng bay tận mây xanh. J.K thì thích nhất ai khen mình nên thích nàng rồi.

- Em có trong fanclub của anh không?

- Dạ có!

- Sau này anh nhớ tên sẽ chuyển đĩa single và miễn phí các vé đặc biệt cho em nha. Vì em là fan dễ thương của anh đó!

- Thật không? Em có phải đang nằm mơ không?

Nhật Thiên ớn lạnh không nói nên lời nào cả. Một ca sĩ từng từng, gặp ngay người hâm mộ điên cuồng thì còn gì để nói. Chợt chị phục vụ bước ra sau thấy liền hết hồn.

- Thục Uyên! Đang làm việc không được trao đổi riêng với khách!

- Em xin lỗi!

- Mang đồ về phòng giặt nhanh lên!

Thục Uyên vội lúi húi chạy đi không quên cười với J.K. Nàng thậm chí không nhìn đến Nhật Thiên đứng cạnh dù là chút xíu. J.K cười cười nói mơ màng.

- Fan nào cũng hâm mộ anh như vậy thì tuyệt Thiên à!

- Chắc thế giới này sẽ sớm đại loạn! – Nhật Thiên vẫn còn tức vì mình đưa card cô ta không xem trọng bằng tấm hình dỏm hời của J.K.

- Em không được ai hâm mộ nên tức hả?

- Hứ!? Anh làm như ai cũng nhỏ nhen như anh không bằng!?

- Cái thằng này...

Hai thằng tranh cãi và cũng cùng nhau đi xuống. Nàng làm việc tiếp chỉ hạnh phúc vì được chụp hình trao đổi với thần tượng mà thôi. Sau này nàng mới biết chính gã còn lại mới gây rắc rối cho mình nhiều nhất thì cũng đã muộn rồi.

3. Chương 3

Chiếc xe thể thao Laraki dừng lại ngay trước toàn nhà Hinn's khiến mấy nhân viên đều phải ngoảnh nhìn. Nhật Thiên bước xuống chiếc xe cực cứng màu bạc hợp kim bóng loáng, tay cài lại nút áo vest xanh đen tươm tất. Hắn bước sang đưa nhân viên điều phối xe chìa khóa xe mình, không quên căn dặn kĩ càng...

- Bé cưng này hơi khó chạy nhé!

Mặt nhân viên xanh xao có chút lo lắng nhìn chiếc xe khủng nọ. Hắn thoải mái đi vào, nhìn thấy ngay vài nhân viên cầm bảng chờ anh Phạm Nhật Thiên. Hắn cười nhạt làm lơ họ, cứ vậy đi thẳng đến thang máy.

Phòng họp đã khá ồn ào tiếng mấy ông chú trong ban giám đốc. Cuộc họp đột ngột, và chưa ai nghe tin hần về thành ra hoang mang cũng đúng. Chính vì thế khi Nhật Thiên vào cũng chẳng ai chú ý. Một phần do mặt hần hơi trẻ nên thoảng trông không khác tân nhân viên chút nào.

Nhật Thiên đi thẳng đến ghế đầu phòng họp, thoải mái ngồi xuống. Lập tức cả phòng yên lặng nhìn hần. Hần cười thật dễ thương tự giới thiệu.

- Tôi là Phạm Nhật Thiên. Mọi người đến thật đúng giờ nên chúng ta họp ngay luôn đi!

Ngọc Hân đứng sau nhìn hần, trong lòng cũng không ngờ sếp mình trẻ như vậy. Các ông chú giám đốc có một chút xôn xao với nhau. Hần chẳng mang theo tài liệu hay bất cứ file thuyết trình họp nào nên chấp tay ngồi nói bộ dạng gần gũi nhưng nghe cũng không mấy êm tai với mấy ông chú kia.

- Lần này họp để báo là tôi sẽ chính thức về quản lí trực tiếp. Tôi không muốn có tình trạng nào ngoài báo cáo cho tôi như chuyện giám đốc mắng khách sạn dám dùng quyền thành viên vip tiếp đãi họ hàng xã giao trong khi lại phục vụ khách hạn chế phòng.

Nghe hần nói, mặt ông chú mắng khách sạn đã tái mặt. Nhật Thiên nghiêng đầu cười hỏi...

- Chú àk? Ra lệnh xuống lần sau cũng đừng nên tự ý dùng tên tôi nhé!?

Cả phòng họp căng thẳng với thẳng nhóc miệng còn hôi sữa này. Tuy nhiên không ai dám phản ứng vì nếu là chủ tịch còn có thể nghĩa tình không đuổi việc, chứ thẳng này từ ngày lên chức thay cha đã thay thế không biết bao nhiêu giám đốc ở các khu vực khác.

- Thứ hai tôi muốn toàn bộ báo cáo của các giám đốc về doanh thu quý trước và đề xuất kế hoạch cuối năm nay. Có ai có ý kiến gì không?

Hần hỏi nhưng không ai dám nhúc nhích gì, hướng chỉ ý kiến. Hần mỉm cười đứng dậy...

- Cuộc họp kết thúc!

Mặt hần thật khó ưa nhưng ai dám tỏ thái độ gì ra chứ. Xem như ngày tháng tự do của mấy ông giám đốc đến đây kết thúc. Nhật Thiên đi về văn phòng thì có một cô gái đi theo.

- Em là Trần Ngọc Hân, trợ lí mới của anh thừa tổng giám đốc!

Nhật Thiên xoay nhìn cô trợ lí xinh đẹp, dáng chuẩn cân đối, nhìn sơ đã chết con mắt người khác phái rồi. Hần cười, mắt nhìn chằm chằm, không quên tự xoa xoa cằm bộ dạng thưởng thức khiến Ngọc Hân mắc cỡ...

- Trợ lí đẹp thế này làm sao tôi có sức giữ nổi chứ hả?

- Tổng giám đốc thật khéo đùa, em bình thường mà!

- Cứ gọi tôi là Nhật Thiên. Tôi đang muốn mua nhà. Cô chọn nơi nào sáng sủa một tí, ít người xa thành phố cũng không sao. Nếu được phong cảnh thì tốt! Tôi sẽ đi xem và chọn trong tuần này.

Ngọc Hân vội vã ghi chú lại rồi ngược nhìn hần đứng lấy tài liệu. Có lẽ do một phần ánh sáng từ cửa sổ kính làm cho hần khá điển trai, cuốn hút hơn hần. Sau đó, hần đi luôn ra khỏi phòng làm Ngọc Hân có chút thẩn thờ.

Miệng lưỡi có vẻ ưa tán tỉnh con gái nhưng cả nhìn cũng không thèm nhìn lại người ta một cái. Cô ta mỉm cười thật khê, đối tượng tốt như tổng giám đốc, dĩ nhiên Ngọc Hân sẽ không bỏ qua rồi.

Nhật Thiên trở về thẳng khách sạn, trong thang máy vừa nghe điện thoại của cha gọi...

~ Dạ! Con nhớ mà cha... Hoa cát tường tím có đúng không!? Cha phải dưỡng bệnh nếu không cả năm sau con cũng không cho cha đi!

~ Gần đây con quản cả cha luôn rồi. Định thành sếp của cha hả Thiên haha...

~ Cha có tiền thuê nổi sếp tài giỏi như con không?

~ Cái thang này... Tự tin quá con gái ghét đó!

~ Mê gần chết thì có đó cha! Bye bye papa!

Nhật Thiên vui vẻ tắt máy bước ra đã nghe ồn ào ở hành lang. Tính hần cũng khá lạnh nhạt với những chuyện không liên quan đến mình thành ra có ý đi thẳng về phòng mình. Nhưng câu chuyện rơi vào tai làm hần có chú ý đến hơn....

- Sợi dây tôi để trong phòng tắm. Lúc về đã mất rồi, chỉ có thể là do hai cô ta lấy thôi!

- Mong phu nhân khoan hăn kết luận vội như vậy! – Quản lí cổ trần tĩnh nhưng bà cô ấy vẫn hung hăng không bình tĩnh.

- Đó là sợi dây mắc tiền đến mức chắc cả đời hai cô chưa chắc có nổi. Thế nào cũng sinh lòng tham thôi!

Bị nói đến mức này, tự trọng của ai không bị đụng trúng chứ khiến chị đồng nghiệp của nàng nổi khùng lên.

- Bà quá đáng rồi nha!

- Không được nói thế với khách...

Anh quản lí cố gắng giữ mọi người bình tĩnh để giải quyết thỏa đáng. Thực Uyên đứng nãy giờ chưa nói tiếng nào cả. Bên kia, Nhật Thiên thấy có chút thú vị nên đứng khoanh tay xem mấy người này làm sao.

Quản lí không muốn mất lòng khách, lại càng không muốn thiệt thòi cho nhân viên mình nên xoay hỏi nhẹ nhàng với cả hai.

- Lúc hai cô vào dọn phòng có thấy gì lạ hay không?

- Tôi dọn giường còn Thực Uyên vào phòng tắm lấy áo đem đi giặt!

- Vậy Thực Uyên có thấy sợi dây chuyền nào không?

Bị hỏi, lúc này nàng mới nhìn lên. Gương mặt bình tĩnh có chút xiu đáng sợ nói không chút ngần ngại...

- Sao không ai hỏi bà ta có chắc là đã để sợi dây ở đó hay không lại cứ đi nghi ngờ người khác?

- Ý cô tôi để chỗ khác rồi đổ thừa sao? – Bà cô thở ra vì tức nhưng nàng vẫn giữ bộ dạng không dễ bị ức hiếp nói tiếp.

- Ủh! Bộ bà giàu thì có nghĩa là bà đúng còn chúng tôi làm công thì sai trái tham lam chắc. E là nhìn người bề ngoài giàu sang cũng chưa chắc tốt đẹp đâu.

Nhật Thiên phút chốc dờ ra nhìn cái mặt cứng cỏi của nàng. Trong đời hần chưa từng gặp cô gái nào thẳng tính, táo bạo và mang chút “côn đồ” như vậy. Gương mặt kìm lại cơn giận của nàng, cả ánh mắt cứng rắn đều cuống hút hần một cách khó hiểu.

Mới Nhật Thiên bắt giác cười, cảm thấy cô gái này thật là thú vị...

- Xem cô ta kia! Dám nói thế hả? Chắc là cô lấy chứ không ai hết! – Bà cô tức quá nói bừa làm Thực Uyên càng điên lên.

- Tôi có lấy cũng chọn thứ có giá trị và của người tốt đẹp hơn bà nhiều!

- Con nhỏ vô giáo dục!!!

Nếu không đông người, chắc bà phu nhân này cũng muốn nhào vô nắm đầu Thục Uyên rồi. Nàng tuy nhỏ con nhưng cóc sợ bà ta nha. Để giữ lại tự trọng thì đánh nhau một trận hoành tráng cũng đáng thôi. Quản lí định ngăn xung đột thì Nhật Thiên lên tiếng...

- Xin lỗi!... tôi tham gia vào chuyện này một chút có được không?

Cả bốn người nhìn qua hấn. Bà cô phòng 2803 xù bốt trước gã trai trẻ đẹp. Thục Uyên giận run không nói gì lúc hấn bước lại nói với anh quản lí...

- Hình như chỉ là hiểu lầm thôi. Sáng này tôi có nhặt được một sợi dây chuyền cần kim cương nên giao cho tiếp tân tìm trả lại chủ rồi. Có lẽ nhân viên chưa ai thông báo lại cho phu nhân đây cả!

- Cám ơn quý khách, tôi sẽ gọi kiểm tra lại...

Quản lí vội gọi xuống tiếp tân. Bà cô kia hơi chùn khí thế lại vì tình hình không như lúc nãy. Còn Nhật Thiên chỉ lên nhìn nàng vẫn đứng giữ nét mặt giận dỗi trong im lặng. Hấn thề là chưa từng thấy cô gái nào có bộ dạng đáng yêu như nàng lúc này. Các cô siêu mẫu đầu rồng chỉ được mỗi thân người đã mất nhưng không tỏ ra sức hút ngầm như thế này.

- Xin lỗi phu nhân. Nhân viên tiếp tân có ý sửa xong khóa mới trả về thành ra chậm trễ khiến hiểu lầm xảy ra. Tôi sẽ xuống mang lên cho phu nhân ngay! – Quản lí cố gắng nói cẩn thận hết sức xoa giận khách.

- Khách sạn 5 sao lại phục vụ bất cẩn vậy sao?

Bà cô phòng 2803 vẫn hung hăng, song lần nữa Nhật Thiên lại xen vào chuyện này.

- Khách sạn 5 sao nên mới đề cao tính thành thật của các nhân viên không bao giờ lấy đồ của khách. Phu nhân có lẽ thiếu lời xin lỗi với cô gái này rồi đó!

Thục Uyên ngược nhìn hấn một cách ngạc nhiên vì hấn nói thế. Quản lí và chị đồng nghiệp im lặng chuyển ánh mắt sang bà cô đó cứ như buột bà ấy phải xin lỗi. Thục Uyên có chút hất càm tự mãn, chờ đợi lời xin lỗi của bà ta bằng niềm tin kiêu hãnh mình là người đúng còn bà ta chỉ là vợ vẩn.

Ai cũng nhận ra bà cô đó run lên tức song vẫn nói một cách khó nghe...

- Xin lỗi...!!! Được chưa hả?

- Tôi tha thứ cho bà! – Thục Uyên không ngại có làm Nhật Thiên phì cười. Bộ dạng của nàng cứ như mình là công chúa đang tha thứ cho bọn dân đen vậy.

- Cái thứ con gái gì mà...

Chửi thêm không được, nói cũng không được làm bà cô đó ầm ục tự bỏ về phòng luôn trông buồn cười dễ sợ. Nhật Thiên vẫn đứng vui vẻ, trong đầu đoán thử tính cách cô gái này có cảm ơn mình hay không thì có mỗi quản lí cảm ơn thôi.

Thục Uyên vẫn nhìn hấn nhưng không hề chút chút thái độ biết ơn nào hết. Và quản lí xoay lại nói với nàng...

- Thôi xuống thu xếp đồ luôn đi Thục Uyên!

- Dạ! Em xin lỗi đã gây ra rắc rối!

Nàng lúc này nói chuyện với quản lí có vẻ lễ phép, “có giáo dục” hơn. Nhật Thiên lại lên tiếng...

- Cô ấy đâu có lấy đồ đâu tại sao vẫn cho thôi việc!?

Nhật Thiên lần nữa làm nàng tròn mắt ngạc nhiên. Quản lí cũng chỉ biết gãi đầu trả lời khách...

- Không phải tại việc đó đâu quý khách. Cô ấy trong giờ làm việc đã nói chuyện, xin chữ kí, chụp hình với khách nên sai quy chế làm việc!

Thục Uyên nhìn xuống chân mình, cảm thấy xấu hổ dễ sợ. Hấn dĩ nhiên rất rõ cái chuyện đó nha nên không thể giấu nụ cười chăm chọc dành cho nàng...

- Đi hâm mộ gã J.K đỡ hơi đó làm chi, bị đuổi cũng vừa rồi!

- Anh dám nói ai dở hơi hả? – Đụng đến nàng không sao nhưng nói xấu thần tượng J.K của nàng thì nàng quyết đánh tay đôi một trận máu lửa. Quản lí và chị làm chung sợ quá kéo nàng đi!

- Dù bị nghỉ rồi cũng không được xung đột với khách đâu Thực Uyên!

Nàng bị kéo đi sênh sệt không quên le lưỡi với hắn. Hắn có thể dễ dàng dùng cái chức vị tổng giám đốc cứu nàng nhưng không hiểu sao vẫn đứng đứng vui vẻ xem nàng bị đuổi việc.

Một cô gái thú vị, gây ấn tượng khó quên, nếu cứ cho nàng làm cái vị trí này thế nào khách sạn của hắn cũng bị khách hàng chửi um xùm cho xem. Vì thế tiền nàng đi sớm một đoạn mới ổn nha.

Nàng bị kéo đi sênh sệt không quên le lưỡi với hắn. Hắn có thể dễ dàng dùng cái chức vị tổng giám đốc cứu nàng nhưng không hiểu sao vẫn đứng đứng vui vẻ xem nàng bị đuổi việc.

Một cô gái thú vị, gây ấn tượng khó quên, nếu cứ cho nàng làm cái vị trí ấy thế nào khách sạn của hắn cũng bị khách hàng kiện cho xem. Vì thế tiền nàng đi sớm một đoạn mới ổn.

Hắn vào phòng vừa tắm thay áo xong đã có tin nhắn nên gọi lại. Ngọc Hân nhanh chóng bắt máy của xép.

~ Nhờ cô chút việc có được không!? Mai tôi cần hoa cát tường tím, cô đến gặp tôi tại nghĩa trang trung tâm lúc 9h sáng nhé. Tôi vừa về nên cũng không rảnh mấy chỗ mua hoa nên làm phiền rồi!

~ Anh đừng ngại! Em là trợ lí của anh mà. Mai anh có muốn đi xem nhà luôn không?

~ Nhanh vậy sao? Thế cũng được! Cám ơn nhé!

Tắt máy, hắn nằm lăn ra xem TV một cách lười biếng. Rồi tự dừng lại cầm điện thoại xem lại tấm hình nàng chụp với J.K. Cái mặt nàng cười rõ hơn hở trong ảnh, hắn định xóa rồi cứ ngẩn ngừ. Cuối cùng lại nhìn hình người ta rồi tự lẩm bầm...

- Sao cứ suy nghĩ về cô gái này vậy chứ!? Mày khùng quá Thiên ơi...

Nhật Thiên đập đầu vài cái xuống gối, cố lấy lại bình tĩnh không suy nghĩ lung tung. Trong khi đó Ngọc Hân vừa gọi điện xong với hắn liền cười rất tươi. Mẹ cô nàng vào gọi hỏi...

- Ra ăn cơm nè con. Nói chuyện điện thoại với bạn trai sao?

- Sếp của con thôi mẹ!

Ngọc Hân vui vẻ ra bàn ăn, ba hạ tờ báo xuống nói trêu ghẹo con gái...

- Sếp trẻ đúng không nè!?

- Hihi... cũng 30 tuổi rồi nhưng trẻ lắm, cứ tưởng 24-25 thôi. Còn rất là tài giỏi nữa! – Trước khi hắn về nước, tiếng thơm con trai chủ tịch bay khắp nơi rồi. Hôm nay tận mắt thấy khiến Ngọc Hân càng thêm ngưỡng mộ.

- Người như thế hợp với con gái của ba rồi!

- Ba cứ chọc con...

Ngọc Hân mắc cỡ nhưng trong lòng thật rất muốn cưa đổ sếp nha. Mai có cơ hội đi chung, thật là dịp không thể bỏ qua. Cả nhà ba người cùng nhau ăn vui vẻ thì bên cửa hông nhà bếp, có đứa rụt rè nhìn.

Mỗi khi nhìn cả gia đình cậu ăn cùng nhau hạnh phúc như vậy nàng chỉ muốn đi ngủ cho rồi để bớt tủ thân. Đang nhắm thẳng đến cầu thang sắt để lên phòng thì mẹ nhìn thấy bóng nàng.

- Uyên hả con!? Con ăn chiều chưa, vào ăn với cả nhà nè. Hôm nay mẹ có nấu gà đó! – Mẹ tuy không họ hàng với nàng nhưng bản chất rất hiền, gặp ai cũng niềm nở cả.

- Vô ăn nè Uyên! Con có công việc mới mà cậu còn chưa nghe con nói!

Cậu của nàng tính ra thì cũng không biết là họ hàng xa đến mức nào nhưng cũng là một người dễ chịu, gần gũi. Thật sự cậu mẹ thân thiết như vậy nàng không ngại nhưng hôm nàng không thể vào khoe ra mình mới làm phục vụ phòng hai ngày đã bị đuổi.

Lại thêm Ngọc Hân thoáng thấy nàng đã không thèm nhìn, tỏ ra chút xú khinh bỉ như thường khiến nàng cũng không muốn vào.

Cuối cùng Thục Uyên gượng cười thành công.

- Con ăn chiều rồi cậu mợ! Cậu mợ và chị ăn ngon miệng nhé!

- Vậy chủ nhật này phải ăn với cả nhà đó!

- Dạ!

Thục Uyên cười rồi bước lên cầu thang phía sau, xây theo sát tường bên căn nhà hai tầng. Tầng nàng ở chính là sân thượng, không nối với hai tầng bên dưới. Sân lát gạch tàu màu cam bóng, có một bể nước xi-măng hình chữ nhật thấp nên buồn buồn dễ treo lê ngồi ngắm cảnh khu dân cư cao quanh đây.

Sau bồn nước xây ba căn phòng liền hình chữ u rất vừa vặn do cậu cho thuê. Cậu nàng kinh doanh bất động sản, mợ thì làm nội trợ. Ngọc Hân lớn hơn nàng 2 tuổi nhưng đẳng cấp vượt xa nàng cả ngàn dặm. Nay người ta đã là trợ lý tổng giám đốc còn nàng cứ mãi trắng tay.

Khu dân cư này gần trường đại học nên mợ mới cho thuê thêm nhằm tăng thêm ít thu nhập phụ tiền đi chợ dù công việc của cậu rất khá. Và mang danh là cháu gái nhưng nàng cũng bỏ tiền thuê hẳn một phòng đằng hoàn.

Hàng xóm của nàng có Diệu Minh, bạn thân nhất của nàng. Và phòng còn lại có hai anh em Tấn Phong – Tấn tài.

Hôm nay thấy nàng rử uống bia, Diệu Minh đã nhăn mặt hỏi...

- Nhậu nhẹt vì chuyện gì đây Thục Uyên?

- Ồh thì... tui bị đuổi rồi! – Nàng nhe răng cười nhưng mắt muốn rơi lệ đau khổ nha. Con bạn sốc quá hét lên.

- Nữa hả?!

- Pà còn không biết an ủi tui sao?

Nàng la lên rồi gục mặt vào vai Diệu Minh rỉ rỉ than thở. Tấn Phong ở trọ chỗ này mới hai năm thôi từ khi thằng em học đại học thành ra cũng không thân với nàng được như Diệu Minh ở lì bốn năm rồi. Anh chàng cũng xót xa nói...

- Hay anh giúp em tìm việc trong công ty anh làm nha Thục Uyên?

- Em thì làm được gì trong công ty phần mềm chứ?... Tuần sau trả tiền nhà rồi... Sao ông trời tàn ác với em như thế cơ chứ?

Nàng tự vỗ đầu rồi nốc bia như uống trà đá. Chính vì thế thường chỉ có ba người lớn ngồi uống thôi vì không muốn dạy hư bé Tài em trai Tấn Phong. Diệu Minh vuốt vuốt lưng nàng xoa dịu...

- Cậu của pà cơ mà! Xin nợ tháng này đi!

- Không... Có thiếu nợ ai chứ tui cũng không nợ cậu mợ đâu!?

Trả lời con bạn xông, nàng lại uống hết ly bia. Nhìn nàng như vậy, hai đứa nhậu chung cũng không kém phần rầu rĩ theo.

Uống hết mấy chai bia, cả ba nằm trên bồn nước thấp nhìn sao đêm. Nàng nằm giữa bắt đầu nói nhảm...

- Ba mẹ tui có đang nhìn tui từ trên đó không nhỉ? Nói cho nghe nha, hai người là đồ vô trách nhiệm!

- Nè! Nè! Say cũng không nên nói bậy nha Uyên!

- Sao số tui khổ dữ vậy trời? Tại sao không có mưa tiền rơi xuống chứ hả?

Sống trên đời này không thể chỉ có tình yêu nha. Trong đầu nàng chỉ có tiền mới giải quyết tất cả vậy mà tiền không có duyên với nàng chút nào. Tấn Phong xoay nhìn rồi nói với nàng.

- Em đừng lo! Trời không tuyệt đường người đâu!
- Sao anh biết? – Nàng tròn mắt hỏi làm Phong có chút không biết nói gì.
- Ờh thì...

Anh chàng chưa kịp nói thì mặt Thục Uyên nhợt xanh. Nàng loạn choạng chạy đi ới do bia. Diệu Minh cũng lo nên theo vào chút xíu rồi lại ra đá Tấn Phong. Ông anh co ro bị chửi té tát...

- Chừng nào anh mới tỏ tình với nó hả? Uyên khổ gần chết cần chỗ dựa lắm đó!
- Em nói làm như dễ vậy! Tính Thục Uyên cứng cỏi, có khi nghĩ là anh thương hại đơn thuần rồi từ chối anh thì sao?
- Đồ nhu nhược!!!
- Cả em cũng say rồi Diệu Minh!

Diệu Minh lè lưỡi rồi lại vào phòng xem con bạn sao rồi. Tấn Phong ngồi thê thảm uống tiếp một mình. Thích người ta đã mệt lắm rồi, không nói ra được càng khổ gấp đôi.

Hôm sau, vừa sáng nàng đã dậy chuẩn bị tươm tất. Diệu Minh hôm qua say xỉn nên chui qua ngủ với nàng, nghe tiếng cũng trở dậy.

- Đi xin việc hay đi đâu sớm vậy pà. Hồi tối có ngủ được không coi chừng không tỉnh táo đó!
 - Tỉnh như sáo... Hôm nay là ngày giỗ của mẹ tôi!
- Nàng cười nhẹ nói lập tức làm Diệu Minh mặt mũi bơ phờ vẫn khăn trương hết sức.
- Sao pà không gọi tui dậy? Đợi tui thay áo với...
 - Tui biết hôm nay pà phải qua nhà bạn trai mà nên không nói trước. Tui đi một mình được rồi!
 - Tui xin lỗi nha! Tui làm bạn kiểu gì thật không tốt! – Diệu Minh ôm nàng rên rĩ làm nàng cười toe toét.
 - Pà khủng quá! Lo “điện” đẹp qua nhà anh Khoa đi. Bye!

Thục Uyên cười đi xuống nhà thấy chiếc xe hơi vàng nhỏ Ngọc Hân vừa chạy ra khỏi cổng nhà. Nàng không chú ý lắm, từ từ di chuyển bằng chân thôi.

Nhật Thiên đứng bên xe, nhìn con đường lên khu nghĩa trang cây xanh che lối rất yên tĩnh. Nếu đây không phải là nghĩa trang chắc hẳn cũng cho rằng nơi này khá thơ mộng rồi. Cùng cha đến vài lần, hẳn vẫn cứ thích chút thanh bình của nghĩa trang này.

Rồi từ xa, chiếc xe hơi không mui mini màu vàng của Ngọc Hân xuất hiện. Cầm bó hoa tím, cô nàng vuốt mái tóc tём ngang vai bước đến...

- Anh đến lâu chưa?
- Hoa đẹp lắm!

Nhật Thiên hướng mắt đến mỗi bó hoa dễ dàng khen ngợi vậy mà không nhìn đến người đẹp thật làm Ngọc Hân tức chết được. Ngọc Hân hơi ủ rũ thì hẳn nhìn cười xã giao....

- Cám ơn cô nhé! Tôi viếng người quen của cha tôi sẽ xuống ngay rồi đi chọn nhà!
- Em đi với anh luôn được không?
- Cũng được!

Ngọc Hân cười vui cùng đi lên đó với hẳn. Đường lên đồi cũng có gặp vài người đi viếng mộ. Các mộ nhỏ xếp đều thành cách dãy bậc thang theo đồi xanh cỏ một cách trang trọng.

Ngọc Hân đứng nhìn bia mộ đá hoa màu sáng nghiêng theo nền đất, không có hình chỉ có mỗi cái tên Lý Như Quỳnh – hưởng dương vốn vẹn 27 tuổi mà thôi.

Ngọc Hân nhíu mi, trong đầu cảm thấy cái tên có chút quen quen lại không nhớ đã từng nghe ở đâu thì Nhật Thiên quay qua hỏi.

- Sao thế Ngọc Hân?

- Dạ không?... em hơi thắc mắc là không có ghi ngày mất thôi. – Trên bia mộ chỉ có ngày tháng năm sinh rồi năm mất. Nhật Thiên trả lời.

- Hồi bé tôi cũng thắc mắc hỏi cha y như cô vậy đấy. Cô ấy mất vì tai nạn tàu hỏa lớn. Vụ đó chết rất nhiều người, thân nhân quá đau lòng nên khi đưa đến chôn đều không cho ghi ngày mất để không phải nhớ ngày xảy ra tai nạn năm ấy. Chỉ có những người biết mới đi viếng đúng ngày thôi. Có chút kì lạ đúng không?

Nhật Thiên nói mới khiến Ngọc Hân chú ý hôm nay viếng mộ cũng khá đông, dường như toàn là những người thiệt mạng trong tai nạn năm đó. Cả hai để hoa rồi cùng đi xuống chỗ để xe, Nhật Thiên nói thêm.

- Thật ra tai nạn đó đúng nửa đêm nên có người đi ngày hôm qua hoặc hôm nay đều đúng. Năm nay vì công chuyện nên tôi viếng trễ ngày chứ cha tôi không bao giờ trễ.

- Thế năm nay chủ tịch không đến được chắc cũng tiếc lắm.

- Tại tôi bắt cha đường bệnh không cho qua đây đó chứ. Dù sao đây là mối tình sâu nặng nhất của cha nên tôi đi thế cũng bù phần nào rồi!

Có thể nói Nhật Thiên đi thăm mộ cũng chỉ vì cha. Hắn luôn hi vọng cha sẽ kịp gặp lại em gái. Ngọc Hân cũng thôi suy nghĩ cái tên của người phụ nữ đó nữa và cười nói với Nhật Thiên.

- Em đã chọn ra bốn nhà rồi để anh đi xem!

- Tốt quá! Hi vọng mua ngay được, ở khách sạn bất tiện kinh khủng!

Cả hai cùng nói chuyện và đi xuống sườn đồi. Hôm nay nhiều người đi viếng mộ, người lên người xuống cũng không mấy chú ý nhau nhưng Ngọc Hân bất ngờ nhìn ra ngay Thục Uyên đang ôm bó hoa cát tường xanh hồng đi lên. Nàng ngược mắt thấy Ngọc Hân liền cười tươi...

- Chị Hân...

- Cô đi đâu vậy? – Ngọc Hân hỏi có vẻ khó chịu, không như nàng vui vẻ khi trùng hợp gặp.

- Em đi viếng mộ mẹ em! Cậu không nói với chị mẹ em chôn ở đây sao?

- Ai quan tâm chuyện của cô chứ?

Thái độ không thân thiện xưa nay của Ngọc Hân dành cho nàng, hôm nay mới khiến nàng tổn thương nha. Những người chưa từng có người thân mất đi, nói ra những chuyện này vô cùng đơn giản không hiểu gì cả.

Cả hai dù không phải họ hàng gần nhưng cũng là chị em họ, vậy mà Ngọc Hân nở nói thế thật vô tình. Nếu Nhật Thiên đứng bên Ngọc Hân không lên tiếng có lẽ nàng cũng chưa nhìn đến hắn.

- Này! Chúng ta có duyên thật đó!

Nàng ngẩn lên, dù mới gặp hắn hôm qua trong khách sạn nhưng phải suy tư chốc lát mới ngộ ra. Tuy nhiên thái độ của nàng không vui vẻ như hắn.

- Hả? Lại là anh. Bộ anh ám tui hả?

- Cô ám tui thì có!

Nói thế nhưng lại gặp nàng lần nữa như thế này làm hắn rất vui. Thục Uyên giờ mới thấy hắn và Ngọc Hân đi chung nên nhíu mày hỏi...

- Hai người biết nhau sao?...

- Đây là sếp của chị. Không viếng mộ mẹ nữa sao, mau đi đi!

- Hai người cản đường tui đi còn gì?

Nàng lên giọng hung hăng, tránh bước hai người đó để đi lên. Ngọc Hân thấy bực mình vì ở nhà gặp thôi chưa đủ, ra đến đây còn phải gặp con em họ ăn nhờ ở đậu đó nữa. Nhưng khi nàng vừa bước ngang với hắn thì hắn đã cất giọng đáng ghét...

- Bị đuổi việc sao rồi!?

- Ra sao mặc kệ tui. Đồ vô duyên!!!

Thục Uyên hậm hực đi như muốn dẫm nát mọi thứ dưới chân làm hắn khoái chí đi tiếp. Ngọc Hân thấy vậy gần gũi hỏi hắn...

- Còn anh sao quen Thục Uyên vậy?

- Àh... cô ta là nhân viên phục vụ phòng ở khách sạn đó mà. Nhưng tiếc là hôm qua vừa bị đuổi việc rồi!

Nghe thấy vậy Ngọc Hân khẽ cười nhạt, cảm thấy công việc hèn mọn đó quá đúng đẳng cấp của Thục Uyên rồi còn gì. Đến phiên Nhật Thiên tò mò hỏi lại...

- Còn hai cô họ hàng sao?

- Chỉ là họ hàng rất xa không thân thiết đâu. Chúng ta xem nhà bên khu dân cư mới phía tây trước nha tổng giám đốc!

Nhật Thiên đi theo Ngọc Hân nhưng cứ muốn nhìn lại dấu cũng không còn thấy bóng nàng. Thục Uyên bực mình vì gặp những người mình không thích, nhưng thoáng thấy từ xa bó hoa tím nàng đã chạy đến.

Năm nay hoa còn tươi nguyên khiến nàng khẽ nhìn quanh hi vọng sẽ gặp ai đó. Năm nào cũng nhanh hơn nàng một bước, “người đó” biết thứ hoa cát tường mẹ nàng thích nhất. Thục Uyên ngồi xuống vuốt ve bìa mộ nói với mẹ...

- Năm nào con cũng chậm hơn... Là người quen thế nào với mẹ vậy mẹ!?

4. Chương 4

Nhân viên bước ra niềm nở với hắn...

- Anh muốn dùng gì?

- Àh... coffee! Mà... có thể cho tôi hỏi cô Thục Uyên có đi làm không?

Nhật Thiên hỏi thế thôi cũng cảm thấy giống như mình đang làm một chuyện vô cùng kinh khủng rồi. Nhưng nhân viên suy tư xong trả lời với hắn...

- Cô ấy là nhân viên thời vụ nên khi đông khách mùa lễ hội ông chủ mới gọi phục vụ ca tối!

- Cảm ơn...

- Coffee của anh sẽ mang ra ngay!

Cô nhân viên đi khỏi, lập tức anh chàng tự gục đầu xuống bàn rên rỉ khổn khổ. Ai trong quán cũng nhìn hắn làm trò cả.

Hắn thật không hiểu mình đang làm cái gì nữa. Xưa nay hắn chưa từng như vậy. Đầu óc cứ như bị đảo lộn chỉ vì một cô gái phục vụ tầm thường. Nhưng... hắn thật muốn liên lạc của nàng mới đau đầu chứ?

J.K nổi tiếng, có số người hâm mộ kỉ lục đang ở trần phè phỡn, mặc mỗi quần thụng, má ụp vào bức tường kính trong suốt nhìn cảnh phía xa. Nhật Thiên cười hỏi...

- Anh thấy sao? – Nghe thằng em chí cốt hỏi, J.K chớp mắt xoay lại cười nịnh bợ.

- Anh qua ở chung với em nha!

J.K vừa gạ ý tưởng thì cái gối đệm salon đã chọi ngay vào mặt rồi. Nhật Thiên nói dừng dừng...

- Ai cho? Thấy nhà người ta mới mua là ham rồi!

- Công nhận em chịu chơi ghê đó Thiên. Cái nhà anh thì không nói nhưng cả khu đất này chắc phải hết 2 mẫu Anh* đó.

- Có tiền để làm gì mà không thể hiện chứ, đúng không anh Khang? – Nhật Thiên cười nói, hất cằm vênh mặt ta đây công tử. Nhưng J.K chỉ hoảng cấu mày la lên.

- Gọi anh mày là J.K biết không? Tên thật là bí mật của nghệ sĩ đó! – Mọi người ai cũng chỉ biết ý tên khai sinh của J.K là Jacky thôi, còn tên ở nhà mới là Anh Khang.

- Xìiii... nghệ với chả sĩ gì còn đòi sang ở ké nhà người ta?

J.K chỉ bấu môi với hấn rồi lại ngấm căn nhà mới thiết kế vô cùng hiện đại, đúng kiểu của một gã độc thân dư tiền như Nhật Thiên.

Toàn bộ khung nhà làm bằng thép trụ trên khung nền cao hẳn khỏi mặt đất có hình chữ nhật vuông vức. Mặt trước nhà hoàn toàn bằng kính chống chói. Mái nhà đổ nghiêng từ tầng hai thân trái ra thẳng phía hồ bơi bên phải. Hành lang xung quanh tiếp với hồ bơi là sàn gỗ nhám nâu.

Cửa nhỏ mở vào sẽ thấy ngay phòng khách chiếm khu vực trung tâm hình tròn, thấp hơn xung quanh nhà ba bậc tam cấp. Cái tivi khổng lồ cùng dàn âm thanh đã chiếm gần hết khu vực này, chưa kể bộ salon trắng êm ái và bàn kính cách điệu duyên dáng không kém kèm chung.

Bên trái là một bức tường bằng kệ sách cực lớn cũng bằng kính có thể lấy sách từ hai phía vừa có thể nhìn vào phòng ngủ đơn giản với giường vuông lớn màu xanh dương phối sọc nhẹ màu trắng.

Nhưng muốn vào phòng ngủ lại phải lên cầu thang cuốn bên sát góc tường sách để lên được tầng một có phòng quần áo, phòng tắm và vài bậc thang ngắn dẫn xuống giường ngủ bên trong dưới. Kệ sách cũng có thể mở ra như một cánh cửa tắt đi khỏi phòng ngủ.

Toàn bộ bức tường mặt sau cũng là kính có hành lang nhìn trung tâm thành phố phía xa. Phần sau lại cao hơn dẫn lối lên bếp nhìn thẳng ra hồ bơi.

Căn nhà xem ra không to lắm nhưng lấy hết toàn bộ ánh sáng tự nhiên một cách hợp lí. J.K vừa vào đã mê chết đi được. Thậm chí nhà xe để mấy chiếc “bé cưng” của Nhật Thiên bên ngoài cũng có mái lợp kính đẹp mắt. Không gian yên tĩnh, cây xanh mát như nhà trong rừng vậy. J.K không cầm lòng được lao lại dựa vào vai thẳng em làm nũng...

- Anh mà là phụ nữ cũng yêu mày rồi em trai yêu dấu của anh!?

Nhật Thiên rùng mình, dùng chân đạp J.K ra xa và nói không khác chửi vào mặt ông anh...

- Biến thái! Scandal đồng tính là thiệt hả?

- Mày khùng vừa thôi Richard. Anh mày đi yêu đàn ông chỉ khiến phụ nữ trên đời tự vẫn vì đau lòng quá độ thôi! – Giờ đến phiên J.K lên mặt mình là ngôi sao. Nhật Thiên cười khi đáp lời.

- Xìii... còn em ở đây thì họ không cần tự vẫn nhắm thế đâu!?

- Sao mày từ nhỏ đến lớn đều khó ưa vậy hả?

Hai anh em cười giỡn, nằm uống bia xem phim vô cùng lười biếng. J.K đi diễn suốt, đi đâu cũng có fan nên không thể tự do hưởng thụ như thế này. Mất ông anh lim dim chỉ thiếu chút nữa là lăn ra ngủ thì Nhật Thiên xoay xoay chai bia trong tay rồi quay sang hỏi...

- Fancub của anh có ghi thông tin thành viên tham gia không anh Khang?

Chỉ là câu hỏi đơn giản nhưng để hỏi J.K điều đó, hẳn đã dẫn đo hết nửa bộ phim đang xem. J.K ôm cái gối, nằm cuộn người vẫn cố trả lời...

- Tất nhiên là có rồi! Fancub có tiêu chí hoạt động và sắp xếp hàng hoàn theo hệ thống. Anh mày dù sao cũng là superstar haha...

J.K ôm bụng cười quẩn quại, Nhật Thiên nhú mày định chăm chọc nhưng lại không nói nắn gì. Hắn vốn là có chuyện muốn nhờ vả ông anh đỡ hơi này mà...

- Đúng! Anh của em rất tuyệt! Vậy có thể cho em thông tin của cô gái tên Lý Thục Uyên từ fanclub của anh không anh Khang?

Giờ thì J.K tỉnh táo và bật người dậy ngay nhìn hắn hỏi....

- Cô phục vụ khách sạn dễ thương fan của anh đó hả?

- Đúng rồi!

- Mày điên hay bệnh vậy? Cô ta có điểm nào lọt vô tiêu chuẩn của em... thậm chí chân còn ngắn nữa. – J.K nói căng thẳng khiến Nhật Thiên còn phải ngơ ngác theo hỏi lại.

- Tiêu chuẩn nào?

Nhật Thiên cũng chưa biết mình có tiêu chuẩn về việc xin số điện thoại con gái bao giờ vậy mà ông anh biết thay hắn mới là đáng kinh ngạc. J.K tức lên nha, vội chỉ vô cái mặt ngốc của thằng em...

- Thì chẳng phải đó giờ em không quen siêu mẫu thì cũng lẫn quẩn với mấy cô tiểu thư con nhà tài phiệt hay sao? Còn nói cái gì: “Một nửa của em phải có gia tài hơn cả em vì em tuyệt đối không muốn kinh doanh vào việc lỗ vốn!”.

Nhật Thiên nhăn mặt, không ngờ ông anh này ngoài đỡ hơi còn có biệt tài nhớ rất kỹ mấy chuyện vớ vẩn. Dù J.K nói không sai tí gì, mục tiêu của hắn là thế nhưng chuyện hiện tại không chút liên quan, vì thế hắn cộc cằn lên...

- Em chỉ xin số điện thoại thôi có nói sẽ hẹn hò rồi cưới cô ta về luôn đâu?

Nhật Thiên điên lên trông thật dễ sợ làm ông anh co ro sợ bị ụyến nha. Rồi hắn nhận ra mình hình như đang bối rối chỉ vì cô gái đó. Gần đây hắn thấy mình kì quái lắm rồi, nếu cứ tiếp diễn chuyện không tìm ra cô ta chắc hắn khủng mất. Gã anh suy tư rồi lên tiếng...

- Thế thì cho anh mượn nhà mới này của em làm party mừng quay MV mới đi!

- Anh thích làm gì thì làm!

Nhà hắn cũng là vật vô tri nên không lo lắng mấy. Miễn sao J.K không tổn hại trên chính thân thể của hắn thì cái gì cũng chấp nhận hết. J.K cứ như trúng vé số, mừng quá nhào ôm lấy hắn.

- Ôi!! Thằng bé đáng yêu này, anh thiệt yêu cưng!

- Gớm quá! Em bằng tuổi anh đó ông già!

Cả hai cuối cùng đồng ý thỏa thuận, xem ra J.K lời hơn Nhật Thiên nhiều. Cầm trên tay 11 con số vừa dùng nhà mới của mình đánh đổi, Nhật Thiên căng thẳng vô cùng.

Hắn đã cực khổ, hy sinh nhiều thứ vì thứ này đây, hi vọng không hối hận sớm. Bấm số vào máy, hắn vo chặt tờ giấy nhỏ J.K đưa trong tay khi lắng nghe tiếng chuông đổ từ phía đầu dây bên kia.

Gần 20 giây mà hắn căng thẳng còn hơn nhìn cổ phiếu công ty rớt giá 2 tiếng đồng hồ nữa. Cuối cùng giọng nói trả lời...

~ Alô!... ai vậy?

Đúng là giọng của nàng, Nhật Thiên hít lấy một hơi dài lấy dũng khí. Hắn không phải trẻ con, cũng không còn là thiếu niên lần đầu gọi cho con gái nên khảng khái đáp...

~ Là... là tôi đây! – Hắn có chút hi vọng nàng nhận ra giọng mình nhưng Thục Uyên hỏi lại ngay không thêm suy nghĩ tốn thời gian.

~ Tôi nào???

Hắn thoáng nhăn mặt vì cô gái ngốc này sau đó trả lời...

~ Tôi là Phạm Nhật Thiên!

~ Ah...Nhật Thiên hả?... là ai vậy?

Cô nàng thật biết cách làm người khác tức chết đi được. Uống công hấn nhớ kĩ họ tên và giọng nói của người ta như vậy mà con nhỏ đó dám không nhớ ra hấn. Nhật Thiên gào vào điện thoại một cách ầm ức.

~ Tui là người chụp hình cho cô và J.K trong khách sạn đó cô!

~ À à... thì ra là cái anh vô duyên. Sao biết số của tui vậy?... nhưng mà anh gọi cho tui làm gì? – Giọng nàng có vẻ đăm chiêu suy nghĩ không biết là mình có thiếu nợ gì gã này hay không mà hấn đi gọi mình vào ban ngày ban mặt. Nhật Thiên nghe rồi chỉ muốn nhảy cẫ lên.

~ Cô nói ai vô duyên hả?

~ Đang nói chuyện điện thoại với anh thì nói anh chứ ai!? Bộ rảnh lắm hả? Tui không rảnh như anh đâu nha!

Tay Nhật Thiên run lên siết chặt điện thoại, gân trán nổi cộm vì quá sức chịu đựng. Hấn thề rằng chưa từng gọi cho cô gái nào lại trả lời như thế. Nàng nói chuyện như vậy, có là thiên tài của gái thì cũng chẳng biết nói gì thêm.

Chợt bên đầu dây kia giọng nàng hoảng lên la lung tung...

~ ...bác ơi, mỗi người một hộp thôi!...Con nói không được mà... cái bác này thật là, con nói không được lấy của con... NẾ!!! Cái anh Nhật Thiên gì đó, tui bận lắm tắt máy đây!

~ Ấy khoan đã... cô đang ở đâu vậy? – Nhật Thiên bối rối may là kịp trước khi nàng tắt máy luôn.

~ Viện dưỡng lão An Sinh Viện. Tui bận phát cơm rồi, anh còn gọi phá tui nữa thì tui xử anh đó!

Thục Uyên tắt máy luôn không chút lưu luyến. Nhật Thiên nhìn điện thoại rồi mỉm cười, sau đó với tay cầm áo khoác và chìa khóa xe lao ra gặp ngay J.K đi vào nhà.

- Em đi đâu vậy? Không phụ anh chuẩn bị party ngoài hồ sao?

- Tiệc của anh tự anh lo đi. Em bận rồi!

- Cái thằng... không phụ thì anh không cho dự tiệc đâu nhé Richard!? – J.K bực mình lên giọng xem Nhật Thiên có sợ không thì hấn dừng dừng đáp lời.

- Không thèm. Em dời nhà lại thì anh khỏi tiệc tùng gì hết!

- Mà có số điện thoại rồi trở mặt với anh mà hả? ...Richard!... nè Thiên!!!

Hấn lên xe, nháp ga phóng mất tiêu khỏi khu đất nhà mình bỏ J.K lại cùng mấy cây dừa nhựa. Đã lâu rồi Nhật Thiên chưa có lại cái cảm giác háo hức khi làm chuyện gì đó như thế này. Thật sự hấn cũng không hiểu nổi vì sao lại là cô gái chân ngắn tầm thường đó.

Chân mày của nàng xếp ngay ngắn thành một đường thẳng khó chịu và không khách khí đặt câu hỏi...

- Anh đến đây làm gì?

- Tham quan! – Nhật Thiên cười tươi đáp lời thật trơn miệng.

- Tưởng tui tin hả? Rõ ràng là anh có ý đồ gì đó... Tránh ra để tui làm việc!

Nàng lờ đi sự xuất hiện của hấn để tiếp tục loay hoay lấy các phần cơm từ thiện phát cho các cụ già trong viện dưỡng lão. Sau khi được đội bác sĩ đến thăm khám miễn phí, cái cụ sẽ sang lấy phần cơm và sữa hộp. Chỉ có hai cô và một chú nấu cơm chia ra các hộp, một mình nàng phát nên làm muốn khùng luôn.

Dù gì hấn cũng đã cất công tìm đường đến tận đây nên sẵn tay áo bước vào nói với nàng...

- Tui phụ nhé!

Nàng tròn mắt nhìn hắn ta. Cái gã này hình như thật sự quá rãnh rỗi khiến nàng có chút kinh ngạc. Nhật Thiên cười nói...

- Gì mà cô ngạc nhiên thế? Thêm người làm sẽ xong nhanh hơn!

Nàng thật sự rất ngạc nhiên vì hắn lại làm thế. Nhật Thiên vui vẻ cầm lên một phần cơm trong hộp thì tay nàng nắm giữ lại. Bàn tay nhỏ mềm cùng chút lực siết vào cổ tay hắn. Lập tức người hắn như bị điện giật run run nhìn lại nàng...

- Anh thay áo rồi phụ. Ở đây có nhiều vụ bị người lạ trà trộn vào ve vét tài sản chung nên ai có trách nhiệm phải có áo đồng phục.

Nhật Thiên ngơ ngác nhìn kĩ lại nàng và những người còn lại, kể cả bác sĩ khám cũng mặc bên trong áo thun chữ T có in logo: “Hội từ thiện vì người già và trẻ em bất hạnh”. Áo màu hồng đáng yêu lại thêm chữ màu đỏ chói nổi bật. Nhìn thôi hắn đã tự giữ cứng áo sơ-mi hàng hiệu của mình. Nhật Thiên rụt rè hỏi nàng...

- Không mặc không được sao?

- Không mặc thì tránh ra!

Nàng trả lời lạnh nhạt và phát tiếp khiến hắn chán nản. Hắn không thể về như kẻ thua trận vì một cái áo màu hồng đáng yêu được.

Thế là các cụ bà ngắc ra không thềm đến nhận cơm nữa. Mấy cụ ông thì trầm trồ tự nhớ lại thời trai trẻ “hoành tráng” của mình. Thục Uyên cảm thấy kì lạ nên nhìn theo mấy cụ và mấy người trong hội. Nàng chết lặng thiếu điều phun máu mũi tràn ra hai bên.

Nhật Thiên đứng cởi áo sơ-mi vải màu đen tay ngắc ôm sát người ra tại chỗ và loay hoay với bộ dạng bán khóa thân nửa trên vì mãi lựa áo.

Cơ bắp của hắn đầu vào đấy, bề ngoài ốm là thế nhưng có thể hình không tệ chút nào. Sáu múi bụng hấp dẫn của hắn sẽ khiến các chị và mấy cụ bà lên tăng song mắt khiến Thục Uyên hét ầm lên...

- Nè! Mặc áo nhanh lên! – Hắn còn chần chừ không khéo họ tưởng hắn sẽ giới thiệu đến quần lót nam ấy chứ. Nhật Thiên ca cẩm không khác công tử khó tính.

- Áo rộng quá!

- Rộng thì mặc áo nữ, không lẽ đứng suy nghĩ đến sáng hả?

- Cô có điên không!?

Nói rồi Nhật Thiên hậm hực mặc áo vào khá rộng làm hắn có vẻ ốm nhom như bơi trong cái áo đó. Bên kia, mấy y tá thăm khám không ai muốn làm việc vì hắn. Thục Uyên hơi bức vì sự xuất hiện của gã này khiến mọi thứ lung tung hết lên.

Trong khi đó Nhật Thiên lại chỉ hướng mắt đến nàng. Hi sinh đến chuyện mặc áo hồng này là đủ rồi, hắn muốn đứng cạnh phát cơm với người ta ngay. Nhưng lại một lần nữa, bàn tay nàng lại nắm lấy tay hắn. Lần này nắm vào bàn tay, thân nhiệt có chút chênh lệch nhẹ, hắn nóng – tay nàng lại lạnh ngắt. Nhưng tay người ta vừa nhỏ vừa lạnh như thế không phải rất thích hợp để hắn nắm tay hay sao.

Nhật Thiên chỉ vì chút động chạm nhẹ đã đỡ đỡ dù nàng không hề có chút ý gì cả...

- Anh đừng phát cơm làm gì! Tui có việc quan trọng hơn cho anh!

- Việc gì? – Hắn tỉnh táo hỏi lại rồi hỏi hận ngay.

Mặt Nhật Thiên không thể khó nhìn hơn, chẳng ai có thể ngờ tổng giám đốc như hắn dùng nhà ra chuộc được số điện thoại, chạy đến một nơi chưa từng đến và cuối cùng nhận lấy chính là... công việc ngồi đút cơm cho các cụ già yếu.

Mà có vẻ khi hắn đến đút thì không cụ nào có thể tự ăn một mình. Các cụ bà hạnh phúc móm mém há miệng chờ cậu trai trẻ đẹp đút ăn. Ai cũng cười nhìn hắn ngồi trong vòng tay của các cụ.

Hắn lâm vào tình cảnh khốn khổ thật chỉ muốn mắng nàng nhưng khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của người ta lại chỉ biết nín thinh. Cô gái cứng cỏi trong khách sạn tự giữ lễ đúng cho mình khiến hắn ấn tượng sâu sắc, giờ đây lần đầu nhìn nàng cười thật tươi như vậy hắn lại thấy vô cùng đáng yêu, cuống hút hắn nhiều hơn cả lần trước gặp bội.

Hắn bắt giác tự mỉm cười dứt tiếp các cụ, lén lặng lễ nhìn nàng tươi tắn cười nói phía bên kia.

- Một lần phải không?

Nhật Thiên nghe tiếng vội nhìn lên thấy Thực Uyên đưa cho một phần cơm và sữa hộp. Nàng cũng có một phần, nhanh chóng thoải mái ngồi xuống bậc thềm cạnh hắn.

- Mấy người trong hội khen anh lắm đó nên nói phần cơm của anh đặc biệt hơn thì phải!

- Vậy hả?

Công sức dứt cơm muốn như tay khiến hắn cũng hăm hở hiếu kỳ mở vội ra xem. Hộp cơm chiên vàng thơm ngon có thêm tương ớt đỏ đỏ theo hình “ ”. Nhật Thiên đảo mắt nhìn qua quả nhiên hai di chia phần cơm liếc mắt đưa tình với hắn. Hắn rùng mình, cả người ớn lạnh vội vã trộn cho mất ngay cái hình tương ớt ớn lạnh đó.

Trong khi đó Thực Uyên đã hạnh phúc ăn và cười híp cả mí...

- Ngon quá!!!

Nhật Thiên quay sang nhìn nàng. Công nhận không hiểu sao cô gái này làm gì hắn ta cũng thấy có chút dễ thương như vậy. Hắn hỏi nàng.

- Cô không đi làm chỉ làm mấy việc từ thiện này thôi hả?

- Chuyện của tui liên quan gì anh? – Nàng ngón cả một miệng tròn quay và trả lời làm hắn nhăn mặt.

- Ăn hết rồi nói... con gái gì mà...

- Đến đây tìm tui còn nói nhiều thì tui đánh anh bây giờ!?

Thực Uyên giơ tay lên khoe nắm đấm khiến hắn bật cười. Cô gái này thật là quái lạ đến rất “đáng yêu”. Trong lòng hắn cảm thấy đến đây tìm người ta cũng không đến nỗi khùng điên lắm.

Thực Uyên thì không hề chú ý đến hắn. Vừa ăn xong nàng uống hộp sữa tươi. Sữa dính nhẹ lên môi nên nàng liếm nhẹ đi, sau đó còn chậm chậm môi mím lại với nhau khiến hắn ta ngồi ngẩn ra nhìn miệng nàng.

Chợt nàng nhìn qua khiến hắn hết hồn vội khom ăn không dám nhìn nữa.

Hắn ta cũng rõ khùng rồi vì hành động “hơi mất vệ sinh” đó có gì hấp dẫn lại khiến tim hắn hồi hộp.

Nàng thản nhiên lên tiếng hỏi...

- Anh đến tìm gặp tui bộ có chuyện gì quan trọng hả? – Thực Uyên hoài nghi không biết có phải do cái vụ ở trong khách sạn có vấn đề gì đó với hắn hay không.

- Đâu có! – Nhật Thiên thật thà trả lời. Hắn càng không thể trả lời là tự dưng muốn tìm gặp nàng thôi.

- Vậy đến làm gì?

Nàng cau mày lại thấy hơi nghi ngờ gã này có ý lừa đảo không mấy tốt đẹp nha. Anh chàng cần rằng thật không biết nói làm sao thì đột nhiên nhìn thấy xe của hội từ thiện nên la lên...

- Tui đến làm từ thiện thôi!

- Chữ “xạo” in trên trán rồi kìa! Thôi tui cũng không quan tâm. Bye!

Thực Uyên đứng lên bỏ hộp vào thùng rác khiến Nhật Thiên hết hồn. Tên nọ mãi lo nhìn người ta nên chưa ăn được gì cả. Ăn vội vã, vừa cầm sữa uống hết hắn vừa đuổi theo. Các di trong hội lần này mấy cụ bà không quên vẫy tay chào anh chàng dứt cơm hấp dẫn nha.

Thực Uyên đi bộ ra ngoài thì hắn đã bám theo hỏi...

- Cô không về với mọi người trong hội hả? – Nhật Thiên ám chỉ các chiếc xe còn bên trong chưa ai về.
- Không! Tui đi xe buýt về cho gần!
- Để tui đưa cô về!

Nhật Thiên nói làm nàng ngừng nhìn hắn ta ngay. Hắn thật cũng không biết cái mặt bánh trai tử tế của mình còn gì không ổn mà người ta suy nghĩ chuyện về cùng hắn như thế? Và nàng trả lời gọn ơ...

- Không cần! Phiền anh lắm! – Nàng trả lời cho thật lịch sự chứ phiền với không phiền nàng không quan tâm nha.

Thục Uyên không thuộc loại dễ đi cùng với người lạ, đặc biệt là với đàn ông. Ai nói nàng không có cha mẹ dễ buông thả chứ? Cậu mợ của nàng rất nghiêm khắc ảnh hưởng tính nàng cũng cổ hủ lắm.

Hắn vì thế cũng nhanh nhẩu đáp lời...

- Có gì đâu! Cũng thuận đường mà!
- Anh biết nhà tui ở đâu không sao biết thuận đường?
- Àh... tui đoán thôi!

Nàng không nói gì nhưng lòng thấy cái gã này chỉ được cái bánh bao nhưng dở hơi thật.

Nhật Thiên nhăn mặt một chút không hiểu hôm nay sao mình ứng đáp dở như vậy với một cô gái chứ. Lần tán gái đầu tiên của hắn cũng không tệ lắm như hôm nay. Suy cho cùng trình độ cao như hắn vẫn bị quay như để nãy giờ, quả nhiên cô nàng này không dễ “cua” tí nào.

Nàng đi ra khỏi cổng viện dưỡng lão. Hắn vội dẫn chiếc “bé cưng” của mình bám theo bước nàng...

- Nè! Vậy ngày mai cô sẽ làm gì? Ở đâu?

Thục Uyên thấy hơi bức mình vì hắn, trong bụng định nói gì đó cộc cằn một chút để đuổi hắn đi. Song xoay lại nhìn chiếc xe motor của hắn nàng tròn mắt chớp ngay. Loại xe đua cực ngầu màu đen viền xanh lá thật là bắt mắt. Nàng lên tiếng hỏi vì nhìn sơ chiếc xe này còn mắc hơn cả xe hơi...

- Xe của anh hả?

Nhật Thiên tự nhìn lại xe và mình, chút nữa vì nàng hỏi bất ngờ cũng không biết quan hệ của mình với cái xe này là gì nữa. Trong đầu hắn nghĩ chắc nàng ngại xe motor nên không đồng ý cho hắn đưa về.

- Ủh... tại ban nãy gấp quá nên đi xe này cho nhanh.

Một chiếc xe 500 phân khối dĩ nhiên chạy rất là nhanh rồi. Nhưng Thục Uyên còn suy ra thêm một chuyện nữa...

- Anh có hai chiếc xe??? – Hắn nói đi chiếc này dĩ nhiên là phải còn chiếc khác ở nhà. Nhật Thiên thật thà nói.
- Ba chiếc xe khác và nó!

Thục Uyên sốc ngay. Gặp cô gái khác có lẽ đang thấy như trúng số độc đắc rồi. Còn nàng thì mang chút nhú mày...

- Quên mất... Sếp của chị Ngọc Hân chắc phải giàu rồi!

Kết luận thành công, nàng lại bước tiếp về trạm xe buýt khiến hắn trơ ra. Hắn thật không hiểu chuyện mình giàu có vì sao lại khiến người ta càng tỏ ra không muốn dây dưa như vậy.

Anh chàng đã cắt công đến tận đây, làm nhiều trò vớ vẩn nên ít nhất về trong tay cũng phải là một cuộc hẹn khác. Hắn dựng xe để đó, bước đến hỏi nàng đang ngồi ung dung chờ xe buýt đến...

- Xe thì liên quan gì chứ? Cô như vậy thật coi thường tôi nha!

Nghe thế nàng ngược nhìn hắn. Với gương mặt tỉnh táo, Thục Uyên lên tiếng hỏi thẳng...

- Anh đang tán tỉnh tui đó hả?

Nhật Thiên nghe như tiếng sét ngang tai. Hắn phút chốc cũng bối rối không biết có phải là mình đang muốn tán tỉnh cô gái này hay không nữa? Song suy nghĩ lại chuyện vợ vẫn hắn đang làm thì tỉ lệ nàng nói trúng là rất cao.

Thục Uyên lại nhún mày suy tư dữ dội và nói tiếp thay hắn...

- Hắn là anh muốn tìm cảm giác mới lạ đúng không?

Nàng có hay xem phim mà. Chuyện đại gia tán tỉnh nhiều cô gái tầm thường là để phiêu cảm giác chênh lệch địa vị thôi.

Nhật Thiên khề nhếch mép cười vì tính cách thẳng thắn táo bạo của nàng. Loại con gái như nàng thật là đáng ghét nhưng càng kích thích hắn chơi tới nhé. Thế là Nhật Thiên cũng hất cằm trả lời lại nàng không ngần ngại.

- Nếu tôi như thế thì sao hả? – Hắn muốn xem cô gái này sẽ biểu ra sao nếu bị trêu chọc. Nhưng nàng cười ngay, cả e thẹn cũng không có dù hắn chấp nhận chuyện đi tán tỉnh nàng rồi.

- Trời! Thế thì cảm động quá... Tui thật rất mê anh rồi đó, vậy rồi bao nhiêu lâu anh chán sẽ bỏ tui đây?

Cô gái này thật khó đối phó – chính là những gì Nhật Thiên nghĩ ngay trong đầu lúc này. Có cảm tưởng hắn đi nhằm vào bẫy của nhện cái cực độc rồi, giờ muốn ra cũng khó lắm nha.

Nhưng hắn là ai chứ? Phạm Nhật Thiên – hắn tình trường bao nhiêu mối tình đếm không xuể đâu có yếu về phụ nữ chứ. Thế là anh chàng nghiêng người nhìn sát mặt nàng. Lần này nàng cũng có chút bối rối vì cự li gần...

- Đến khi cô chịu không nổi thì tôi sẽ thôi và chán chê cô! – Cái gã này mặt thật dày, nói thế cũng dám nói khiến nàng ghét rồi.

- Chưa chắc ai không chịu nổi ai nữa!? Biết đâu được anh đòi sống đòi chết vì tui thì sao?

Nàng tự tin cũng không kém xem ai có sức dai hơn ai. Nhật Thiên thật rất muốn chinh phục được cô gái như nàng song vẫn trả lời lại mang chút khó nghe...

- Làm gì có chuyện đó! Cô và tôi cùng tầng lớp hay sao? Giám đốc một tập đoàn lớn và một cô gái vô công rồi nghề, muốn thành thiên tình sử như vậy thật là khó lắm đó!

Lời của hắn làm tay nàng run lên siết chặt lại kiềm chế. Ánh mắt nàng giận dữ có chút mạnh mẽ thật là cuốn hút, nhất là khi nàng đang nhìn vào chính hắn. Nhật Thiên nghĩ mình ăn ngay bặt tay là 100% nhưng thay vì hành động lỗ mãng vì tức giận, nàng nhếch môi cười mỉm.

Chiếc xe buýt đi từ xa đến gần trạm xe. Nhật Thiên đứng tại chỗ nghe tay nàng chạm lên má mình rất khê, rất nhẹ nhàng. Hắn đứng yên đến đờ đẫn, cảm thấy má mình tê dại vì chút cử chỉ đung nhệ của người ta. Nàng vô nhẹ cho vài cái khi nói với hắn...

- Cái mặt bảnh trai thế này bị đánh chắc anh buồn khổ lắm vì biết dùng cái gì để tán cô gái khác nữa đây? Hi vọng sớm khỏi phải nhìn thấy bản mặt đáng ghét của anh nữa... ĐỒ KHỔN NẠN!

Nhật Thiên trơ ra nghe nàng chửi vào mặt mà không nói lại được tiếng nào. Chưa kể khi bước lên xe buýt nàng còn lè lưỡi và giơ duy nhất ngón tay giữa lên trời tỏ thái độ hư hỏng đến hắn.

Nàng ra ghế sau cùng ngồi xuống thì xe lặn bánh, bỏ dánh hắn cùng chiếc xe rơi lại phía sau. Thục Uyên thật sự rất là bức mình, tự đứng bị một tên nhà giàu vô giáo dục đến chọc phá. Lúc nãy nàng nhịn không nhào đến bóp cổ, nắm đầu hắn là giỏi lắm rồi. Giờ nàng cố hít sâu cho mau quên hắn ta thôi.

Khi đó có một gã ngồi thơ thẩn tại trạm xe buýt không rõ là mình cảm thấy ra sao lúc này nữa. Cố ý chọc ghẹo làm người ta tỏ ra ghét mình như vậy rồi nhưng hắn càng muốn gặp lại nàng hơn mới kì lạ.

Nhất định là phải còn gặp lại.

5. Chương 5

Tiệc áo tắm toàn là những em xinh đẹp, thân hình cực chuẩn trong các bộ đồ bơi hai mảnh bỏng mắt người nhìn. Nhiều gã phần khích nhảy bổ xuống hồ bắt lấy vài em. Bóng hơi tung qua lại, dừa nhựa rung rinh theo nhịp nhạc sôi động.

Nhạc có DJ đứng điều chỉnh thật tưng bừng. Ai cũng biết tiệc của J.K không bao giờ nhàm chán thất vọng rồi, huống chi lần này gã anh đã hi sinh nhiều thứ mới mượn được nhà mở tiệc.

J.K vừa đi vòng hồ vừa đập tay với nhân viên của mình sau khi hoàn thành tốt MV lần này. Ai cũng xoay nhìn dò xét “chủ nhà” kia nên J.K không thể làm ngơ được nữa.

Trong khung cảnh hữu tình, nhiều mỹ nữ ăn mặc gợi cảm lờ lờ trước mắt vậy mà Nhật Thiên thần nhiên ngồi xếp chân trên ghế tựa cạnh hồ. Tay hắn cũng khoanh trước ngực ôm chai bia vào lòng từ đầu đến giờ chắc cũng đã về nhiệt độ thân người rồi. Mặt Nhật Thiên thì khỏi nói, thật rất khó nhìn. J.K đứng trước thằng em trai nên không để ý bên kia mọi người hào hứng vừa tìm ra máy tạo khói trong đóng thiết bị quay phim.

Nhật Thiên dăm chiêu lên tiếng không biết là đang mang tâm trạng thế nào khi hỏi...

- Khi bị một cô gái từ chối anh sẽ làm gì anh Khang? – Dạng câu hỏi thế này làm J.K lạnh người. Quan điểm về tình cảm của người nổi tiếng rất bị người ta dòm ngó nha nên không dễ trả lời tùy tiện. Song J.K nói ngay không thêm nghĩ ngợi.

- Thì tìm mọi cách chinh phục, ngủ một đêm rồi bỏ rơi chứ sao?

J.K cũng uống vài chai rồi nên cười khì khì trả lời đúng kiểu playboy với chính playboy. Nhưng Nhật Thiên chau mày khó chịu, vì hắn là dạng playboy nên gặp người như nàng hắn thật không hiểu nổi.

- ... cô ta không đẹp, cũng không có tiền nếu không nói là nghèo ời là nghèo, chân ngắn lại chẳng có công việc ổn định thì em có cần tốn công chinh phục không anh?

- Stop! Đó đâu phải mẫu người của em. Đừng có ngồi đó nữa tiệc đang vui quá nè!

J.K uống hết ly cocktail rượu rồi ra nhảy với mấy em người mẫu. Tiệc ồn ào đông vui, nhạc âm ỉm cùng ánh đèn đầy màu sắc náo nhiệt. Vài cô gái đến làm quen, hắn thậm chí không chút hứng thú mới lạ rồi vội đi vào trong nhà lấy điện thoại ra. Từ hôm ở viện dưỡng lão cũng đã mấy ngày chắc gọi cho nàng sẽ ổn thôi. Nhật Thiên đắn đo cuối cùng cũng gọi.

Thục Uyên dùng chân xem điện thoại “dỏm” của mình tiếng chuông người lạ gọi đến, xem xong nàng đá thẳng chân điện thoại đi vào góc không hề làm cái điện thoại dỏm suy sụp, thậm chí tiếng chuông gọi đến vẫn âm ỉm. Nàng tự lẩm nhẩm chữ hắn ta dai quá thì Diệu Minh hỏi.

- Ai gọi sao mà không bắt máy?

- Không có gì quan trọng đâu. Mau ăn đi lẩu sôi rồi nè!

Nàng háo hức mở nắp nồi lẩu hải sản để cho rau vào. Bốn đứa ăn lẩu cùng vài lon bia thật là ầm cúng. Diệu Minh nghe mùi đã thấy thèm nhưng cũng chóng cảm nói với nàng...

- Pà đang nghèo còn đái bọn tui ăn lẩu nữa là sao?

- Hay chị Uyên túng thiếu quá nên định ăn một bữa cuối cho đã để tự vẫn luôn! – Bé Tài, em trai Tấn Phong cười ha hả nói khiến Thục Uyên liếc mắt.

- Tự vẫn cái đầu em. Bộ nghèo không cho chị mày ăn sao?

Nàng dè dặt thẳng nhóc, bé Tài la làng nhưng anh hai không cứu. Thật ra từ nãy đến giờ không nghe Tấn Phong nói năn gì cả. Thục Uyên và Diệu Minh nhìn mặt anh chàng xanh mét, trán lấm tấm mồ hôi có vẻ chịu đựng.

- Trông anh không khỏe hả anh Phong? – Nàng lo lắng hỏi.

- Thục Uyên nấu hơi cay nhưng ngon mà làm gì anh cay đến nhăn như khỉ vậy!? – Diệu Minh cũng thêm vào vì chưa từng thấy Tấn Phong biểu hiện tệ hại như vậy trước mặt Thục Uyên.

- Anh không sao, không phải là do em nấu không ngon Uyên... – Phong nói không nổi, bé Tài đã nhanh nhẩu nói thay anh trai.

- Anh hai đau bụng từ hôm qua rồi! Em hỏi ra sao cứ nói không cần uống thuốc!

Cả bọn nghe vậy hơi lo. Đột nhiên mặt Phong trắng nhợt muốn ngất đi vì quá đau làm cả bọn hoảng loạn. Thục Uyên lúc ấy chẳng còn nghe chuông reo hay ai gọi đến nữa vì lo chỗ Phong đi bệnh viện. Trong căn phòng trọ của nàng, tiếng chuông gọi tới thật là hiu quạnh cứ như đầu dây bên kia có người đang vô cùng hụt hẫng.

J.K đến hỏi lần nữa vì Nhật Thiên sau khi tự gọi không được đã chạy đi mượn nhờ điện thoại J.K gọi thử lấy “hên”. Nhật Thiên thật tức muốn chết...

- Sao? Điện thoại của anh gọi có được không Richard?

- Được! Nhưng cô ta không bắt máy. Cô gái đó... em tức chết đi mà!

- Cô nào mà dữ dội vậy?

J.K cũng tò mò thật vì người như Nhật Thiên lại rảnh rỗi đi tán gái cũng là không tầm thường rồi. Nhật Thiên giật lấy ly rượu uống cho hạ hỏa. Thục Uyên nghĩ mình là ai lại không bắt máy tổng giám đốc như hần chứ. Chê hần nghèo không được nên ghét vì hần quá đẹp trai hay sao?

Bên kia hồ khói trắng nhạt như sương theo máy phả nhẹ trên mặt hồ sáng ánh đèn khiến mọi người càng khoái chí. J.K cùng Nhật Thiên nhìn lại, tiệc đang đến lúc đỉnh điểm náo nhiệt. Và Nhật Thiên ho ngay một cái rồi nhói lên ôm vội ngực. Tay hần buông điện thoại của J.K xuống làm ông anh xoay lại.

Và chính J.K cũng quăng vội ly nước, vỗ trên lưng Nhật Thiên, mặt cũng hoảng loạn theo...

- Đừng nói em chưa hết cái bệnh đó nha Thiên?

- ... khói...Thuốc của em anh Khang... – Nhật Thiên thều thào, nhanh chóng vì thở không được nên mặt đỏ lên. J.K không phải chưa từng bị Nhật Thiên dọa trò này nên cũng bình tĩnh giải quyết.

- Tắt khói! Nhanh lên...

Mọi người thấy J.K khẩn trương tắt liền máy tạo khói. Tiệc vui dừng ngay không ai dám nhúc nhích. J.K chưa kịp bước đi bước nào vào nhà tìm thuốc cho thì Nhật Thiên đã ngã xuống. J.K ôm đỡ người thẳng em lên cảm giác khốn đốn hết ngày xưa...

- Thiên... Đừng làm anh sợ! Mở mắt ra đi nếu không anh hô hấp nhân tạo cho em đó!

Mắt J.K rung lên vì lo. Nhưng Nhật Thiên vẫn giơ tay tán mặt ông anh trước khi ngất hẳn. Ý chí quả cương liệt, Nhật Thiên không muốn lại bị J.K hô hấp nhân tạo cho như cái ngày định mệnh mất nụ hôn đầu vào tay J.K lúc chỉ 9 tuổi đầu ngây thơ.

Đành vậy, dù rất muốn dùng thân mình cứu thẳng em nhưng J.K vẫn chọn cách... gọi xe cấp cứu đến thôi.

Tấn Phong nằm trên giường bệnh sau ca mổ, tuy còn xanh xao nhưng vẫn cười nghe Thục Uyên trách móc...

- Anh đó, đau ruột thừa mà còn cố ăn lẩu cay của em! Tính báo hại em sao?

- Anh đâu biết là đau ruột thừa đâu!

Phong cười trừ, không dám nói vì sợ không ăn lẩu nàng sẽ giận nên nhịn đau. Dù sao bù lại giờ cũng có Thục Uyên bên cạnh nuôi bệnh khi Phong còn nằm lại hồi sức. Nàng mỉm cười nói...

- Anh ngủ thêm đi cho mau khỏe thì em mới tha cho anh!

Phong cười mệt do vừa mổ xong cũng còn hơi ê ẩm. Có Thục Uyên bên cạnh chăm sóc làm Phong hạnh phúc quá trời rồi. Tài thì đi học, hai anh em không dám báo cho cha mẹ ở nhà lo lắng nên việc chăm sóc

chính thuộc về kẻ thất nghiệp như nàng. Diệu Minh có vẻ rất khuyến khích Tấn Phong nhân cơ hội này tiến tới nhưng Phong sợ mất cảm xúc được nàng quan tâm ân cần như vậy nên im luôn.

Thục Uyên nhìn Tấn Phong đã ngủ mới rời đi mua ít sữa và trái cây. Tâm tình của nàng đang rất tốt. Khi đó có người bỏ tay vào túi áo pijama, bộ dạng thông dong nghe tiếng khóc rỉ rỉ của J.K bên đầu bên kia...

~ Anh xin lỗi...

~ Nín! Đàn ông gì mà khóc kiểu đó. Fan quên anh bỏ dép bây giờ!? – Nhật Thiên nhăn nhó nói nhưng cũng cười vì hiểu ông anh mình quá mà.

~ Quản lí không cho anh hủy tour diễn ở nhà chăm sóc em. Hôm qua em nằm một đống làm anh tưởng em “tiêu” rồi đó Thiên!

~ “Tiêu” cũng tại anh. Tiệc tùng phun khói bậy bạ không àk. Em cũng khỏe rồi tại bác sĩ chưa cho về thôi, anh vào nuôi em thì lại có scandal nữa.

~ Anh sẽ mua đồ tắm bổ cho em khi về chịu không em yêu của anh!?

~ Ghê quá đi biến thái!

Nhật Thiên tắt điện thoại ngăn J.K tự hồi lỗi suốt suốt nữa. Trong bộ dạng áo bệnh nhân của bệnh viện, hắn đi lòng vòng còn hơn du khách. Trong lúc rảnh rang thế này hắn lại tự nhớ đến nàng. Rốt cuộc là cô gái đó dám không bắt máy, giờ hắn vẫn ám ức gọi lại thử cho nàng.

Nhưng vừa gọi đã nghe tiếng chuông điện thoại của ai đó sau lưng. Nàng không bắt máy cũng như tiếng chuông kia kêu suốt không ngừng. Nhật Thiên ngoảnh lại và giật mình. Cả nàng cũng ôm luôn bịch trái cây vì bị dọa khi đứng thấy cái bản mặt của hắn.

Cả hai đang cùng trong thang máy nhưng không ai nhận ra đến khi hắn gọi nàng không thèm bắt máy.

Tim Nhật Thiên đập loạn vì có chút run khi đang nhớ lại gặp ngay.

- Cô làm gì ở đây?

- Còn anh... Áo đó bộ anh bệnh hả?

Nàng nhìn áo đồng phục cho bệnh nhân suy đoán khiến hắn hết hồn. Dù có là minh tinh đẹp trai không ai sánh kịp cũng bị lưu mờ trong kiểu áo tàn tạ này huống chi hắn. Nhật Thiên có chút mất phong độ nhưng vẫn lên giọng gượng nói...

- Làm gì có! Còn cô... không phải là vào thăm tôi chứ?

Gã này mới chối không bệnh lại hí hửng khi nghĩ nàng vào thăm thiệt khiến nàng nói không nên lời. Nhật Thiên cũng không cần quan tâm nàng thấy mình trơ trẽn ra sao vì trong lòng khá vui khi gặp nàng.

Còn Thục Uyên nhìn thấy mặt hắn đã ghét gần chết rồi. Nàng lè lưỡi tỏ thái độ xem thường hắn khi trả lời.

- Xì... tui đâu có rảnh vậy? Anh bệnh ra sao tui cần biết làm gì nói chi đi thăm bệnh. Tức cười!?

Cô gái này thiệt là dễ dàng khiến hắn tức điên cũng như thích thú hơn. Thục Uyên chỉ cố làm ngơ, mắt chờ thang máy mau chóng đến tầng Phong đang nằm. Khổ nỗi thang máy trong bệnh viện rộng vừa giường chuyển bệnh và có tốc độ chậm hơn hắn khiến nàng bức mình không muốn đứng chung lâu với gã nọ tí nào.

Song Nhật Thiên đã mỉm cười chống tay lên thành thang máy trước mặt nàng khiến nàng đơ ra. Hắn mỉm cười mang chút “tà ác” làm nàng bước lùi một bước.

- Chúng ta quả là không gặp không được!? Cô thấy có đúng là duyên phận hay không? – Lời hắn làm nàng ớn lạnh sống lưng vội nói.

- Duyên phận cái đầu anh!? Anh là xui xẻo ám tui thì có!

- Gì mà xui xẻo chứ, chúng ta thế này phải gọi là...

Nhật Thiên tán tỉnh chưa xong thì thang bỗng dừng đột ngột thật nhẹ nhàng, sau đó đèn tắt tối thui. Đèn dự phòng mất điện sáng mờ bật lên ngay sau đó. Cả hai cứng đờ không tin là xui xẻo thật nhưng có vẻ thang không hoạt động thiết rồi. Thực Uyên sợ lắm khi hấn còn gõ gõ xung quanh phân tích...

- Có lẽ mất điện rồi!

- Anh đúng là xui xẻo ám tui... – Giọng nàng đã rất run vì sợ khiến hấn cười khoái chí.

- Giờ cũng biết sợ rồi sao?

Thang mau chóng sáng đèn chớp tắt nhưng chưa đi xuống được bao nhiêu lại mất điện ngừng hẳn nữa. Nhật Thiên loạng choạng phải giữ thành hộp thang máy mới đứng vững. Nhưng hấn đỡ ra ngay vì nàng sợ quá đã bấu ríu núu áo hấn. Nhật Thiên nhìn nàng trong ánh đèn chớp choạng đang sợ hãi không khác những cô gái bình thường càng thấy dễ thương hơn. Hấn sướng run, tay không do dự ôm ngay.

Cô gái này càng gần càng thấy hứng thú. Cảm giác ôm một cô gái chân ngắn không ngờ lại tuyệt hơn ôm những cô người mẫu rất là nhiều. Người nàng vừa mềm vừa nhỏ, ôm vào thật là thích. Nàng thì vẫn chưa nhận thức ra yêu râu xanh đang ở bên, thang lại có chút di động sục nhẹ khiến nàng càng núu cứng áo hấn. Cho đến khi đèn sáng lại, Nhật Thiên thần nhiên khuyến khích...

- Ôm chặt chút nữa sẽ ổn thôi!

Nàng mở mắt ra liền sau đó mới hết hồn nhận ra vòng tay cùng vẻ mặt dâm tặc của hấn khi ôm mình lúc nàng sơ hở không chú ý. Thực Uyên tức điên, có chút bối rối xấu hổ nhưng vẫn cố đẩy người hấn ra. Thang máy lại đi chậm chậm khi hai đứa dần co ôm ấp.

- Còn không buông tay tui đá anh đó!

- Dễ gì bỏ ra. Do cô tấn công tôi trước làm chi. Đàn ông chỉ chiều theo những gì phụ nữ muốn thôi!

- Đồ dâm tặc!

Thực Uyên lấy chân đá mạnh vào chân hấn như lời đã nói. Hấn ngớ ra, buông tay ngay, mặt tái dần rồi ngồi bệt ra tự ôm bàn chân trái mang dép vải. Bộ dạng thật là tội tệ nha. Phải nói mặt hấn vô cùng đau khổ nhưng nàng không chút thương tâm. Còn cho là hấn giả vờ nữa. Cửa thang mở, nàng vô tư bước ra là lười nói.

- Cho chừa cái tội sau này đừng có “dê” tui!

- ...chân... chân tui!

- Đừng có làm bộ. Tạm biệt, tui đi luôn đây!

Nàng nói giọng khí thế là vậy nhưng mặt hấn vẫn nhăn nhó không đứng lên nổi dù thang máy từ từ đóng lại. Lúc ấy nàng có cảm tưởng từ đâu rơi xuống cho nàng một món nợ vô cùng nặng nề. Hình như là hấn không có giả vờ đau.

Thế là bác sĩ nhìn phim X-quang rồi xoay qua nhìn hai cô cậu trẻ. Mặt nàng trông thê thảm còn hơn cả nạn nhân nữa khi nghe kết luận.

- Nứt xương hai ngón chân giữa cần cố định và hạn chế đi lại chừng hai tuần rồi tái khám.

Trời đất quay cuồng trước mặt nàng. Nhật Thiên ngồi bên ngoan ngoãn nhìn nàng đứng dậy khấn trương cứ như không tin lời bác sĩ...

- Nứt xương thật hả bác sĩ? Tui chỉ đá nhẹ anh ta thôi mà! – Bác sĩ nhìn nàng, không hề bị dọa, thậm chí còn trả lời nhẹ nhàng.

- Hôn yêu lên má cũng trật quai hàm nói gì tới đá yêu chứ!

- Tui và anh ta có yêu đương gì đâu!

Nàng gào lên giãi thích vì bị gán ghét uất ức khiến Nhật Thiên ngồi bên không nhin nổi cười. Và hấn nói khiến nàng xoay lại liếc giận gần chết...

- Hì... yêu hay không cô cũng phải chịu trách nhiệm với tui thôi!

Nàng thì không có gã nào nứt xương chân lại mang cái vẻ mãi nguyên, xấu xa như hắn. Nếu biết dù sao cũng xui thì nàng đã đá hậu cho hắn tuyệt tử tuyệt tôn luôn rồi. Nhưng có khổ tâm thế nào hậu quả này cũng là nàng nóng tính gây ra, trách nhiệm trên thân thể hắn nàng vẫn phải chịu thôi. Kết lại là chỉ vì nàng quá xui.

- Anh dậy rồi hả? – Thực Uyên bước vội vào phòng không ngờ chỉ vì gã khôn “gian xảo” đó mà mất hết nửa ngày trời. Tấn Phong nói có chút giận hờn.

- Sao em nói sẽ ở cạnh lúc anh ngủ mà!?

Phong ngủ cũng rất lâu, dậy đã 2-3 tiếng đồng hồ nàng mới trở lại. Mặt Thực Uyên se lại tối sầm đem bịch trái cây ra nói.

- Tại em đi mua trái cây cho anh gặp phải kẻ bắt lương thôi.

- Hả? – Phong nghe làm sao hiểu nổi chứ. Nàng cố hạ cơn tức trong lòng cười nói lại ngay.

- Hì... ý em là gặp bạn cũ. Anh đói rồi ăn cháo nha!

Nghe nàng quan tâm Tấn Phong lại mỉm cười vui vẻ. Nàng còn tận tình đút cháo cho khiến Phong cũng hơi ngại nhưng vui lắm. Song chưa được bao lâu gã chết tiệt kia lại gọi cho nàng. Nàng đoán chắc chỉ có thể là hắn ta gọi nên không thêm bất máy. Phong nhủ mày lại vì mặt nàng cứ như là không nghe thấy tiếng chuông.

Thực Uyên thật muốn giết chết hắn ta và thủ tiêu luôn cả điện thoại của hắn lúc giấu xác vì quá ghét. Tấn Phong nói...

- Em nghe máy đi lỡ đâu quan trọng!

- ... anh chờ em xíu nha!

Nàng gượng cười sau đó lên xoay đi nghe điện thoại. Và giọng Nhật Thiên như đứa trẻ hư hồng hào lên khi nàng vừa nghe máy.

~ Tui muốn ăn nho! Cô đi đâu vậy hả? – Nàng có cảm tưởng mình ghét hắn là duyên số từ tận kiếp trước, ghét đến mức không thể diễn tả nổi.

~ Đi đâu kệ tui. Nằm yên đó đi còn ăn nho cái gì chứ?

Giọng nàng trả lời thật là cay đắng, nghiệt ngã rõ ràng không chút quan tâm hắn sống chết ra sao. Ấy thế mà hắn vẫn bình tĩnh trả lời cay độc không thua gì nàng.

~ Cho cô năm phút nữa không đến thì đừng trách sao luật sư của tôi kiện cô tội gây thương tích cho người vô tội!

~ Vô tội!? Anh dê tui mà! – Thực Uyên thở hắt ra vì tức gã này quá nhưng hắn vẫn nói tỉnh rụi.

~ Ai dê ai trước hả? Đến ngay cho tui!

Phong ngồi trên giường nhìn sắc thái trên mặt nàng cũng không khỏi lo lắng. Tay Thực Uyên run lên muốn bóp nát cái điện thoại nếu có sức vì quá tức. Và dù lòng không hề muốn nàng cũng phải cố gượng cười xoay nói với Tấn Phong.

- Anh ăn từ từ, em chạy đi đây chút xíu sẽ quay lại ngay!

- Ừhm!

- Em sẽ về ngay thôi!

Phong nhìn theo, cũng hơi lo không biết nàng ổn không. Thực Uyên chạy bán sống đến dãy phòng bệnh vip vì lo hắn ta sẽ gọi luật sư thật. Ai chứ mấy kẻ nhà giàu toàn có luật sư dữ dội không àk.

Hắn ta đang nằm trên giường chân gác cao, xem tivi bộ dạng sung sướng khi nàng đến. Vừa thấy nàng hắn hết nhàm chán ngay...

- Cô phải ở bên chăm sóc tôi suốt chứ!?

- Bộ tui ở bệnh viện này để hầu mình anh sao? Sau giờ chiều nếu rảnh tui mới tới chỗ anh được.

Nàng chỉ muốn chăm sóc anh Phong, còn hắn ta chỉ vì nàng làm hắn nứt xương chứ cũng không muốn dây dưa làm gì. Nhật Thiên ngồi dậy tròn mắt hỏi.

- Cô còn chăm sóc ai nữa sao? Người đó có thể quan trọng hơn tui sao? – Giọng Nhật Thiên ngây thơ cứ như hắn là hoàng đế vậy khiến nàng buồn cười không chịu nổi.

- Tất nhiên là hơn rồi! Đừng có gọi điện nữa nếu không thì chết với tui!

Thục Uyên giải quyết xoay liền xoay đi. Nhật Thiên cảm thấy rất tức vì mình “không quan trọng” đối với nàng. Hắn nói theo cứ như hồn đồ trẻ con.

- Tui sẽ không ăn uống gì nếu cô không ở đây! – Nghe thế Thục Uyên xoay lại nói ngay.

- Tốt! Như thế cái chân mới mau lành!

- Cô... Sao cô lạnh lùng quá vậy?

Nàng đi luôn mặc hắn la lối trong phòng. Hắn tức lắm vì bị đối xử như loại con trai nhà nghèo – xấu xí không ai thèm vậy. Và nàng, nhất định hắn sẽ chinh phục được nàng mới thỏa lòng “hứng thú” này.

Chiều đó bé Tài đi học về sẽ vào thay nàng chăm sóc anh trai. Diệu Minh cũng vào thăm không quên trêu chọc Tấn Phong.

- Cả ngày được Thục Uyên chăm sóc sướng quá nha anh Phong!

- Trông em còn vui sướng hơn anh nữa đó Diệu Minh!

Phong chỉ cười đáp lời vì biết Diệu Minh lại chọc mình. Thục Uyên trở lại cùng đĩa trái cây mới gọt cho mọi người. Nói là mua cho Phong tắm bổ nhưng vừa mớ nên anh chàng chỉ biết cười nhìn ba đứa tranh nhau ăn. Dù nàng trong hoàn cảnh tồi tệ thế nào, có bạn bè bên cạnh giúp nàng vượt qua hết.

Bé Tài ở lại, nàng cùng Diệu Minh đi về mai sẽ lại đến bệnh viện. Diệu Minh vừa đi vừa rên với nàng.

- 8 giờ 45 rồi, tui đói quá! Chúng ta ghé đâu ăn rồi về luôn Uyên!

- Pà mới nói mấy giờ? – Nàng giật mình hét toán lên làm Diệu Minh cũng ngỡ ngàng.

- Sao vậy?

- Tui phải đi đây một chút, pà về tự ăn mì đi!

- Tối rồi còn đi đâu nữa cái pà này!?

Diệu Minh gọi theo nhưng nàng cầm đầu chạy trở vào bệnh viện. Cái gã Nhật Thiên đó tuy không quan trọng nhưng nàng không thể nào bỏ mặt. Nàng chạy trở lại phòng bệnh có chút hơi sợ hắn ta không ăn uống gì thật... nhưng vừa tối đã đỡ ra.

Cái gã Nhật Thiên đó tuy không quan trọng nhưng nàng không thể nào bỏ mặt. Nàng chạy trở lại phòng bệnh có chút hơi sợ hắn ta không ăn uống gì thật... nhưng vừa tối đã đỡ ra.

Nhật Thiên đang ngồi gặm đùi gà rán, một ly coca cỡ lớn nhìn thấy nàng liền muốn ghen. Mặt Thục Uyên se lại không thể xấu hơn.

- Anh sẽ không ăn uống gì nếu tôi không ở đây là vậy sao? – May là nàng cũng sớm không tin lời hắn rồi. Nhật Thiên cũng cau mày trả lời.

- 9 giờ tối rồi còn gì, tui đói muốn chết. Ai biết cô có trở lại hay không? Nếu tui bị quên sẽ đói chết luôn.

Hắn ta nói giận hờn làm nàng tự dưng thành kẻ có lỗi. Quả thật thì nàng quên hắn ta thật nhưng dù gì hắn cũng đã ăn rồi còn than thở cái gì không biết. Nàng cũng đành nói chuyện để nghe chút xịu.

- Đói sao không ăn cơm hay cháo cho dễ tiêu? Thứ này dầu mỡ không tốt đâu!

- J.K mua cho tôi! Ăn cháo mới không khỏe vì chỉ nước với gạo có gì bổ đâu.

Nhật Thiên vốn ăn uống tùy tiện không kén chọn, quan trọng là ngon thôi nên tốt hay không hẳn chẳng quan tâm. Song nàng nghe rồi, mắt lập tức sáng rõ nhào đến khiến hắn giật mình...

- J.K đã đến đây hả?

Về mặt nàng tươi hơn hoa khi nhất đến J.K thôi, trong khi hắn ta ngồi ngay trước mặt nàng chẳng quan tâm gì. Nhật Thiên thấy hơi tức nha.

- Anh ấy gọi gà rán mang đến. Loại ca sĩ nổi tiếng vì scandal như thế đâu dám đi đâu tùy tiện!? – Giọng Nhật Thiên khi dễ thần tượng làm nàng tức lên cãi lại.

- Anh ấy hát hay, diễn giỏi mới nổi tiếng bằng tài năng!

- Tui bực mình rồi đó nha. Giờ muốn cãi lộn về J.K với tui hả? Tui là bệnh nhân đó.

Nhật Thiên vừa nói vừa tự vỗ ngực xem nàng có dám lớn tiếng nữa hay không nhưng Thục Uyên bĩu môi đáp.

- Anh thì có chỗ nào giống bệnh ngoài cái chân què. Ăn đi tui về đây. Mai tui sẽ nấu cháo cho anh đừng ăn mấy món thể này nữa!

Nhật Thiên nghe nàng nói rồi còn tưởng mình nghe nhầm. Lòng hắn như có pháo hoa mừng rỡ, tràn đầy sức sống hồi vì sợ không chính xác.

- Cô sẽ tự tay nấu cháo cho tui thật hả? – Nếu biết nàng sẽ chu đáo như vậy thì hắn đã sớm đưa chân cho nàng đá rồi. Nhưng Thục Uyên nói không chút ngần ngại, phũ phàng.

- Nấu cho người khác tiện nấu dư cho anh ăn chung thôi!

Hạnh phúc của hắn tắt ngay lập tức không ngờ nàng nở tàn nhẫn như vậy. Hắn lại tức lên nói...

- Cô nghĩ tui là ai lại đi ăn đồ thừa?

- Đâu phải thừa, tui nấu hai phần ăn. Nếu anh không thèm vậy thì thôi. Bye! – Nàng cũng chẳng quan tâm đến hắn nhiều, nếu hắn không ăn thì càng tốt chứ sao.

Nhật Thiên nhìn nàng quay đi lập tức nhồm dấy trên giường gào lớn...

- Ai nói tui không ăn chứ con nhỏ này!? Tui ăn đó!

Hắn ta la làng đến cả ngoài hành lang còn nghe khiến nàng nhăn nhó đi vội kéo ai đó thấy mình vừa bước ra từ phòng đó. Bộ dạng hắn ta cũng khá chừng chặc không ngờ trẻ con như vậy. Suy đi nghĩ lại nàng cũng vui vẻ đi về, ít ra thì đâu có ai hoàn hảo. Tội nghiệp hắn bị nàng đá ra nông nổi vậy thì nấu cho hắn ăn một bữa cũng bù tội.

Diệu Minh sáng ra nhìn nàng nấu cháo liền hỏi ngay.

- Chỉ mình anh Phong thôi sao nấu nhiều vậy Uyên?

- Àh... có người quen cũng đang nằm viện nên tiện thể nấu luôn thôi!

- Pà đúng là rảnh rạn vô công rồi nghề! – Diệu Minh thẳng thừng nói khiến Thục Uyên cau mày tức.

- Tui xử pà bây giờ!?

Diệu Minh lè lưỡi chạy trước. Nàng lại nhìn nồi cháo đang sôi rồi lén thở dài thật dài. Quả đúng là nàng đang thất nghiệp và rảnh rỗi. Cứ tình hình này nàng thật không dám nhìn cuộc đời còn dài phía trước nha.

....

Nhật Thiên nhìn tô cháo nóng vừa được múc ra tỏa mùi đã thấy rất ngon rồi. Ăn được đồ phụ nữ nấu cho chưa từng làm hắn vui như thế. Mắt hắn chớp chớp còn chút hoài nghi...

- Cô nấu thật đó hả?

- Chứ ai nấu? Ăn đi cho nóng, đến trưa tui sẽ quay lại! – Xem như hoàn thành nhiệm vụ, nàng muốn đi đến chỗ Phong ngay thì Nhật Thiên lại nói.

- Không dứt cho tui ăn sao? – Mặt hấn còn hơn trẻ con vùi vãnh khiến nàng đành giọng trả lời.

- Có gãy tay dùng chân ăn còn được nữa đó! Tự ăn đi!

Thục Uyên thật là lạnh nhạt, sau khi lớn tiếng cũng bỏ đi luôn làm hấn không khỏi chán nản. Trên đời còn loại con gái như nàng thật là “quý hiếm”. Dù sao cũng có cháo ăn, anh chàng hí hửng ăn thử ngay quả nhiên không thất vọng chút nào vì vị ngon tuyệt. Chẳng hiểu sao lòng hấn vui lắm dù có phải là nàng ân cần chăm sóc hấn đâu.

Nhưng Nhật Thiên cũng khá tò mò nàng đang chăm sóc người nào trong bệnh viện này.

- Đi ra ngoài khỏe hơn trong phòng bệnh nhiều! – Phong cười nói khi nàng đi cạnh dìu rất cẩn thận.

- Anh mới ốm không nên đi nhiều quá. Ngồi chơi xíu thôi đó!

- Anh thấy khỏe thật rồi mà!

Thục Uyên đỡ Tấn Phong ngồi xuống ghế ở vườn cây trong bệnh viện. Nàng lấy nước cho Phong uống, cả hai đang vui vẻ cười nói thì một người chống nạng đi tới. Dáng vẻ khập khiễng vẫn hùng hồn của Nhật Thiên thật dọa người. Cô nàng có muốn dắt Tấn Phong chạy cũng không kịp trong khi mắt hấn ta sáng rực nhìn dò xét Tấn Phong. Và hấn chẳng khách sáo khi đến và hỏi thẳng.

- Bạn trai của cô hả?

Hấn tốn công đi lòng vòng cả buổi với chân đau cuối cùng cũng biết ra nàng nuôi bệnh ai. Tấn Phong không biết gì khi bị hấn đem ra soi xét từ đầu đến chân. Tấn Phong cũng sáng sủa dễ nhìn, tướng tá cũng không đến nỗi tệ, quan trọng là đàn ông lại gần nàng như vậy nha. Nàng thì nổi khùng la hấn.

- Chân thế còn đi nhiều lỡ lâu lành thì anh tự nuôi anh đi à!

Nàng thật không muốn “chăm sóc” hấn ta lâu hơn nữa nên rất lo cho chân hấn nha. Tấn Phong là người vốn điềm đạm, tuy chưa từng gặp qua Nhật Thiên, cũng không vì thái độ lỗ mãng của hấn mà mất lịch sự. Phong cười cười rồi xoay hỏi nàng.

- Đây là bạn em hả Uyên?

- Làm gì có!? Anh chờ em chút nha...

Vừa cười nói với Phong nàng vừa đứng lên đẩy người Nhật Thiên đi. Hấn bực mình vẫn xoay lại nhìn cho rõ mặt Tấn Phong và hỏi...

- Cô sao không trả lời tui!? Anh ta là gì của cô?

- Anh mới là cái gì mà muốn tra hỏi tui này nọ? Đi nhanh lên!

Nàng cố nén giận kéo Nhật Thiên đi nhanh kéo Tấn Phong sẽ sinh nghi. Nhưng Phong đã sinh ra lo lắng vì xưa nay nàng chưa từng gần chàng trai nào cả. Khi đã đủ xa, hấn không chịu đi, nàng cũng không đẩy hấn nữa.

- Chân đau, tui không đi nữa! – Mặt hấn nói đau có bác sĩ mới tin còn nàng không bao giờ nha nên nói cộc lốc.

- Vậy thì đi về ngủ đi cho hết đau!

- Rốt cuộc gã đó có phải là bạn trai của cô không?

- Phải hay không liên quan gì đến anh chứ!? Biến!

Nhật Thiên tức anh ách nhìn nàng nở đi luôn. Hấn tự chống nạng đi về lăm bầm chửi rửa con nhỏ chân ngắn như nàng. Nếu nàng có bạn trai hay không đúng là không có liên quan nhưng hấn thấy rất bận tâm. Nhật Thiên cũng không hiểu sao lại tức như thế này nữa.

Khi nàng hồi hã chạy trở lại, nhìn Tấn Phong chỉ biết cười trừ. Phong cũng làm như không mấy chú tâm nhưng hồi rất muốn biết.

- Anh chàng hồi nãy... em quen ra sao thế? – Tuy bộ dạng Nhật Thiên đang sa sút trong áo bệnh nhân nhưng cũng không phải tệ hại. Chính vì thế Phong thấy lo. Nàng cười cười giả điên.

- Hửn hử? Chỉ là sếp của chị Ngọc Hân thôi!

- Sếp của Ngọc Hân sao thân với em như thế? – Tấn Phong nôn nóng muốn gặng hỏi lại không dám làm quá nhưng nàng cũng không muốn nói...

- Có thân gì đâu tại em làm cho chân anh ta... ra như vậy thôi!

Nàng không muốn nói song càng nói càng nhứt cả đầu cùng mối quan hệ luẩn quẩn với Nhật Thiên. Tấn Phong giật mình la lên.

- Em làm người ta gãy chân???

- Đâu!? Chỉ nứt xương thôi. Wow! Thời tiết hôm nay đẹp thật anh Phong nhỉ!?

Thục Uyên đánh trống lảng muốn Tấn Phong quên đi. Dù chưa thông suốt nhưng thấy nàng không muốn nói, Phong không dám hỏi nữa. Sau khi đưa Phong về phòng, nàng lại chạy sang chỗ Nhật Thiên.

Hửn ta nằm trên ghế tựa phòng bệnh cao cấp với phong thái quý tộc nghỉ ngơi để xem tivi. Nàng chán nản trong lòng nhưng cũng phải “chịu trách nhiệm”...

- Tui mua cơm cho anh nè! Ăn đi!

- Không thèm! – Nhật Thiên gắt giọng làm ngơ. Nàng ở đây chăm sóc trai, hửn quyết không tha cho vẻ giả tạo ngây thơ của nàng. Thấy vậy Thục Uyên thờ ơ đáp.

- Vậy tui về đây!

Hửn nhìn qua thấy nàng thật muốn bỏ đi nên nhanh chóng bật dậy. Chẳng thể nào hờn dỗi với loại con gái khô khan như nàng.

- Không biết nói thêm câu nào hay năn nỉ tui ăn hử?

- Muốn ăn còn ở đó làm bộ thật khó coi! – Nàng thẳng thắn nói làm hửn ê mặt. Dù sao mặt Nhật Thiên cũng khá dày rồi nên gào lên tiếp.

- Sao cô đối xử với tui khác xa gã ban nãy vậy?

Nói đi nói lại hửn chỉ muốn cô gái này mê hửn một chút, ngọt ngào một chút cho hửn thỏa lòng. Song nàng vì không như vậy mới khiến hửn làm nhiều trò nhục nhã đeo bám người ta.

- Tui với anh bộ thân lắm sao? Anh Phong là hàng xóm, là anh trai giúp đỡ tui hơn hai năm rồi không thể xếp chung loại vô duyên như anh!

Nàng cũng không hiểu sao mình cứ phải tốn thời gian vào gã này nhưng thật là hửn ám nàng quá. Nhật Thiên có chút tỉnh táo lại khi nghe nàng nói. Hửn hỏi ngay.

- Là hàng xóm thôi sao?

- Phải! Anh ấy trợ với em trai, còn thêm một cô bạn, chúng tui ở cùng một sân thượng vô cùng thân thiết như gia đình. Anh tự biết bản thân anh không thể so sánh với anh ấy rồi đó!

Nàng chỉ đang cố cho hửn thấy người nàng muốn quan tâm nhiều là anh Phong chứ không phải hửn. Nhưng Nhật Thiên ngơ ngác hỏi lại có vẻ rất bất ngờ.

- Cô thậm chí không có nhà, chỉ ở trọ thôi sao?

Giọng hửn kinh ngạc cứ như không tin nổi còn có một xã hội “trụy lạc” như vậy. Thục Uyên cũng mím môi vì mình ngốc quá, nói nhiều ra với hửn làm chỉ cho chuốt nhục. Hửn giàu có thể nào nàng biết rồi vậy mà nàng còn ở đó vạch “áo cho người xem mông” nữa.

- Ủh! Tui ở trọ đó. Thuộc tầng lớp thấp đâu có được giàu như anh! – Giọng nàng nén giận trả lời. Hắn càng ôm trán không tin nổi.

- Ôi trời! Mình đã tán tỉnh một cô gái không có nhà ở thật sao?

Cả tiêu chuẩn tệ hại nhất về phụ nữ của hắn, nàng cũng không đủ sức vượt qua hỏi sao Nhật Thiên không bị tổn thương tâm lý. Thấy thái độ khinh người của hắn như vậy nàng quăng hộp cơm lên bàn rồi quay đi.

- Tự ăn cho chết luôn đi đồ khốn!

Thục Uyên còn luẩn quẩn gần hắn thêm cũng học máu chết vì tức thôi. Nhật Thiên nhìn nàng muốn đi liền suy nghĩ. Nàng “thăm” như vậy hắn thật không ngờ nhưng cảm giác hứng thú với nàng lại cho hắn ngạc nhiên hơn. Hắn là thích vẻ chua chát, lạnh nhạt của nàng khi đối xử với mình. Hắn đứng lên gọi lại...

- Nè! Tầng lớp thấp! Ai cho cô đi như vậy? Phải đỡ tui qua ăn chứ!?

- Anh mới gọi ai là tầng lớp thấp? – Tóc nàng muốn cháy bùng lên thành hắc hỏa vì tức nhưng hắn thần nhiên cười đáng ghét.

- Thì cô nói chứ ai? Nhanh lên! Đỡ tui ngay đi!

Nhật Thiên giang tay như đứa trẻ, chân đau giơ ra như cổ ý cho nàng thấy tội lỗi của nàng. Thục Uyên run lên, lòng tức lắm nhưng vẫn phải trở lại. Hắn cười hài lòng dù biết nàng không toàn tâm làm. Nàng muốn chao đảo vì hắn cao đã đành, còn dựa hết cả vào nàng. Hắn cố lê từng bước thê thảm mới chịu và hỏi đầy tò mò.

- Mẹ cô hình như mất rồi, thế còn cha thì sao?

- Không có luôn... Anh rốt cuộc là có bước hay không hả?

- Vậy cô có học hết phổ thông hay giữa chừng bỏ học theo trai?

Đến đây nàng không kiềm nén nổi, hất tay hắn khỏi vai mình rồi nói lớn giọng...

- Anh muốn gây sự đánh nhau với tui đúng không?

- Đâu có! Tui muốn biết chắc mọi tệ hại của cô thôi. Chắc cô cũng là người ở đây cùng xã hội này rồi đó haha...

Kiểm chế. Kiểm chế. Nàng suy nghĩ như vậy nhưng không thành công. Hắn ta chọc nàng đến vậy nàng có phải là tiên phạt đâu mà nhịn tức. Thế là Thục Uyên xô hắn ra, Nhật Thiên loạng choạng khi nàng nói...

- Tui thế đó còn anh bộ hay lắm sao, đồ vô duyên?

- Chờ đã...

Nàng bỏ đi, Nhật Thiên đang chưa vững vẫn cố bước theo níu lấy giỏ nàng nên hụt chân. Chân đau lật ngang một bên cái “rắc”, hắn té xuống sàn cái “rầm”. Nàng chưa bước khỏi cửa đã nhíu mày nghe tiếng động thật không muốn xoay người nhìn lại hậu quả phía sau.

Rốt cuộc hắn ta định ám nàng hết bao nhiêu xui đây?

Hai cô cậu trẻ lại ngồi ngoan ngoãn không nói năng gì khi bác sĩ lắc đầu xem phim x-quang vừa chụp. Bác sĩ cũng đau đầu lắm, vội nhìn cả hai nói rất chân thành khuyên bảo...

- Cô cậu bớt yêu nhau để chân anh ta lành chứ!?

- Tui và anh ta không có yêu nhau thưa bác sĩ!

Nàng giận đỏ mặt cố giải thích lần nữa nhưng Nhật Thiên bĩu môi nói oan ức.

- Vì ai làm tui té. Vì cô chứ ai!?

- Ai biểu anh níu theo tui chứ? – Giờ Thục Uyên không bình tĩnh nữa. Nàng kiếp trước rốt cuộc là nợ hắn cái gì chứ lại phải khổ thế này?

Bác sĩ mặc kệ cả hai yêu hay không yêu. Tay ghi đơn thuốc và căn dặn khiến mặt Thục Uyên tối sầm quay cuồng như vũ bão.

- Vết nứt gãy luôn rồi cần bó bột cố định. Trật xương căng chân, bong gân cổ tay, tốt nhất là hạn chế đi lại vận động một đến hai tháng.

- Bộ anh ta là giấy hay sao mà té cái đã bị tùm lum như thế bác sĩ?

- Chẳng phải do cô không chiều chuộng mới ra vậy sao?

Bác sĩ nói làm nàng ghen lại không nói nên lời. Số nàng quả là tận xui không ai sánh kịp. Nhật Thiên trông cái mặt nàng thảm như vậy lại càng vui vẻ hơn. Xem ra nàng muốn không chịu trách nhiệm với hân nữa cũng không được rồi.

6. Chương 6

Bên kia ngọn đồi này có thể thấy một hồ nước, bộ bàn ghế trắng xinh kia được sắp xếp ở một vị trí rất hài hòa để thưởng thức những tách trà chiều cùng ngắm cảnh. Vài hàng rào gỗ trồng rau không hề làm mất nét tự nhiên nơi đây. Chiếc xích đu bố trí ngay khúc quanh trở đầu xe khiến nàng đoán những đứa trẻ sẽ rất hạnh phúc nếu được chạy quanh nơi tuyệt thế này.

Rồi thì nàng tỉnh khỏi trí tưởng tượng đẹp đẽ của mình khi xe chạy từ dưới đồi lên đây. Nhà của hân ta vừa cách điệu rất hiện đại với kính và kim loại vẫn có nét hiền hòa giữ bố cục xanh xung quanh. Phải nói nàng ghen ngào khi nhìn thấy chỗ này. Xe dừng ngay sát hành lang gỗ có bậc tam cấp dẫn lên nhà thì hân thấy Thục Uyên khom đầu có vẻ ỉu rũ rất thê thảm.

- Cô bị sao vậy? Đừng nói say xe nha? Xe không mui đó!

Hân ở bệnh viện nên nhờ nhân viên của J.K chạy xe đến rước. J.K cho hân chiếc xe thể thao xinh đẹp không mui rước thẳng em khiến cả hai có dịp ngồi vị vu cạnh nhau ngắm cảnh. Tuy nhiên đi xe thể này mà nàng còn say xe thì hân thấy nàng “thảm” thật. Nàng cố gắng gượng nói không ra hơi sự thật nàng vừa ngộ ra.

- Có những người giàu như anh sao lại còn có bọn người nghèo như tui làm chi cho chen chúc chật đất vậy trời? – Nhà Nhật Thiên trong khu nhà cao cấp, vị trí trên đồi này toàn quyền sở hữu cá nhân của hân. Trong khi nàng cả chật đất trồng cỏ cũng không có. Hân nghe nàng nói rất thê lương không ngăn nổi cười.

- Haha... vì ông trời luôn luôn bất công mà!

Cái gã này thật là biết cách giúp người khác lấy lại tinh thần. Nếu không phải hầu hạ hân ta như thế này thì nàng đã rất hạnh phúc khi làm hân gãy chân rồi.

Nhật Thiên mở cửa bước xuống. Lúc đi bệnh viện hân không mang theo gì, về được cái chân bó bột. Nàng đang đứng ngẩn ngơ nhìn toàn bộ tường nhà bằng kính trong suốt thì nhân viên của J.K chào Nhật Thiên rồi đi khỏi.

Lần trước nghe hân có “vài” chiếc xe, nàng biết hân giàu nhưng có nhà thế này chỉ ở một mình thì khiến nàng ganh tị rồi nha. Nhật Thiên vui vẻ giơ tay gọi nàng...

- Đến đỡ tui nè! – Hân đứng giang tay, gương mặt chờ đón khiến nàng xém trào máu mũi vì sốc. Bộ dạng gọi tình của hân thật là khó đỡ nổi.

- Cây nọ của anh đâu? – Nàng dĩ nhiên không muốn chạy đến rồi. Hân cười trả lời ngay.

- Tui cố tình bỏ lại bệnh viện để cô dễ chăm sóc tui hơn đó!

Về mặt dâm tặc lợi dụng của hân thậm chí không có lấy một chút xấu hổ. Nàng nghiêng răng, lòng rất – rất không muốn nhưng vẫn buộc bản thân đi đến đỡ lấy người hân. Nhật Thiên rất vui, tay ôm ngay vai nàng. Cô gái càng khó ôm, khi ôm quả nhiên rất tuyệt nha.

Đỡ được hân vào trong nhà nàng đã thở trối chết. Nhưng nội thất bên trong càng làm nàng ghen ngào hơn. Toàn bộ đồ đạc và cách bố trí rất hiện đại. Căn nhà đẹp thế này nàng cũng muốn được ở quá. Khổ nỗi nàng biết là mình sẽ nằm mơ cả đời cũng không đạt được.

Nhật Thiên nhanh chóng ngồi xuống ghế sa-long lúc nàng không cưỡng lại tò mò đi quan sát tường kính phía sau có cảnh thành phố ở xa rất rõ. Tuy hơi xa nhưng nhà ngoại ô lại có vườn rộng thế này thật yên tĩnh dễ chịu. Nàng thấy chỗ này thật phí phạm đối với loại người lẩm lờ vô duyên như hắn quá.

- Tui muốn tắm, mau giúp tui đi tắm! – Nhật Thiên nói khi nàng vẫn mãi đứng nhìn cảnh không để ý.

- Ủh... – Nàng trả lời, xoay lại mới tự lẩm nhẩm lại hỏi ngay. – Ủa? Làm gì cho anh chứ?

- Tay tui đau, chân gãy làm sao tự tắm? – Nhật Thiên đã hai ngày trong bệnh viện không được tắm rửa thoải mái rất bức mình rồi. Mặt nàng tức đến đen xì chửi ngay vào mặt hắn.

- Anh nghĩ tui điên hả? Bộ làm anh gãy chân thì tui phải làm hết chuyện anh muốn sao?

Nếu nàng cứ dễ dãi hắn ta lại được nước làm tới chỉ lỗ cho nàng thôi. Nhật Thiên nhìn nàng chuẩn bị bỏ về đúng như hắn đã tính toán. Hắn vui vẻ rút ngay tờ hóa đơn và nói theo khi nàng đi ngang...

- Cô không chịu trách nhiệm cũng được, ít ra cũng trả hết tiền viện phí của tui!

- VIỆN PHÍ???

Nàng lao lại cầm ngay tờ biên lai toàn là các con số không thật tròn và nhiều. Vô công rồi nghề như nàng, tiền lương làm thêm chỉ đủ xoay sở tiền nhà trong tháng. Số tiền làm nàng choáng ngay vì giá phòng bệnh cao cấp hắn nằm hại ra. Chưa kể cả lần nứt xương, rồi khám gãy chân gộp lại khá nhiều tiền. Nhật Thiên run đui vui vẻ biết nàng thế nào cũng không có tiền mà...

- Trả tiền hay phục vụ người bệnh cô chọn đi?

- Gì mà khoản chi cấp cứu suy hô hấp gì nữa trong đây nè. Tui chỉ làm anh gãy chân thôi!

Nàng chỉ vào chỗ kê khai trên hóa đơn khiến hắn có chút giật mình, sau đó hắn cố cười cười nói lảng đi ngay không khéo nàng chú ý chuyện hắn phải vào bệnh viện trong tình cảnh thế thảm ra sao...

- Trừ tiền đó ra thôi. Có tiền không, trả tui ngay đi!

- Anh muốn ép tui làm đầy tớ cho anh đó hả? – Nàng biết mình không có tiền thật nhưng bị ép hầu hạ hắn nàng không cam tâm xịu nào.

- Ủhm. Ai biểu cô nghèo làm chi!?

Hắn cười sắp toét cả miệng vì phấn khích khi chọc được nàng đến bộ mặt nhăn nhó thế kia song cũng không thể trái ý hắn. Thục Uyên lại cố dùng sự bình tĩnh tuyệt vời của một người không xu dính túi để không nhào đến làm gãy cái chân thứ hai của hắn ta. Giờ nàng không dùng thân “đền đáp” thì có làm cực lực cả năm cũng không trả nổi nợ cho hắn. Xem như là nàng tiếp tục xui thôi.

- Nhẹ nhẹ tay thôi cay mắt quá! – Nhật Thiên la lên khiến nàng mạnh tay đè đầu hắn xuống.

- Anh khom đầu xuống thì có cay mắt đâu!?

Thục Uyên lại tiếp tục cầm vòi nước xả sạch bọt trên tóc hắn. Thật ra Nhật Thiên chỉ có ý nhờ nàng gội đầu giúp mình thôi không phải tắm cho hắn từ đầu đến chân. Hắn cũng nghĩ là nếu làm quá, cô gái này thế nào cũng có gan giết mình luôn nên không dám.

Nàng làm miễn cưỡng nhưng tay vẫn để ý tóc gã này mềm thật. Tuy ngắn nhưng sờ thật mượt. Kinh nghiệm gội đầu cho đàn ông đầu dễ có chứ nên cố gắng vui vẻ vậy. Sau khi xả sạch nàng trùm khăn lên lau còn hơn quẩy nát cái đầu của Nhật Thiên để trả thù nhưng hắn chỉ biết chịu đựng không kêu la vì tay đau cũng không tự làm được.

- Xong rồi đó! Giờ thì tự tắm đi!

- Hi... Có muốn tắm chung không “em yêu”? – Nhật Thiên trở giọng trêu ghẹo nhưng mặt nàng lạnh tanh đáp.

- Anh muốn chết thì cùng tắm nha “anh yêu”!?

- Gã nào ưa nổi cô nhỉ?

- Không có ai ưa cũng không phải chuyện của anh!

Thục Uyên xưa nay sống một mình vẫn phơi phới không ai vui đập được nên không lo lắng gì cả nếu thiếu người thương. Hắn cũng chịu thua cá tính ngang như cua của nàng nhưng hắn đâu có nói rõ còn có hắn thấy rất hứng thú với nàng.

Nhật Thiên lại cố gắng cởi áo thun lúc nàng cầm khăn ướt định ra. Về mặt hắn thật khổ sở vì cái áo thun. Nàng thật muốn chửi hắn ta đã tay đau còn mặc áo đẹp làm gì cho khó cởi. Thế là Thục Uyên bước trở lại. Hắn cũng đỡ ra nhìn nàng có ý giúp mình nhưng khổ nỗi nàng thấp hơn hắn chẳng thể kéo áo qua đầu.

Thế là nàng nhanh nhẩu bước chân lên thành bồn tắm trắng để vừa cao hơn hắn.

- Anh đứng yên đi!

Nhật Thiên nghe thế đứng yên để nàng giúp mình. Nàng không biết hắn lên nhìn mình. Càng gần không hiểu sao hắn lại muốn gần nàng nhiều hơn nữa. Có lẽ hắn cũng khùng thật rồi như lời J.K nói nhưng làm sao bình thường lại được đây?

Thục Uyên bật cười vì cuối cùng cũng cởi được cái áo ra khỏi đầu hắn. Nhưng cùng lúc nàng cũng phát hiện hắn nãy giờ nhìn mình bằng ánh mắt đó. Cả hai đứng rất gần, vì nàng đứng cao hơn hắn nữa cái đầu mới lần đầu tiên nhìn rõ được mặt hắn. Hắn cũng không đến nỗi xấu tệ vì nàng chỉ thích những người đẹp kiểu như J.K thôi.

Song ánh mắt hắn nhìn nàng không che giấu chút nào là hắn thật rất để ý đến nàng khiến tim nàng có chút run rẩy. Nàng bối rối, muốn bước xuống nhanh khỏi tư thế nhìn nhau lại hụt chân té ngược ra sau bồn. Kiểu này té đập đầu là mất trí nhớ luôn. Nhật Thiên giật mình giơ tay theo phản xạ ôm đỡ người nàng lại. Hắn kéo ngược nàng về phía mình rất mạnh mẽ. Má nàng ụp ngay vào ngực trần của hắn vẫn còn vương mùi dầu gội nam. Khá choáng váng nhưng mặt tì lên người hắn khiến nàng choáng hơn.

Phải nói là nàng lần đầu tiên bị đàn ông ôm nói gì đàn ông đang ở trần ôm. Dù cố bình tĩnh lắm nhưng nàng không thể không mắc cỡ. Máu mũi của nàng sẽ phun ra mất thôi. Loại người ưa lợi dụng như hắn chắc cũng không tha cho nàng.

Nhưng không như nàng tính hắn sẽ day dưa ôm luôn không buông, từ trong vòm ngực hắn rên ngay một tiếng vì đau. Lúc này nàng mới bối rối lùi ra nhìn hắn giơ tay phải bị trật ra, mặt nhăn nhó...

- Cái tay tui... – Nhật Thiên ghen ngào nói không nên lời. Vì cái tay hắn cũng không hứng thú nổi khi ôm được nàng.

- ... xin lỗi nha! – Thục Uyên lúng túng không biết làm sao.

- Không sao! Cùng lắm tay gãy cô hầu tui thêm vài năm haha... – Hắn cười nhưng mặt vẫn nhăn xem ra không phải giả vờ đau.

- Tui giết anh luôn thì có!

Nàng nói có vẻ rất cứng nhưng khi chạy ra ngoài đã vội ôm lấy má cho bớt nóng. Nàng lại nghe mùi dầu gội của hắn vương cả hai tay mình khiến nàng nhăn nhó. Nàng sẽ cố quên bộ dạng ở trần của hắn, đàn ông nào không ở trần chứ, nàng phải cho bản thân mình bình tĩnh thôi.

Khi hắn còn chưa tắm xong, nàng bắt đầu đi khám phá căn nhà. Phòng đựng quần áo của hắn còn to gấp hai phòng trọ của nàng. Bên trong chứa toàn đồ hiệu, áo vest toàn là hàng đặt may tận Italy. Xem ra hắn ta cũng là loại người xem trọng bề ngoài. Nàng nhìn thật chỉ muốn mang vài thứ đem bán cho bù tiền trả nợ. Suy cho cùng đúng là hắn ta và nàng không cùng tầng lớp xã hội mà.

Tắm được sạch sẽ trông Nhật Thiên hạnh phúc hẳn. Nàng cảm giỗ vì thấy xong việc rồi nên nói...

- Tui về đây! Khi nào cần thì tui qua giúp!

- Ngày nào cũng phải qua! – Nhật Thiên nói ngay, dễ gì hắn tha cho nàng.

- Tui còn phải sống nữa đó! Tha cho tui đi!

Nàng nói van xin nhưng vẻ mặt không giống cầu xin chút nào. Nhật Thiên vô tư ngồi trên ghế nói đả kích nàng.

- Cô cũng không có việc làm ổn định mà. Cứ đến thì tui trả lương cho không bạc bèo đâu!

Giọng hằn thật kinh bỉ nàng khiến nàng tức. Người nghèo cũng có sĩ diện dù ban nãy nàng còn định chôm vài món đồ hiệu của hắn đi bán. Nhưng bản thân Thực Uyên ngay thẳng, không vì hắn là chủ nợ mà sợ.

- Không cần! Mai tui sẽ đến!

Quả nhiên tính cách của nàng không làm hắn thất vọng chút nào. Nhật Thiên càng thích nàng cố chấp như vậy đối đầu chống lại hắn. Cô gái này cũng ngọt ngào đeo bám hắn như những cô gái khác thì còn gì để hắn thấy thích nữa.

Thực Uyên đi ra thì hắn cà nhắt đi theo nói ngay thêm cửa.

- Tui đưa cô về cho!

- Chân què ở yên đi!

Nhật Thiên tựa cửa nhìn dáng nàng thôi cũng cảm thấy vui vẻ. Hôm sau lại được gặp nàng rồi không cần tốn công tốn sức thật là sung sướng. Nhưng hắn quên dặn nàng đến sớm rồi, không biết nàng bao giờ sẽ đến? Nhật Thiên chưa gì đã lê lét vào nhà nằm chờ nàng quay lại.

Thực Uyên đi từ từ dưới những tán cây râm mát dễ chịu. Thật sự nàng rất tức hắn nhưng nơi này khiến nàng dễ chịu lại. Xem như nàng bản cùn không có tiền trả nợ thì cố hầu hạ hắn thôi. Xong hết sẽ không vướn víu gì với gã ta nữa.

Thế là nàng ngày nào cũng đi đi về về. Diệu Minh vì thế hỏi ngay...

- Đạo này pà đi đâu cả ngày thế? Bộ có công việc mới sao không khoe tui!?

- Có thì mừng rồi! Đi làm công trả nợ thôi!

Nàng mà kể lẽ được với con bạn cũng đã nhẹ lòng nhưng sợ Diệu Minh lại giúp tiền mình. Nàng không muốn thành gánh nặng cho ai cả. Quả nhiên chưa biết gì Diệu Minh đã nói ngay có vẻ lo lắng.

- Nợ gì vậy có nhiều lắm không? Có cần tui...

- Thôi đi! Pà lo cho đám cưới của mình đi cứ xòe tiền giúp người khác không àh.

- Người khác gì ở đây? Pà là bạn thân của tui mà!

Tuy không nói nhưng Thực Uyên vui lắm khi còn có ai đó muốn giúp mình. Diệu Minh nhìn nàng ăn mì gói không khỏi thở dài. Cả hai ngày xưa học chung nhưng Thực Uyên dứt gánh giữa chừng vì không có tiền, ở chung lâu càng biết bạn mình khổ thế nào nên Diệu Minh nói...

- Pà 24 tuổi rồi đó không tìm ai nương tựa đi. Bằng tuổi tui rồi công việc không thể ổn định. Thấy tui sắp lấy chồng không, pà cứ “chơi một mình” không biết buồn sao?

- Pà không nói thì tui cũng có nhớ ra đâu làm sao buồn? – Nàng nhăn mặt trả lời. Dù biết Diệu Minh muốn khuyên mình nhưng toàn đem chuyện khổ tâm nhất của nàng ra gợi lại.

- Tại vì không nói pà đâu có thấm vào đâu!

- Tui cứ sẽ ở một mình cho trai thêm chơi!

- Chứ không phải không gã nào dám yêu pà sao Uyên!

Thực Uyên cau mày làm Diệu Minh xanh mặt chạy trước. Cả hai cười giỡn trên tầng thượng và cùng ăn mì tiếp. Thật sự trước đây còn đi học nàng cũng có quen vài người nhưng hình như người ta đều thấy nàng thâm quá. Nàng cũng chẳng muốn ai vì thương hại mà giả vờ tốt với mình. Cuộc đời nàng quay đi quay lại cũng là một ngõ cụt, chẳng ai can đảm cùng đi với nàng chung một đường đâu.

Ngoại trừ lại có một gã nhà giàu nào đó ầm đầu mới đủ can đảm thích nàng thôi.

Thục Uyên đi bộ lên ngọn đồi từ trạm xe buýt. Bảo vệ khu nhà cũng quen mặt nàng rồi. Có lẽ họ cho nàng là người giúp việc của hắn ta. Chợt có chiếc xe màu vàng chạy lên. Vừa nhìn nàng đã biết là Ngọc Hân. Cô chỉ không nhìn thấy, có vẻ là đến gặp Nhật Thiên.

Tự dưng chân nàng chùn hẳn muốn đi về ghê. Để Ngọc Hân thấy nàng thê thảm đi “ở đợ” trả nợ thì nhục nhã lắm. Thế là nàng đi thẳng qua phía hồ nước bên kia để tránh gặp mặt Ngọc Hân. Giờ về cũng bị Nhật Thiên gọi điện chửi nên nàng chờ ở đây vậy.

Hồ nước lớn hơn một sân bóng, mặt nước từ xa lấp lánh ánh mặt trời. Các căn biệt thự trong khu này không phân biệt nhau ra bằng hàng rào nên cứ như một ngôi làng tận sâu trong rừng. Những người ở đây thật đáng ghen tị.

Và nàng lại quay nhìn phía sau mái nhà màu xám của Nhật Thiên. Nàng không biết hai người đó đã xong chuyện chưa? Chuyện Nhật Thiên là sếp của Ngọc Hân cũng khiến nàng không muốn dính líu với hắn nhiều chút nào.

Nhật Thiên mặc quần short, gác chân bó bột lên bàn, ngồi xem tài liệu Ngọc Hân vừa mang đến. Hắn không quan tâm cô ta nhìn mình vô cùng ngọt ngào. Dù đang mất phong độ vì chân như thế nhưng hắn vẫn đẹp trong mắt Ngọc Hân.

- Cô cứ fax qua cho tôi là được rồi không cần mang đến thế này đâu!?

- Em cũng muốn đến thăm anh. Lúc còn ở bệnh viện sao anh không báo cho em biết. Em còn tưởng giám đốc đi du lịch không ngờ chân lại ra như thế.

- Hi... chân tôi không phải dễ gãy đâu. Cô tự lấy nước trong tủ lạnh được không? Tôi không tiện đi. Đọc xong tôi kí tên luôn!

Nhật Thiên cười nói rồi lại tập trung đọc tài liệu công ty. Về mặt tập trung khi làm việc của hắn thật khác bình thường không mang nét ưả giởn nữa, chính vì thế cuốn hút Ngọc Hân. Cô ta mang giỏ trái cây mình qua bên bếp. Và không như Ngọc Hân nghĩ, tủ lạnh của hắn có đầy đồ ăn nấu sẵn để vào các hộp dễ dàng hâm lại, tất cả xếp rất ngăn nắp. Xem ra có người đến chăm sóc hắn vì chân tay bất tiện.

Ngọc Hân cầm nước quay trở lại ngồi và nói...

- Tủ lạnh của anh được chuẩn bị đủ ghê!

- Àh... tôi không ra ngoài ăn được nên cô ta nấu sẵn hết! – Nhật Thiên nói khi mắt không rời tài liệu. Ngọc Hân mím môi lo lắng hỏi.

- Còn có ai ở đây với anh sao?

Dạng đàn ông có tiêu chuẩn tốt như Nhật Thiên chắc chắn sẽ có rất nhiều đối thủ. Ngọc Hân không muốn ai đó cướp hẳn trước mình. Nhưng Nhật Thiên nghe nhất mới nhìn qua đồng hồ. Mặt hắn cau lại ngay...

- Đã 10 giờ rồi, cái con nhỏ đó lại dám đi trễ nữa!?

Hắn rút vội điện thoại ra ngay dù có Ngọc Hân ở đó. Ngọc Hân hi vọng chỉ là người giúp việc. Nhật Thiên gọi vì không muốn Thục Uyên “trốn việc”.

Lúc đó nàng đang ngồi ngẩn ngơ ngắm cảnh thì thấy hắn gọi đến nên bực mình không thèm nghe máy. Ngọc Hân còn chưa đi thì hắn gọi làm gì không biết.

Trông hai người đó cũng hợp lắm. Nàng biết tính cách Ngọc Hân, không dễ dàng cho qua những cơ hội tốt như của được sếp. Từ lúc đi học cho đến khi xin được việc một tập đoàn lớn ngon lành như vậy, tất cả không phải là tự Ngọc Hân may mắn có. Cô chị họ của nàng đã dùng nhiều cách mà nàng không muốn nói ra để đạt được hơn người khác.

Dù sao mỗi người mỗi cảnh, tệ như nàng nói người khác cũng nên xem lại mình trước. Nàng lại ngồi tiếp thì mắt thấy một người đi lên phía đồi này. Tuy trang phục bình thường hơi lạ nhưng nàng không thể nào không nhận ra thân tượng của mình.

- Anh J.K!!!

J.K đang cầm một chai rượu đi thông dong, nghe gọi nhìn qua ngay. Thục Uyên sững run không ngờ lại được gặp nơi đây.

- Ủa? ... có phải fan dễ thương của anh – Thục Uyên không?

- Anh còn nhớ em sao!?

J.K còn nhớ nàng và cả tên nữa. Nàng hạnh phúc đến chết mất không tin nổi thần tượng trong lòng đã dành một chỗ nhỏ xíu xiu để nhớ mình. J.K cười toe toét tiến đến ngay. Hôm nay được nhìn thấy anh ấy mặc áo thun bình thường càng đẹp trai không mất chút phong độ nào. Chân tay nàng run run lên lo mình vui quá sẽ ngất xỉu thôi...

- Sao em ở đây... Àh quên! Thiên có kể em đến giúp việc trừ nợ nần gì đó!

J.K nói khiến hạnh phúc của nàng tuột dốc. Cái gã khốn nạn kia nữ nói hết ra như thế với J.K yêu dấu. Hại nàng mắc cỡ trước J.K ghê nên trả lời lí nhí...

- Vâng ạh!

- Thế sao không vào nhà! Anh đang sang chơi với nó đây!

- Hửn... àh anh ta đang có khách. Còn anh sao lại đi từ hướng trong đó ra vậy?

Phía bên trong là khu vực riêng, chỉ có một lối vào phía bên dưới đồi thôi có bảo vệ giữ an ninh. J.K cười ngay với nàng mang nét mặt thân thiện thật là dễ thương chết được.

- Nhà anh bên kia hồ cũng trong khu này. Richard... à Nhật Thiên đó không nói em biết hả?

- Thật sao? Nhưng trên fanclub người ta nói nhà anh ở chung cư Sunny-rise cơ mà!

Thì ra suốt thời gian qua nàng đã tiến gần đến chỗ J.K như vậy mà tên khốn Nhật Thiên kia không khai ra. J.K hết hồn giờ tay ra dấu kín miệng.

- Suyt! Bí mật đó, tiết lộ là anh ngủ không yên! Nhà này mới là nhà anh hay ở!

- Anh yên tâm! Em sẽ làm bất cứ việc gì vì lợi ích của anh J.K!

Nàng hạnh phúc lắm khi biết được bí mật của J.K. J.K nhìn nàng không hiểu sao rất có thiện cảm và gần gũi. Gã ca sĩ cười tươi chàoàng vai khiến nàng run run hạnh phúc.

- Thăng Thiên có khách rồi thì em có muốn qua nhà anh câu cá chờ không? Chút nấu ăn luôn với Thiên!

- Tuyệt quá ạh!

Hai đứa hớn hở đi luôn. Nhà của J.K cũng rất đẹp bằng gỗ phối kính vừa cổ điển vừa không hết nét hiện đại. Nhà nằm bên hồ hai tầng, nội thất giản dị đến không ngờ. Đối với J.K chỉ cần có phòng ngủ có giường cỡ hoàng đế là quan trọng nhất vì làm cả sĩ thiếu ngủ trầm trọng.

Bên ngoài trước nhà có hẻm hành lang gỗ dài nối ra hồ. Trời mát mẻ, J.K hiếm khi có ngày nghỉ nên hằng hái lấy dụng cụ ra câu cá thư giãn. Hôm nay cứ như là ngày hạnh phúc nhất đời nàng vì được ngồi riêng câu cá với thần tượng.

- Anh chưa bao giờ câu cá với fan cả!

- Em thấy mình giống đang mơ vậy! – Má nàng đỏ hồng thật không giấu nổi cảm xúc lúc này. J.K cười phá lên vui vẻ.

- Haha... mơ gì chứ? Anh thấy em dễ thương thế này sao Thiên cứ nói em hung dữ, hờ ra đe dọa giết nó!

Mặt nàng méo hửn. Không ngờ hửn dám kể nhiều chuyện với J.K như thế, lại toàn bêu xấu nàng thôi. Giờ nàng cũng đang muốn giết hửn ta thôi.

- Anh đừng tin thì hơn! Nhưng hai anh có vẻ thân nhau nhỉ!?

- Ừm... quan hệ nói ra cũng phức tạp lắm nói chung em cứ hiểu nó và anh là anh em không họ hàng. Chơi chung từ nhỏ nên giống kiểu chiến hữu hơn.... Áh. Bên em cần câu rồi kìa!

- Trời! Cá to quá anh J.K!

Cả hai hớn hở cùng nhau câu cá không nhớ ai là Nhật Thiên. Giỏ nài để trong nhà J.K mặc kệ cứ reo suốt các cuộc gọi từ hân. Câu cá hai tiếng đồng hồ, nài và J.K lau mồ hôi nhìn ba con cá nhỏ và một con cá chép bự. J.K chép miệng thêm thường dù cá vẫn còn sống trong xô.

- Cá này nấu lẩu hết xảy!? Lâu quá anh không được ăn lẩu!

- Vậy em nấu cho anh ăn nha!

Nghe thần tượng muốn, nài dễ gì không làm. Mặt J.K sáng rõ ngay.

- Thật hả? Vậy chúng ta mua đồ qua nhà Thiên nấu luôn!

- Dạ. Có cửa hàng tiện lợi phía bên ngoài gần trạm xe. Anh có muốn ăn thêm thịt nướng không?

- Ăn! Ăn! Thế thì dẹp chai champagne này, ra mua bia uống mới đã. Chờ anh lấy xe nha bé!

J.K hớn hở vì ăn làm nài cười cảm xô có cá. Quả là nài thần tượng không nhầm người. J.K là ngôi sao quốc tế lại không kiêu kì, thậm chí còn gần gũi thân thiện như vậy. Mắt nài lại nhìn hướng nhà Nhật Thiên phía bên tay phải bên kia đồi. Nài hi vọng Ngọc Hân đã về rồi. Dù sao cũng nhờ hai người họ nài mới có buổi đi câu riêng với anh J.K yêu dấu của mình.

Thực Uyên hạnh phúc quá đi mất.

Xe ngừng lại, nài chưa kịp tháo dây an toàn thì J.K đã ra dáng quý ông qua mở cửa cho nài ngay. Thực Uyên mắc cỡ cười tủm tỉm vui. Anh ấy còn cầm hết các túi đồ cho nài nữa thật là chu đáo. Cả hai đang vui vẻ bên nhau thì hết hồn bước lùi vì sát khí.

Nhật Thiên đứng trước cửa nhà mình, tay khoanh trước ngực, nét mặt dễ sợ, chân gầy bắt chéo đứng chêm nói...

- Hai người vui vẻ quá ha?

Hân lo lắng không biết là nài quên đến hay là có chuyện. Kết quả tận mắt thấy nài cùng J.K đến vui vẻ. J.K chạy lên nói sủng nịnh...

- Anh và bé Uyên câu được cá to nên mua đồ nấu lẩu cho em ăn chung nè!

- BÉ UYÊN? Hai người... Cô dám bỏ mặt tui vì anh ấy hả? Có biết tui gọi bao nhiêu cuộc không, chờ từ sáng đến giờ nữa? – Hân chửi ngay vào mặt nhưng nài vẫn tỉnh bơ đáp.

- Tui thấy anh có khách mà! Anh Khang thấy vậy rủ tui qua nhà anh ấy câu cá chơi thôi!

- ANH KHANG? Sao anh dám nói tên anh là bí mật nghệ sĩ gì đó? – Giờ hân lại quay sang chửi vào mặt J.K nhưng J.K cười toe toét nói.

- Thì tại anh mày tin tưởng mới nói, đúng không bé Uyên!?

J.K nháy mắt, mặt nài nhanh chóng đỏ thẹn chạy tung tăng theo sau J.K làm Nhật Thiên muốn hộc máu vì tức chết đi được. Thế là dù là chủ nhà, hai người kia vẫn vui vẻ nấu ăn mặc kệ hân.

J.K cũng chỉ biết phụ sơ còn lại nài làm hết. Anh ấy còn đứng vỗ tay khen ngợi.

- Em biết làm cá luôn giỏi quá! Bây giờ khó tìm cô gái nào biết làm mấy việc này lắm nha!

- Có gì đâu ạ! Dễ lắm anh làm không?

- Để anh thử coi!

J.K vật vờ với con cá trơn khiến nài cười ngất ngư. Nài không biết Nhật Thiên nằm ở salong phòng khách mắt nhìn nài chăm chăm, tai lần đầu nghe nài cười ra tiếng của nài. Chưa bao giờ nài cười với hân nói gì cười dễ thương đến như thế? Không hiểu sao hân có chút tổn thương trong lòng một cách khó tả.

Chiều đến cả ba đã có lẩu cùng thịt nướng ngồi ăn ngoài hồ bơi. Thêm bia vào lại càng vui vẻ. Thực Uyên vì có thần tượng bên cạnh nên không quan tâm Nhật Thiên nãy giờ không nói năn gì.

J.K loạng choạng đứng dậy nựng má cả hai đứa và nói...

- Anh đi “xả” đây! Hôm nay vui quá nên tặng hai karaoke anh sẽ làm liveshow riêng cho hai đứa nghe thôi!
- Thật ăh? Vậy em không cần xếp hàng chờ mua vé xem anh hát rồi!
- Em là fan số một của anh rồi đó bé Uyên!

J.K đã hơi say nên ngất ngư cười hát líu lo đi vào trong phòng vệ sinh. Thực Uyên đang vui, ăn tiếp miếng thịt mới phát hiện hân ngồi đối diện nhìn mình chăm chăm. Nghĩ đến suốt này giờ hân cứ nhìn đáng sợ như vậy làm nàng yếu tim. Không khí hai người cùng bàn ăn la liệt thật ớn lạnh nên nàng run run định chạy chờ J.K ra.

- Tui vào gọt trước trái cây chút ăn nha!

Nàng bước khỏi bàn, chưa kịp mở cửa kính bước vào bếp thì hân đã giơ tay nắm lấy tay kéo nàng ngược lại. Thực Uyên chơi với té ra sau ngay vào người hân. Tim nàng xém rơi ngay khỏi ngực, lập tức đứng lên thì hân to gan ôm lấy người nàng ép ngồi yên trong lòng hân.

Nàng cá là gã này cũng đã say vì mấy lon bia rồi...

- Bỏ tui ra... Anh muốn chết hả?
- Sao cô không cười với tôi? – Giọng hân hỏi rất thẳng, ép nàng xoay nhìn mình. Dù nàng bối rối một chút nhưng vẫn bình tĩnh vùng vẫy.
- Anh bị khủng rồi! Bỏ tui ra ngay!

Nàng không tin mình không thoát ra được nhưng dù với một tay bị đau, sức hân đàn ông vẫn mạnh hơn nàng. J.K gãi đầu dễ chịu sau khi xả xong bước gần ra tới thấy nàng đang ngồi trên chân Nhật Thiên như vậy lập tức khoái chí núp vội sau bếp xem liên. Quả nhiên là thằng em của hân thích cô gái này mới xin số điện thoại, rồi dùng nhiều cách ép người ta ở gần.

Khi đó bên ngoài hân nín thở không được thoát khỏi mình. Mắt nhìn về mặt ương bướng cứng đầu của nàng rồi nói...

- Tầng lớp thấp như cô đã không có nhà, không có việc, không có xe, cũng chẳng có xinh đẹp, thân hình vừa lùn vừa mập nữa...
- Anh muốn chết có đúng không? Chọc tui nữa thì đừng có hối hận gây thêm chỗ khác trên người nha! – Nàng thật tức lắm rồi với cái gã này. Nhưng hân nói với chút nhíu mày xem ra không phải vì giận.
- ... sao cô không để tâm đến tôi? Tôi chẳng phải rất tuyệt vời sao?
- Ôi trời! Anh say cũng có thể nói ra được những lời tự mãn xấu hổ vậy sao? Bình thường anh có tự soi gương không đó?

Hân dám chê nàng rồi khen mình tuyệt vời, nàng không ghét hân cũng uống. Nhưng tay Nhật Thiên lại càng giữ cứng lấy nàng khi nói.

- Tôi tán tỉnh cô dù cô tầng lớp thấp thật đó. Cô giả vờ cứng cỏi, khó chinh phục để tui cứ phải suy nghĩ nhứt đầu nghĩ về cô đúng không? Rồi cô còn làm ra vẻ e thẹn, vui vẻ với anh Khang để chọc cho tôi tức điên lên... Cô... sao cô thủ đoạn quá vậy?

Nàng nghe xong sững sờ nhìn hân ta. Lời của hân, ánh mắt của hân không phải trêu tức nàng. Hân thật sự nghĩ thế về mình khiến nàng cảm thấy cười cũng không được, tức cũng không xong.

J.K núp xem thật là hồi hộp đến cắn móng tay không biết tình hình căng thẳng của hai đứa sẽ dẫn đến đâu. Nhưng Thực Uyên giơ tay đẩy người hân ra dù vẫn ngồi trên chân hân. Mắt nàng nhìn thẳng hân và nói...

- Tự anh muốn tán tỉnh tui rồi bị từ chối là có quyền nói tui thủ đoạn với anh sao? Tự anh nên ngừng mấy trò vớ vẩn này đi xem như tui biết thân biết phận không dám trèo cao vậy là xong!

Lời nàng nói lạnh lùng, vô cùng thẳng thắn khiến J.K thật là hâm mộ. Loại người như Nhật Thiên nên bị ê mặt như vậy vài lần mới bớt kiêu ngạo, tự tin quá đáng. Và nàng vùng đứng dậy, hắn cũng không giữ nàng nữa nhưng cũng nói...

- Phải! Tôi ở trên cao còn cô nghèo hèn thấp kém làm gì xứng với tôi!

Chất giọng hắn làm nàng run lên. Nàng không tát vào mặt hắn là rất mạnh mẽ rồi. Dù sao loại người thế này nàng cũng không nên tốn sức nhiều lời nữa nên nói lời cuối dứt khoát.

- Ủh! Vậy thì đừng có làm phiền tui nữa. Số tiền kia tui nhất định sẽ trả đủ cho anh!

- Không cần! – Cái chính không phải vì tiền, hắn muốn gặp nàng thôi nhưng Thục Uyên cười nhạt đáp.

- Anh không cần bố thí thương hại vậy đâu!

Nói rồi nàng đi vào trong thấy ngay J.K. J.K có làm như không thấy cũng không được rồi nên cười cười. Thục Uyên cũng cười đáp lại, không vì đang tức hắn ta lại giận dữ sang thần tượng của mình...

- Xin lỗi! Em về trước nha!

- Để anh đưa em về! – J.K thấy mối quan hệ của nàng và Nhật Thiên gây cần như vậy cũng muốn nói gì đó khắc phục tình hình. Nhưng nàng từ chối.

- Thôi! Hôm nay được đi với anh em vui lắm!

Thục Uyên lấy giỏ và rời đi, trên gương mặt đã cáu lại vì bức mình. Chính hắn ta làm phiền nàng trước rồi luôn miệng nói nàng thấp kém không cùng tầng lớp với hắn. Chắc chỉ có mấy con nhỏ nhà giàu bị khủng mới thật là xứng với hắn ta thôi. Công nhận thấy mình nhin không đấm hắn một đấm cũng sai lắm vì tâm trạng mãi bức mình, hình như tự trọng đã bị tổn thương khiến nàng phải đi như trốn tránh thế này đây.

Khi đó J.K bước ra nhìn Nhật Thiên ngồi đó uống tiếp bia liền chửi...

- Em thích người ta mà có thể nói chuyện quá đáng vậy sao?

- Ai nói em thích là không được nói thế? Dù sao cũng chỉ là hứng thú nhất thời, em không định tiến xa gì thêm với cô gái tầng lớp thấp đó đâu. Em sẽ cố tỉnh táo hơn lần sau!

Giọng Nhật Thiên cứ như mưa phải món đồ không ưng ý, lần sau mưa sẽ chú ý lựa chọn hơn. J.K thật đau đầu theo thẳng đó...

- Cái thằng... người có đủ tiêu chuẩn chưa chắc mà thích thật đâu. Loại con gái khác anh không biết ra sao, chứ loại con gái mình thích thật lòng mới là khó tìm!

J.K đỡ hơi lại có thể phát ngôn ra những lời chửi chạc đúng tuổi như vậy thật khiến Nhật Thiên bất ngờ.

- Lặng nhắng như anh sao đột nhiên sâu sắc bất ngờ vậy?

- Hi... sâu sắc gì đâu!? Anh nói khó tìm chứ với anh cô nào anh mà cũng thích thật cả!

- Anh biến đi đồ xấu xa!

Nhật Thiên chửi rồi lại nốc bia nhìn ra ngoài. Hắn biết hắn cần phải tỉnh táo lúc này còn kịp trước khi lún sâu thêm. Cô gái đó, hắn tin chắc cứ càng gần nàng hắn sẽ không thể tự ngăn nổi chính mình làm thêm điều gì đó ngu xuẩn vì nàng đâu.

Tránh xa nàng ra là tốt nhất đúng không?

7. Chương 7

Tiếng gõ cửa ầm ầm làm nàng lăn tròn trong chăn thật khó chịu. Cái giọng náo loạn kia hình như là giọng Diệu Minh...

- Mở cửa Thục Uyên. Chuyện ra thế này rồi pà còn ngủ được sao?

- Uh... chuyện gì? Hôm nay tui không cần đi ra ngoài!

Nàng mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa thì Diệu Minh đã xông vào với tờ báo sáng. Nàng còn muốn ngủ thì đã bị dí tờ báo vào mặt...

- Nè! Hình pà ở trang nhất nè!

- Trang gì...

Thực Uyên dụi mắt đem tờ báo ra xem thì hết hồn tỉnh ngay luôn.

Quả nhiên là rõ hình nàng nha. Nàng còn lo mình chưa tỉnh ngủ hay còn nằm mộng khi hình mình và J.K vui vẻ lựa rau cải lại trên báo thể này? Tiêu đề còn to đùng dòng chữ “ Cô bé lọ lem của hoàng đế âm nhạc!?”

Tấm hình này giống lúc nàng và J.K đi mua đồ nấu lẩu tại cửa hàng tiện lợi ngày hôm qua gần khu nhà của Nhật Thiên. Thấy hình mà nàng còn không tin mình đã bị tay săn báo chụp...

- Chụp lúc nào vậy trời!? – Nàng hôm qua vui quá, có suy nghĩ J.K là người nổi tiếng ai cũng sẵn đón thông tin đâu. Diệu Minh không tin nổi luôn...

- Cái này là hình thật hả? Không phải là pà đi họp fan rồi tiện thể đi siêu thị với J.K chứ!?

Diệu Minh vốn cũng biết bạn mình thần tượng ai nhưng thể này thì quá sức tưởng tượng rồi. Thực Uyên tỉnh táo lại.

- Mình hại anh ấy rồi. Chắc phải đi gặp anh J.K mới được.

- Pà thoải mái gặp được J.K từ bao giờ từ bao giờ vậy?

Diệu Minh ôm má sưng sốt nhưng Thực Uyên không kịp giải thích vì lo chạy đi thay quần áo. J.K vốn hay bị găng nhiều scandal nhằm nhĩ, nàng không muốn mình lại hại anh ấy. Ít ra nàng có thể giải thích là nàng và anh ấy chỉ tiện đi siêu thị vậy thôi.

Nhưng khi nàng vừa ra đã giật mình vì phía bên dưới cổng đã bu kín nhà báo, phóng viên tranh săn tin nàng. Nàng không ngờ người ta điều tra thông tin ghê như vậy, chưa gì đã biết tận nhà nàng rồi.

- Cô ấy trên kia kìa!

Họ chính hướng chụp trên tầng 3 sân thượng làm nàng và Diệu Minh hoảng quá núp vội sau bờ tường thở hồn hển. Cảm giác này còn hơn ló đầu ra sẽ bị bắn chết. Không ngờ mọi chuyện lại ra thế này. Diệu Minh bủn rủn nói với nàng...

- Cái chuyện này pà phải giải thích rõ cho tui nghe mới được Thực Uyên!

- Muốn pà hiểu hết dài dòng lắm!

Tất nhiên chuyện này muốn hay không cũng bắt đầu từ Nhật Thiên mới sang đến J.K rồi. Lúc tình thế cấp bách như vậy nàng không biết nói làm sao nữa. Chợt cả hai đang rối trí chưa biết làm sao thì Ngọc Hân bước lên với nét mặt không vui...

- Cha mẹ tôi muốn gặp cô ngay kìa!

- ...dạ!!!

Mặt nàng nhăn nhó làm Diệu Minh cũng chỉ biết mím môi cổ vũ cho bạn. Đối với nàng dù có khổ cỡ nào cũng không muốn phiền đến cậu mợ. Chuyện lên cả báo thể này càng không phải là mối phiền phức bé nhỏ rồi.

Ngọc Hân đứng một bên khi cha mẹ mình ngồi với tờ báo hình nàng. Thực Uyên đứng hơi run nghe cậu nói...

- Con đã lớn, muốn tự lập cậu cũng không có quyền gì cấm đoán con như đứa nhỏ... nhưng lên cả báo, phóng viên đầy trước cửa nhà mình như thế cậu rất buồn!

- Con xin lỗi! Con có thể giải thích...

Nàng nói hơi nghẹn vì sợ cậu mợ giận. Nhưng chưa gì Ngọc Hân đã chen vào nói...

- Cô giải thích gì thì cả nhà tôi cũng bị tai tiếng với hàng xóm rồi. Sao từ đầu không biết dọn đi xa một chút chứ?

Giọng Ngọc Hân chua chát làm nàng nghẹn lại không thể nói ra một lời. Trong tâm nàng vốn đã không có điểm tựa lại bị làm cho thấy cô đơn, lạc lõng nữa rồi. Mẹ vội nói ngay ...

- Hân! Hai đứa là chị em họ, con không thể nói vậy với em mình. Bé Uyên thuê phòng chứ có ở với nhà ta đâu đã bị người ta nói cho rồi!

- Em họ cái gì chứ? Má nó với cha có phải họ hàng gần gì đâu tự dưng lại đưa nó về. Nhìn thấy nó là phiền lắm rồi không biết định ăn bám chỗ này đến bao giờ!

Thục Uyên nghe những lời đó vào tai chỉ biết tự nắm lấy vạt áo. Nàng thầm nghĩ mình rất mạnh mẽ, bản thân nàng với chút tổn thương này không có gì phải khóc. Nhưng tim nàng đau lắm không thể dễ chịu.

Nàng mò còi đã đành vẫn không mong ai thương hại. Cậu mẹ cho nàng ăn học hết cấp ba nàng rất muốn đền ơn không thành gánh nặng nữa cũng không thành. Cuối cùng vẫn là nàng không nên có trên đời này chỉ cho chặt đứt.

Cậu im lặng không nói nãy giờ cuối cùng lớn tiếng la Ngọc Hân.

- Im! Con đi làm đi Hân. Ba không thích hay không muốn con nói cái giọng đó với Uyên nữa!

Ngọc Hân bực mình vì bị la nên cầm lấy giỏ đi làm. Lúc đi ngang không quên liếc xéo nàng. Thục Uyên biết chị ta không thích mình từ đó đến giờ nhưng lòng vẫn thật tổn thương.

Cậu nhìn ánh mắt ngấn nước của nàng chỉ thở dài nói.

- Cậu xin lỗi con!

- ... lỗi là của con. Con sẽ giải quyết chuyện này rồi dọn đi nơi khác ngay!

- Không! Dù sao cậu cũng là người duy nhất còn biết về họ hàng bên nhà con. Tuy mẹ con không thân thiết, lúc chết cũng không dặn dò gì nhưng cậu mẹ muốn giữ con lại để chăm sóc như người trong nhà. Con đi đâu khác làm sao cậu yên tâm!

Cậu mẹ là người tốt, nàng biết nhưng làm sao nàng có thể xem họ như gia đình thật sự. Tốt thế nào nàng cũng không là con cái trong nhà, nàng cũng không muốn làm phiền người ta. Dù sao tấm lòng của cậu mẹ nàng sẽ mang ơn suốt đời nhưng lúc này thật không muốn thành mối phiền phức.

- Con cảm ơn cậu mẹ... nhưng con biết mình không thể thế này nữa. Con xin phép!

- Thục Uyên... Uyên àh!!!

Nàng chạy ra ngoài làm đám phóng viên nhanh chóng chạy theo chụp ảnh. Nàng bị vây kín còn hơn ngôi sao nổi tiếng nhưng vẫn mặc kệ đi một cách khảng khái ra trạm xe buýt và ngồi chờ rất bình tĩnh dù cho bị vây kín. Nàng làm nàng chịu, họ cứ chụp thỏa thích rồi nàng sẽ tìm J.K giải quyết hiểu lầm này không khiến anh ấy bị ảnh hưởng.

Chợt một chiếc xe màu đen ngừng lại. Một ông chú khá quen mặt làm nàng nhận ra chính là quản lý của J.K. Nàng khá bất ngờ khi chú ấy có vẻ rất bình tĩnh nói...

- Cô Thục Uyên đúng không? J.K bảo chú đến vì biết cô cũng sẽ bị người ta làm phiền do hiểu lầm này. Chúng ta lên xe nói chuyện sau đi!

Nàng gật gù theo ngay. Đám phóng viên chán nản vì nàng đi mất tiêu. Trên xe chú ấy đưa card tự giới thiệu, sau đó vẻ mặt khá chán nản khi phải giải quyết hết chuyện này đến chuyện khác của J.K.

- J.K sẽ mở họp báo trực tuyến trên mạng giải thích, tình hình sẽ dịu xuống ngay!

- Có ảnh hưởng gì đến anh ấy không chú?

- Chẳng biết!? Tháng đó tháng nào không dính scandal nên chắc cũng quen rồi không sao đâu. Chỉ lo bên giám đốc điều hành bên công ty chính lại trách xuống... chú thật hết chịu nổi cái nghề quản lý này!

Xem ra ông chú quản lí này stress rất nặng mới dám ra than thở với nàng. Nhìn chú ấy cũng tội nghiệp. Nếu J.K vì nàng mà mất tiếng tăm, mất người hâm mộ nàng thật không cam lòng. Suy nghĩ chốc lát nàng quyết tâm giúp thần tượng của mình.

- Chú cho con biết làm sao gặp vị giám đốc đó, con sẽ năn nỉ thay chú và anh J.K!

- Cái này... người đó khó tính lắm, lần nào gặp cũng bắt làm lại báo cáo không biết có chịu cho cô năn nỉ thay J.K không? – Mặt ông chú nhăn như khi, biểu hiện khá chân thật khi nghĩ về một người đáng sợ. Nhưng nàng vẫn trả lời ngay.

- Con là fan số một của anh J.K. Con sẽ làm mọi chuyện giúp anh ấy!

Về mặt nàng rất quyết tâm khiến ông chú cũng thôi đắn đo. Nếu tình hình bên ngoài đã êm sau hợp báo, bên công ty chính cũng không trách xuống thì nhẹ nhõm rồi. Thế là cũng vì tin tưởng nàng, chú ấy ghi cho nàng địa chỉ vào tờ giấy nhỏ để tìm giám đốc công ty chính.

Khi ngồi trên xe buýt nàng vừa run vừa hồi hộp cổ chuẩn bị tinh thần làm tất cả vì anh J.K. Có quỳ xuống năn nỉ nàng cũng sẽ làm. Nhưng khi đến khu nhà cao cấp phía nam thành phố, nàng cúi mày bực mình tự lẩm nhẩm...

- Bộ người giàu nào cũng sống khu này hả trời!?

Nàng lần theo địa chỉ tìm nhà, lòng hi vọng không phải gặp mặt cái tên Nhật Thiên ấy. Nhưng theo chỉ dẫn, lên tới đỉnh đồi nhìn ngôi nhà “đó” nàng lập tức quay lại nghĩ mình nhầm lẫn. Nàng ra hỏi bảo vệ năn nỉ họ dẫn đi, bảo vệ lại dẫn lên chính xác căn nhà đó. Nàng thật muốn chửi thề vì không tin nổi chuyện này...

- Có lộn gì không chú? Chắc không phải nhà này đâu!

- Đúng địa chỉ rồi cô ơi!

Chú bảo vệ đi, còn mình nàng ngần ngừ không dám bước đến. Sao lại ra có sự này, giờ nàng thật không muốn làm mọi chuyện vì J.K nữa đâu.

Lúc đó Nhật Thiên cầm tờ báo có hình nàng, tay đi lấy chai sữa uống chỉ lắc đầu vì J.K và nàng đều tệ như nhau mới bị chụp “đẹp mặt” như thế. Và hắn vô tình nhìn ra trước sân thấy có bóng người liền tiến đến xem thử.

Nàng đi vòng tròn, mặt lúc thì căng thẳng, lúc có khổ sở, sau lại như muốn kêu gào tự ngồi ôm đầu nhỏ cổ bứt lá ngay tại chỗ.

Chẳng hiểu sao lúc chộc nàng bỏ về như cắt đứt liên hệ, hắn không thoải mái chút nào. Giờ vừa thấy dáng nàng quanh quẩn lại vui nhanh như thế. Cứ thế này hỏi sao hắn ngăn mình thiếu tỉnh táo chứ?

- Cô làm gì lại ngồi bứt cỏ trước nhà người ta vậy!?

Giọng hắn làm nàng hết hồn đứng dậy. Tay vội quàng nắm cổ vì rối trí. Môi nàng bập bẹ thật nói không ra hơi. Về mặt hắn cũng nhú lại chờ xem nàng nói gì. Cuối cùng Thực Uyên cũng có gan hỏi.

- Cho... cho tui hỏi anh có biết ai là Richard Phạm không?

- Là tui nè! – Nhật Thiên cầm chai sữa tự chỉ vào mình. Mặt nàng vì thế càng nhăn nhó đau khổ.

Nhật Thiên giật mình khi nàng vò tóc lại tự ngồi bứt cỏ tiếp. Hắn thật không hiểu cô gái này bị cái gì nữa. Nàng đã hơi sợ và nghi ngại chính là hắn rồi, nay quả đúng là hắn làm sao nàng mở miệng năn nỉ cho J.K đây? Sau này nàng sẽ hận tất cả những người nhà giàu.

Nhật Thiên hiểu kì muốn biết sao nàng đến tìm mình như vậy. Rõ ràng theo tính cách của nàng, bị hắn sỉ nhục rồi không bao giờ thêm đến nữa đâu. Nhưng nàng lại đứng lên nói như chạy trốn...

- Xin lỗi tui tìm lộn người! – Có vì J.K nàng cũng không làm được chuyện này nên phải đi thôi. Nhật Thiên gọi ngay.

- Định chạy hả? Tính đến gia hạn trả nợ và lãi suất hay sao?

- Anh nói lái suýt gì?

Nhất đến nợ, tự trọng của nàng trở nên bé nhỏ nha. Nhật Thiên cười, vẻ mặt đáng ghét nói thật dừng dừng...

- Trong vòng hai tuần cô phải trả hết nợ cho tui, bắt đầu tính từ ngày hôm qua cô bỏ về thì còn lại 13 ngày. Nếu trả trễ một ngày tính thêm 10%, qua ngày thứ hai lại thêm 10% tức là 20%, cứ vậy tính lên theo hệ số.

- Anh cắt cổ tui đó hả? Cho vay nặng lãi còn từ bi hơn anh!? – Nàng thở phì phò vì tức giận nhưng hân vui vẻ lắm,

- Ai biểu cô nợ tui chứ!?

- Đồ... đồ... – Thực Uyên run run muốn chửi lại không kiếm ra được từ ngữ nào tệ hại nhất thích hợp cho hân. Nhật Thiên hất cằm lên mặt nói.

- Sao vậy? Chửi đi! Cô cũng đang bị scandal đừng để luật sư của tui kiện cô thêm tội xúc phạm nhân phẩm và danh dự người khác.

Nàng yếu thế hân, quả không phải đối thủ của hân. Thấy nàng nín thính thê thảm, hại hân cười khoái chí ngay. Nàng dễ thương thế nào khi vẻ mặt tệ hại thế kia chắc chỉ mình hân có thể cảm nhận ra thôi.

Đột nhiên nàng lại ngẩng lên, ánh mắt e dè tròn xoe mang nét ăn năn khiến Nhật Thiên giật mình. Hân đứng trơ ra nhìn nàng như đang mê hoặc mình.

- Chuyện scandal... anh là giám đốc điều hành công ty anh J.K. Mong anh đừng trách gì xuống chú quản lí hay anh ấy vì chuyện lần này. Lỗi là của tôi hết đó! Xin anh đó Nhật Thiên!

Nàng gọi tên hân thật quá êm tai. Tim hân đập loạn trong ngực xem chút không kiểm soát nổi. Thực Uyên nhú mi vì hân tự xoay đi khó hiểu. Thật ra hân chỉ cố lấy lại bình tĩnh vì nàng dễ thương quá. May là nàng toàn cứng đầu chống đối hân chứ lúc nào cũng thế này hân chết mất.

Sau khi chọc nàng bỏ về, hân nhủ lòng tỉnh táo với loại con gái nghèo như nàng rồi cuối cùng lúc này cũng tự nhận là mình đã không thành công. Thực Uyên chạy vội theo hân cố cà nhắt đi vào nhà hân...

- Anh có cho qua không vậy?

- Anh ấy làm cổ phiếu mắng giải trí của tập đoàn lên xuống thất thường nên tôi phải suy nghĩ lại có nên tổng khứ anh ấy khỏi khoản chi trả của công ty hay không?

Thực Uyên đang năn nỉ đáng yêu như vậy hân cũng cố làm căng một chút xem sao. Biết đâu nàng còn nguyện hiến thân năn nỉ thì sao?

Nàng không nhìn thấy vẻ mặt khoái chí của hân nên theo hân vào phòng khách. Nhật Thiên ngồi xuống ghế, laptop trên bàn đang mở sẵn. Nàng năn nỉ cho bằng được.

- Năn nỉ anh mà! Hai anh thân nhau như thế không rộng lượng được hay sao?

- Tôi vốn nhỏ nhen lắm!

- Làm gì có, tôi thấy anh rất phóng khoáng!

Quả là nàng giỏi nịnh bợ, hân nghe sướng cả lỗ tai. Môi hân cười vui vẻ khi hỏi tới...

- Thế tôi có đẹp trai không?

- Có chứ! Tôi chưa từng thấy ai đẹp trai như anh. Nét cuống hút của anh không ai sánh kịp! – Nói ra những lời ớn lạnh này nàng cảm thấy mình quả là fan cuồng của J.K mới hi sinh như vậy. Dù biết nàng cũng không tự nguyện nói nhưng hân cũng khoái lắm.

- Vậy cô có thích mẫu đàn ông như tui không?

- Có chứ... – Nói rồi nhìn mặt hân, nàng nghĩ lại rồi lắc đầu. – ... cũng không thích lắm!

May là nàng tỉnh táo kịp thời nếu không bị hân dụ rồi. Nhật Thiên chau mày mất hứng ngay, ngồi trên ghế nói ra vẻ giận hờn...

- Vậy tui sẽ đuổi J.K khỏi công ty!

- Đừng! Cái này tại anh mà! Hôm trước chúng ta đã nói rõ ràng, anh đừng mang tui ra đùa nữa. Tui năn nỉ anh thật lòng đó!

- Tôi cũng hỏi cô thật lòng chứ có giỡn gì đâu!?

Hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt đó khiến nàng hơi run. Nàng cố làm ngơ nhưng cũng cảm thấy rõ hắn ta thật muốn tán tỉnh mình.

Vừa hay cũng tới lúc họp báo. Nhật Thiên đã mở máy chờ sẵn xem J.K giải quyết ra sao. Nói đuổi việc thể thôi chứ công ty mắng giải trí là J.K điều hành, dù Nhật Thiên quản lí tập đoàn cũng không dễ cho ai nghỉ thì nghỉ, huống chi đó là ông anh của mình.

Nhưng dù sao dự nàng năn nỉ cũng sướng tai nấy giờ. Thục Uyên ngồi dưới sàn cạnh ghế salong của hắn, lòng cũng hồi hộp không biết J.K sẽ làm sao.

Quả nhiên J.K có khác, tự tin giải thích trơn tru về cô bạn của em trai, cả hai đi mua đồ về nấu lẩu ăn như bạn bè. Hình như “em trai” là ám chỉ Nhật Thiên vào trong chuyện này luôn. Nhật Thiên nằm xem bực mình nói...

- Nói cô là bạn của tui thật là sỉ nhục, phải đuổi anh ta!

- Nè! Anh là đồ xấu xa!

- Xấu cái gì chứ! Anh ấy lôi tui vào chuyện của hai người mà!

Hai đứa cãi lộn khi cuộc họp báo nhiều người không mấy tin tưởng lời J.K nói. Một phóng viên đứng lên hỏi...

- Em trai của anh J.K nghe nói chỉ có em họ là doanh nhân ở Mỹ, chẳng lẽ lại kết bạn với một cô gái không lấy được bằng tốt nghiệp đại học vì thiếu tiền học phí hai năm và tín chỉ ngoại ngữ sao? Hay anh chỉ dùng đó là lí do che giấu chuyện tình cảm với cô gái này?

Nhật Thiên sững ra nhìn nàng ngay. Chưa gì hắn đã ngoát miệng ra cười khiến nàng mắt mặt chỉ biết úp mặt xuống bàn. Chuyện xấu hổ này không hiểu sao người ta cũng moi được ra hết, quả là lợi hại. Giờ Nhật Thiên có nằm vỗ đùi cười ra sao nàng cũng không làm gì được hắn.

Nhật Thiên sững ra nhìn nàng ngay. Chưa gì hắn đã ngoát miệng ra cười khiến nàng mắt mặt chỉ biết úp mặt xuống bàn. Chuyện xấu hổ này không hiểu sao người ta cũng moi được ra hết, quả là lợi hại. Giờ Nhật Thiên có nằm vỗ đùi cười ra sao nàng cũng không làm gì được hắn.

J.K nghe ra cũng hết hồn. Thật ra anh ấy cũng chỉ biết nàng là fan của mình và Nhật Thiên có vẻ muốn tán tỉnh nàng thôi. Nhưng J.K vẫn rất tinh tế trả lời.

- Thế mọi người nghĩ tôi chỉ được phép giao tiếp với người có tiền và địa vị thôi sao? Em tôi và tôi xem cô gái ấy là bạn không có gì phải phân biệt. Tôi biết có vài tên gốc giàu cứ tự cho mình thông minh luôn mang tầng lớp cao thấp gì đó ra nói cuối cùng vẫn tệ hại như ai...

Mặt Nhật Thiên cau lại khi nghe vì chỉ hắn biết J.K đang chửi mình thôi. Để xem lần này anh ấy về, hắn sẽ xử cái tội rêu rao nhục mạ hắn trên mạng sẽ ra sao? Khi đó mắt nàng vẫn nhìn J.K trả lời không rời.

- ...nhưng tôi tin cuối cùng khi ta trắng tay mất hết tất cả thì ai cũng như ai, chưa chắc còn được một người bạn lúc giàu có. Cô bé đó có khó khăn ra sao cũng chỉ là một cô gái bình thường đáng mến, xin đừng làm cuộc sống của cô bé bị xáo trộn. Mọi chuyện vốn không có gì rồi cũng trở lại đúng trật tự, tôi tin là như thế!

J.K trả lời thật là thâm thúy quả không hổ danh ngôi sao đẳng cấp. Mắt Thục Uyên rung rung cảm động, nàng chưa từng được ai bao che bênh vực như vậy huống chi là thần tượng của mình.

Nhìn vào máy tính dù biết J.K cũng không nghe nhưng nàng thốt lên...

- J.K muôn năm. Em yêu anh.

J.K thì không nghe nhưng Nhật Thiên ngồi cạnh nghe rất rõ nha. Nàng dám nói yêu gã khác ngay trước mặt hắn thật là chọc tức hắn. Gân trán của hắn nổi cộm găng giọng với nàng.

- Cô cố tình nói cho tui nghe đó hả?

- Anh ấy tuyệt quá! Chờ anh ấy về tui phải cảm ơn mới được! – Giờ trong mắt nàng chỉ có J.K thôi. Lòng hạnh phúc tràn trề không ai hơn được.

Nhật Thiên lại mặc kệ vẻ mặt mê trai của nàng. Hắn ngồi run đùi quay trở lại chuyện ban nãy người ta nói.

- Cô nghèo dữ vậy hả?

Gã đó lại muốn chọc nàng điên lên thì phải. Thục Uyên liếc mắt thì hắn nằm lăn tròn ra cười thiếu điều vỡ bụng chết ngất...

- Haha... không tốt nghiệp đại học vì thiếu tiền học phí hai năm. Thật không tin nổi, nghèo thế là cùng. Vậy mà tui tưởng cô chưa tốt nghiệp cấp III đã theo trai bỏ nhà đi rồi chứ.

- Anh vui quá nhỉ? Cười đến chết luôn đi đồ khốn!

Nàng không thể ở lại trong nhà cùng với hắn ta thêm giây phút nào nữa. Dù giờ về nhà còn phải tính chuyện dọn đi nơi khác khá nhứt đầu nhưng còn đỡ hơn trông thấy bản mặt của Nhật Thiên. Người ta moi móc chuyện cũ của nàng ra nói nàng cũng ngấm lại mình cũng thê thảm thật. Tuy giờ không khổ rách áo ôn nhưng cũng sắp phải ngủ ngoài đường chứ ít gì.

Nhật Thiên vẫn nằm đó, không vội khi thấy nàng lại xách giỏ ra đi. Hắn biết mình chỉ cần mở miệng, cái tính hung dữ của nàng cũng ở lại gây sự tiếp với mình.

- Không có tin chỉ ngoại ngữ vì cũng không có tiền học đúng không? Hay là yếu cả ngoại ngữ?

- Giờ anh muốn gì hả? Tui không có tiền đi học lấy bằng tiếng Pháp đó vừa ý anh chưa? – Quả nhiên nàng không thể nhịn nổi hắn. Nhật Thiên bĩu môi nói ra vẻ uyên thâm.

- Nền tảng cũng không tệ chỉ là nghèo quá thôi. Sao không cố học cho xong rồi làm việc đúng chuyên ngành sẽ khá hơn làm những công việc “vô bổ” kia!?

Hắn làm như nàng không muốn vậy nhưng thật sự nàng mồ côi không ai nuôi. Cả một người cổ vũ tinh thần lúc đói khát tệ hại cũng không có. Đâu phải nàng không muốn khá hơn chỉ vì cuộc sống không cho phép.

Nhật Thiên nhìn nàng mím môi không hung hăng trả lời cũng biết nàng khổ tâm thế nào rồi. Hắn thấy nàng như vậy không buồn lại càng vui vẻ. Người ta nói lúc mình khốn khó mới dễ tìm thấy chân tình.

Hắn cười ngồi dậy nói gởi cho nàng mình chính là “chân tình” khó kiếm...

- Học phí và tiền thi tín chỉ ngoại ngữ tui sẽ lấy rẻ hơn bên ngoài 50%, trừ cả vào lương của cô. Gia hạn thêm hai tuần, vậy là cô còn 29 ngày trả nợ. Với trình độ của tôi truyền đạt chắc chắn cô sẽ đậu cao!

Nghe hắn lên mặt nói nàng còn ngơ ngác chưa hiểu kịp.

- Anh không lẽ định dạy tui tiếng Pháp?

- Chứ giờ cô có tiền đi học không? Dù sao giờ chân tui thế này cũng rất rãnh rang, môn nào cô còn chưa am hiểu tui sẽ dạy tận tình suốt đêm cũng được! – Vẻ mặt dâm tặc của hắn làm nàng ớn lạnh, trông không nên tin hắn ta tí nào.

- Không thêm! Học với anh tui thấy mình không đủ đẳng cấp đâu!

Nàng nói vì sợ mình lại quên cả hai thuộc hai tầng lớp khác nhau. Quên đi một chút lại bị hắn mang ra sỉ nhục thôi. Nhưng Nhật Thiên vẫn cứng đầu nói...

- Cô không học với tui thì trả nợ ngay. Nếu không mai tính lãi 10% nhân lên!

- Anh dám ép tui? Chơi thế xấu xa!

- Nếu cô học và thi đậu tui sẽ không tính lãi suất có chịu không?

Mặt hắn chẳng có chỗ nào đáng tin cậy cả. Thậm chí còn cười cười trông gian xảo gần chết. Nàng đoán thật không muốn dính líu nhiều với hắn. Nhật Thiên nằm ra ghế thật lười biếng nói tự tin...

- Không có gia sư nào đẹp trai, giàu có như tui đâu!

- Anh bớt khen anh đi, nghe thật xấu hổ? – Nàng không biết ở đâu hắn lại tự tin vào bản thân mình như vậy. Nhật Thiên lại ra lời thuyết phục.

- Cứ đồng ý đi có lỗi gì đâu! Có tin chỉ ngoại ngữ mới lấy được bằng, sau này bớt nghèo một chút!

Mắt nàng liếc hắn vì bị chữ nghèo nữa. Nếu không phải nàng thật nghèo cũng đã xử hắn ta rồi. Thục Uyên mím môi hỏi...

- ... anh dạy được không đó!?

- Chắc đánh cô quá! Dám nghi ngờ người tuyệt vời như tui sao?

- Thôi được rồi!

Thục Uyên cũng cùn đường rồi, học phí Pháp văn bên ngoài rất cao. Trường nàng đòi hỏi điểm thi phải khá mới được. Tự học nàng không hiểu gì cả vì không dễ như Anh văn. Nhật Thiên cười toe toét vô cùng vui vẻ nói ngay.

- Tui sẽ dạy 2 tiếng sáng và 2 tiếng chiều. Còn 4 tiếng còn lại cô nấu cơm, dọn dẹp nhà cho tui! – Vì nàng hắn đã sẵn sàng đuổi người giúp việc riêng của mình luôn.

- Gì kì vậy? Thế là người hầu rồi!? – Mặt nàng nhăn nhó không muốn hầu hạ hắn nhưng Nhật Thiên thờ ơ nói.

- Nếu chịu mỗi ngày trừ vào nợ 10% chịu không?

- Chịu! Tui làm...

Người ta nói bần cùn hóa điên khùng mà. Dù có thành con nợ cho hắn sai bảo nàng cũng phải cố nhẫn nhịn thôi ai biết nghèo làm chi.

Nhật Thiên thì vô cùng vui vẻ vì nàng sẽ lại xuất hiện mỗi ngày. Suy cho cùng nàng có không thuộc tầng lớp sang trọng của hắn thì hắn thấy vui là được.

Diệu Minh hơi run nhìn nàng thu gom quần áo vào giỏ.

- Dọn đi đâu mới được?

- Đi khỏi rồi tính tiếp! – Sáng ra nàng bị Ngọc Hân nói như vậy, có ngủ dưới gầm cầu cũng không thể ở lại. Diệu Minh lo lắng.

- Pà còn tiền đâu mà đi!? Bình tĩnh xịu đi Thục Uyên!

Con bạn bán loạn theo nàng nhưng nàng đang rất tỉnh táo đó chứ. Chính nàng cũng biết ra đi chỉ có thể thắm nhưng vẫn quyết đi. Và Tấn Phong vừa đi làm về đã chạy vào phòng nàng...

- Anh đọc báo thấy... Em định đi đâu vậy Uyên?

Nàng nhìn Phong rồi lại đi gom đồ tiếp. Diệu Minh chán nản nói với Tấn Phong...

- Anh khuyên nó cái đi. Chuyện scandal với J.K êm rồi nhưng vẫn đòi đi chỗ khác ở kia!

Phong nhìn nàng, lòng tuy lo lắng muốn quan tâm nhưng không biết nói gì. Vốn Phong là người ít nói nên không biết dùng lời gì khuyên nhủ. Dù sao Thục Uyên biết Diệu Minh và Tấn Phong điều muốn giữ mình lại vì lo nhưng nàng không thể chọn ở lại nữa. Bản thân có muốn ở lại thế nào vẫn phải ra đi.

- Anh và Minh đừng lo. Khi nào tìm được chỗ ổn định em sẽ gọi.

- Em đi đâu được chứ Uyên? Đừng đi...

- Cảm ơn anh Phong!

Nói rồi không hiểu sao mắt nàng hơi cay cay. Nàng vốn ít khóc nhưng lúc này thật là khó khăn. Tấn Phong bất lực không thể giúp nàng. Cả hai người bạn đều muốn giữ nàng thì có người mở cửa. Ba đứa nhìn ra cửa của nàng lên tìm nàng.

...

Thục Uyên cố bình tĩnh khi còn hai cậu cháu ngồi nói chuyện. Cậu nhìn giỏ đồ nàng dọn ra, ánh mắt không vui rồi nói...

- Dù cậu không phải là cậu ruột thịt của con, cũng không nuôi nấng con suốt từ bé đến lớn nhưng cậu vẫn xem con là con cái trong nhà. Cậu không muốn con dọn đi!

- Cậu ơi con...

- Cậu để con thuê phòng của cậu nên giờ con muốn làm thế để trách cậu đúng không?

Giọng cậu cứng rắn khiến nàng bối rối lắc đầu.

- Không có, cậu mẹ rất tốt với con... Con chỉ vì cảm thấy nên đi...

Cậu nhìn nàng khom đầu trả lời chỉ thở dài. Nàng biết mình sẽ làm cậu buồn nhưng đây là việc nàng nên làm từ lâu. Cậu lại nói...

- Nếu vì Ngọc Hân nói nên con...

- Không liên quan đến chị Hân. Con bị lên báo ảnh hưởng cả nhà, chị ấy làm trong công ty lớn cũng dễ có tai tiếng kéo theo. Con không muốn...

Nàng không biết nói sao. Thật sự Ngọc Hân có ra sao nàng không quan tâm bằng suy nghĩ của cậu mẹ. Nàng cũng muốn còn ai đó thân thuộc mới không rời đi bao lâu nay. Nàng cũng đâu muốn bản thân mình tệ hại như vậy, nhưng giờ đến lúc tự đứng bằng chính chân mình rồi.

Và cậu đưa ra một hộp nhỏ làm nàng ngỡ ngàng. Hộp gỗ đã sờn cũ hình như cậu đã cất rất lâu...

- Của người ta gửi lại, là của mẹ con. Cậu định đây sẽ là hồi môn tri kỉ mẹ con để lại cho con sau này. Nay đưa con giữ luôn.

- Của mẹ sao? Con tưởng chỉ có tấm hình là hết rồi!

Nàng cảm giác như cậu cho mình kho báu. Bên trong hộp, nắp mở lên có gương đã sờn ố, bên trong có một tờ giấy nhận quyền nuôi dưỡng nàng từ tổ chức xã hội.

Lúc mẹ mất nàng chưa tròn hai tuổi. Nghe nói bà ngoại nuôi đến khi nàng năm tuổi thì bà mất. Dì ruột nuôi đến 9 tuổi lại di cư sang ngoại quốc, đành bỏ nàng lại cô nhi viện một năm. Lẽ ra nàng sẽ ở với một ông chú họ xa nhưng người đó lại cờ bạc, chết trong trại cai nghiện. Kể ra nàng cũng thật xui xẻo không học hành được nữa. Mãi cho đến năm lớp 10, cậu đến rước về nuôi. Gia đình cậu khá giả, nhận nuôi nàng không chút gánh nặng nên vô cùng thoải mái.

Trong hộp còn một chiếc cài tóc cũ và vài tấm hình khi mẹ còn nhỏ. Trông hình là một gia đình bảy người. Năm người con ba trai hai gái, mẹ nàng là út.

- Đây là ông bà ngoại của con đó, cũng là chị nuôi với mẹ cậu. Hai đứa trẻ này là cậu lớn và cậu thứ của con đã chết trong chiến tranh. Tiếp theo bên trái là dì và cậu tư của con. Còn mẹ con đang được bế trên tay này. Mẹ con nghe kể lại rất đẹp, hát hay nên nhiều người theo đuổi. Cậu lúc đó còn bé không biết nhiều về mẹ con. Nhưng nghe nói cha con là một người giàu có. Dù cho ông ấy là ai, có biết về con hay không thì đây cũng là những thứ của mẹ để lại giúp con nhận cha mình.

Cậu đưa vật cuối cùng trong hộp là một đồng hồ quả quýt có nắp bật hình mẹ cười rạng rỡ thật xinh đẹp. Nàng đoán cha nàng chắc cũng xấu lắm vì mẹ đẹp như thế còn nàng thật không sánh kịp. Nước mắt nàng cuối cùng cũng rơi xuống. Quả nhiên nhìn những vật này khiến nàng thật tuổi thân. Số nàng không cha, mẹ mất, họ hàng đưa đẩy không ai nuôi. Sống được đến giờ không sa đoạ là quá giỏi rồi.

Nàng cũng không nghĩ gì về quá khứ, nàng cũng không muốn suy nghĩ sẽ tìm ra cha ruột, tay chỉ trân trọng cái đồng hồ và nói...

- Con cảm ơn cậu đã giữ cho con!

- Còn cái này nữa!

Nàng cầm lấy sổ tiết kiệm ngân hàng cậu đưa, xem xong tròn mắt bất ngờ vì từng tháng đều có thêm vào sổ tiền đúng với tiền nhà nàng đóng cho mẹ. Cậu nói...

- Cậu muốn con tự lập nên coi như giữ tiền này chờ khi con lấy chồng sẽ đưa lại. Không ngờ giờ biết con thiếu tiền học phí lại không nói. Cậu còn buồn con học hành dở dang, nếu khó khăn sao không nói cậu mẹ nghe...

- ... con hic... – Nàng nói không nên lời, sổ tiền không phải to lớn nhưng nàng không sao hết cảm động. Cậu nghiêm mặt nói.

- Nín! Có gì đâu lại khóc. Từ giờ cứ ở đây, học cho xong, ổn định, lấy chồng cậu mới cho con đi biết chưa?

- Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu!

Nàng khóc òa như đứa trẻ khi cậu mỉm cười xoa đầu. Đứa trẻ lễ phép năm nào vẫn rất ngoan ngoãn nên cả hai vợ chồng đã quyết định mang về nuôi coi như cho Ngọc Hân có em gái. Dù sao đâu ai hối hận khi có thêm một đứa con ngoan trong nhà chứ.

Ai cũng nói mồ côi thật khổ, thật đáng tội nghiệp nhưng riêng nàng may mắn luôn có những người tốt bên cạnh. Cậu mẹ, Diệu Minh, Tấn Phong, tất cả đều làm điểm tựa tinh thần cho nàng. Giờ với sổ tiền cậu tiết kiệm thay nàng nàng sẽ trả học phí còn nợ ở trường. Cậu cũng không cho dọn đi nên nàng vẫn còn nơi mưa trú nắng yên ổn. Diệu Minh và Tấn Phong cũng an tâm hẳn.

Hôm nay quả là một ngày thật dài đối với nàng. Nàng lồng thêm hai tấm hình mới có vào khung hình sau đó cười nhìn mẹ lúc 20 tuổi xinh đẹp rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân. Đặt hình lên kệ cửa sổ cạnh chậu hoa nhỏ nàng ngồi nói...

- Con sẽ sống tốt mẹ ơi. Trên trời có linh thiên mẹ phải phù hộ con mau trúng vé số độc đắc đó!

Chắc mẹ nàng cũng không phù hộ được đến mức đó nhưng nàng vẫn cầu xin cho may mắn. Cha nàng là ai nàng cũng từng suy nghĩ, oán trách có, buồn bã cũng có nhưng không bao giờ mơ người đó sẽ tìm mình về.

Có lẽ vì đầu óc nàng khô cứng, người ta đã không cần mình thì nàng cũng không cần lại có gì phải ghét hay trách. Tay mân mê đồng hồ, nàng cũng cho rằng ông ta có lẽ cũng không biết còn có một cô con gái trên đời. Vậy thì cũng tốt, bao nhiêu năm qua nàng mồ côi vẫn sống tốt chán cơ mà. Rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi, nàng tin vậy.

8. Chương 8

- Comment allez-vous? – Thao thao bất tuyệt.

- Je...je suis très bien, merci!!! – Nói không nên lời.

- Mon nom est Nhật Thiên. Qu'est-ce que votre nom? – Lại thao thao bất tuyệt.

- Àh... mon... mon... Mà anh hỏi tôi tên gì đúng không?

Nàng rụt rè hỏi thì hẳn cái mày thẳng tay lấy tài liệu đã cuộn tròn đánh cho một cái vào đầu. Quả nhiên trong giờ học hẳn ta hung dữ hơn nàng.

- Chỉ mới chào hỏi thôi nói cũng không xong. Sao cô ngốc quá vậy?

Nhật Thiên thật muốn xé sách, tức nàng đến mức chỉ biết ôm chân bó bột của mình. Nàng ngồi dưới sàn, học trên bàn thấp của salong nhìn hấn nói...

- Tui có biết gì đâu anh đã bắt nói tùm lum rồi!?
- Học ngữ pháp bằng đàm thoại là nhanh nhất. Grammaire en dialogues, hiểu không?
- Không hiểu! Không thêm học nữa nữa, vốn anh là giáo viên không có bằng cấp!

Ban đầu thấy hấn ta tự tin như vậy nàng nghĩ mình cũng tiết kiệm được một khoản tiền đi học bên ngoài nhưng không ngờ hấn toàn hung dữ bắt nàng nói suốt. Nhật Thiên tức rồi nha nên tự vỗ ngực nói.

- Tôi tốt nghiệp đại học Yale danh tiếng đó, cô dám nói không có bằng cấp sao?
- Yale chỉ xếp thứ ba, Harvart mới là trường hạng nhất!

Nhật Thiên run lên cổ tự kiềm chế bằng cách ôm trán niệm phật nếu không cũng đánh nàng nữa rồi. Thực Uyên bĩu môi đầy hoài nghi người giàu như hấn có thể học trường danh tiếng vậy sao? Biết đâu chừng hấn ta bỏ tiền để vào học.

Đúng lúc J.K qua làm nàng tươi tỉnh ngay...

- Anh Khang!
- Nghe nói em học cực nên anh mua cua biển ăn nè bé Uyên!
- To quá!

Nàng chạy lại xem cua với J.K. Nhật Thiên ngồi nhìn nàng lại tỏ ra mê ông anh là bực rồi, hấn nói thật đáng ghét.

- Anh muốn ăn nên nói thế để cho cô ta nấu giúp chứ gì!?
- Không ai xấu xa như mày đâu.

Nàng cũng tin tưởng J.K của mình làm gì xấu xa như hấn ta chứ. Hấn lại liếc xéo J.K khi nàng chạy đi cắt cua vào bếp. Gần đây nàng là chủ cái bếp nhà Nhật Thiên rồi. J.K rảnh cũng qua đây ăn chơi vì có đồ ăn ngon nàng nấu. Vả lại dùng Thực Uyên chọc thẳng em càng khiến ông anh khoái chí.

Thực Uyên nhanh chóng trở lại với ly nước mang cho J.K.

- Anh uống nước nè! Ca sĩ phải giữ giọng không nên uống lạnh, em làm cam sữa cho anh uống dễ chịu cổ họng đó!
- Nhìn là biết ngon rồi!

J.K càng lúc càng thích Thực Uyên nha vì nàng quan tâm thân tượng như cục cưng. Có gã nhìn thấy liền ganh tị gào lên...

- Nè? Sao không có phần của tui? – Hấn hỏi làm nàng tròn mắt trả lời.
- Anh là ca sĩ hay sao mà muốn giữ giọng?
- Tui dạy cô cũng đau cổ vậy?

Thực Uyên lè lưỡi không quan tâm hấn vì J.K đang ở đây. Giữa J.K và hấn ta không thể nào đem ra so sánh trong lòng nàng được. Thấy thẳng em trai sắp ghen đến bốc hỏa rồi J.K cũng cười nói nâng Nhật Thiên lên một chút...

- Tiếng Pháp của Richard lưu loát không thua gì tiếng Anh đâu. Em cố theo học cho giỏi!?
- Anh khen vậy thôi chứ học chung là biết đỡ liền! – Nàng thẳng thắn chê bai làm mặt Nhật Thiên giận đến đen xì.
- Cô không tiếp thu nổi thì có...

J.K lắc đầu uống nước vì hai đứa này ở chung thật là quả bom nổ chậm. Không khéo tranh cãi đến sục nhà. Thục Uyên tức trong bụng vì bị hấn nói vậy nên trả lời...

- Anh vừa sinh ra đã giàu có, sống sung sướng từ nhỏ đến lớn dĩ nhiên đầu óc đủ chất, giỏi hơn tui là đúng rồi. Tui làm sao so với anh nổi.

Nàng nói mang chút trêu tức hấn nhưng Nhật Thiên lại không tức giận chửi lại như bình thường. Cả J.K còn co người lại trước. Nàng có chút bối rối nhìn về mặt hấn ta sa sầm vào cơn phẫn nộ đang kiềm lại. Hấn rõ ràng tức giận chứ không phải đơn giản là giận dỗi như thường.

Thục Uyên không nghĩ lời mình lại làm hấn trở nên đáng sợ như vậy cứ như nàng đã nói đúng cái chuyện hấn không muốn nghe. Gã này tối ngày đùa dai gần chết, không biết lúc nào là đùa lúc nào là thật không ngờ cũng biết trở giận thế này.

Và Nhật Thiên lạnh giọng đứng dậy nói...

- Không muốn học nữa thì thôi, tôi mặc kệ cô!

Tim nàng muốn đứng nhিপ nhín hấn bỏ đi. J.K vỗ ngực vì sợ. Nàng cũng nhìn theo cảm thấy hấn ta thật là thất thường. Nhưng J.K đã nói cho nàng nghe.

- Em đại quá, chọc trúng chỗ nhạy của nó!

- Em nói gì sai hả? – Nàng dĩ nhiên vẫn chưa hiểu gì cả. J.K nhú mày kể lại.

- Nhật Thiên là trẻ mồ côi, năm 7 tuổi mới được bác trai của anh nhận làm con nuôi rồi đưa qua Mỹ định cư. Nó không vì giàu có đột ngột mà hư hỏng, tự đặt ra các mục tiêu thật cao cho bản thân cố gắng muốn làm bác trai anh vui. Khi còn đi học nó tự kỉ lắm chỉ có học thôi, không thèm chơi với ai ngoài anh cả. Dù sao nó cũng là một đứa trẻ bất hạnh nhưng may mắn!

J.K uống tiếp ly sữa cam tự thở phào vì lần này Nhật Thiên không nổi điên đến mức đập phá đồ đạc hay đánh nhau như hồi trước. Thục Uyên mím môi thật không ngờ hấn cũng là trẻ mồ côi như mình. Ai ngờ bộ dạng phách lối, tự tin như vậy lại có khởi đầu không tốt chút.

Cho dù hấn có đáng ghét nhưng nàng cũng đã nói bậy rồi. Nàng rụt rè đi vào phòng nhìn hấn giận dỗi định đi ngủ. Thấy bóng nàng, hấn trở người tung chăn chui vào ra vẻ cố ngủ.

- Tui làm sữa cam cho anh nè!

- Không thèm. Ra với J.K của cô đi! – Hấn nói hờn giận. Công nhận hấn ta khó chiều chuộng thật. Nàng vì mình có lỗi nên cũng cố gắng.

- Tui thật sự không biết chuyện của anh nên ... tui không nên nói như vậy. Xin lỗi nha!

Nàng thành tâm hối lỗi rồi nhưng hấn vẫn nằm trong chăn không thèm nhúc nhích. Nàng tiêu rồi, không lẽ hấn định giận thật luôn? Nàng không biết phải làm sao nữa nên nín thở chờ, nắm áo cổ lấy hấn...

- Đừng có giận vậy chứ!? Không biết không có tội mà!

- ... – Hấn vẫn nằm im khiến nàng hết cách.

- Nếu không tha lỗi thì thôi. Tui có năn nỉ rồi nha, tại anh không rộng lượng thôi đó!

Thục Uyên đã tỏ ra thành tâm rồi, không được tha thứ thì mặc kệ hấn vậy. Nhưng khi nàng mới định đi thì hấn đột ngột bật dậy nắm lại. Nàng loạng choạng té nhào ra giường, lập tức bị hấn trở người giữ lấy hai tay xuống. Tim nàng muốn ngừng đập nhìn hấn to gan dám giữ mình dưới thân hấn như vậy. Chân nàng cũng bị hai chân hấn kiềm hai bên giữ chặt. Tay bị đè xuống giường không có chút lực. Kinh khủng nhất là gương mặt hấn ngay sát trên mặt nàng, hấn ta còn nhìn nàng bằng ánh mắt rất âu yếm.

Nàng thề mình không bối rối lúc này nhưng tim đã đập loạn nhịp. Mặt cũng nóng lên cả rồi. Cố hết sức nàng vùng vẫy lại bất lực. Rõ ràng tay hấn đã khỏe lại rồi mới mạnh như vậy. Bên ngoài J.K vô tư xem tivi chương trình tạp kĩ nên không xoay lại nhìn trong này cứu nàng...

- Bỏ... bỏ tui ra ngay!

- Muốn xin lỗi ít ra cũng để tôi hôn một cái! – Giận dữ với loại cô gái tim đá như nàng không phải là chiến thuật hay. Hắn sẽ không buồn lòng khi “đánh nhanh thắng nhanh” kiểu có lợi cho mình như vậy. Thực Uyên tái mét nói không nên lời.

- Anh... anh đừng giận nha! Tôi la lên anh J.K sẽ vào cứu liền đó!

- Vậy thì liệu cô có la kịp hay không?

Nhật Thiên nhìn, không do dự khom sát xuống. Nàng sợ đến mức nhắm mắt né đầu sang một bên không còn sức gào cứu. Hắn nhìn kĩ xương gò má thon theo mang tai xuống tận góc cằm. Tóc mây hơi rối càng đáng yêu. Hắn dùng đầu mũi bắt đầu từ đỉnh má lướt nhẹ thưởng thức. Người nàng run lên tê cứng truyền lại nghe hơi thở của hắn hít vào rồi phả nhẹ trên mặt mình. Nàng chưa từng trải qua chuyện gì đáng sợ như vậy. Hắn mỉm cười trông má nàng đã đỏ bừng lên. Nàng thế này làm sao hắn tha cho được.

Và Thực Uyên mở tròn mắt vì hắn giữ tay kéo mặt mình xoay qua nhìn thẳng vào hắn. Đầu óc nàng mù mờ không biết phải làm gì lúc này. Nàng lần đầu nhìn rõ được mặt hắn gần như vậy.

Gương mặt thon có chút góc cạnh, mũi thẳng, mắt sâu màu nâu đen cương nghị phản chiếu vẻ mặt ngơ ngác đến rất ngốc của nàng lúc này. Và môi hắn... Thực Uyên nuốt khan nhìn môi hắn đang gần xuống tới môi mình. Nàng không kịp gọi J.K rồi vì đã gần quá. Nàng thật không muốn mất nụ hôn đầu trong tình cảnh không tự nguyện vậy đâu.

Nhưng tiếng chuông điện thoại làm Nhật Thiên ngừng ngay lúc môi cả hai chưa kịp chạm vào nhau. Nàng mím môi mừng trong cơn run rẩy khi hắn nghe máy liền, tha cho mình...

~ Cha! Bên đó đang nửa đêm sao gọi khuya vậy?

~ Cha sợ sáng gọi con sẽ mất ngủ!

Hình như là cha hắn gọi thế nên hắn mới chịu bỏ qua cơ hội ăn thịt Thực Uyên. Nàng không biết phải làm sao để cảm ơn ông ấy đã gọi rất đúng lúc cứu nàng bị hắn “sàm sỡ”. Nhưng khi nàng vừa định chạy thì tay hắn ôm ngay lấy giữ lại.

Tim nàng xém tí vắng khỏi ngực nhìn tay hắn vòng ôm chặt eo mình. Bình thường sức nàng trâu bò lắm không hiểu sao lại vùng vẫy không ra, có lẽ vì nàng đang run do bị dọa. Nhật Thiên vừa nghe vừa giữ nàng vùng vẫy trong tay không tập trung được nên cau giận la...

- Không thấy tôi đang bận nghe điện thoại sao cứ nhúc nhích hoài vậy? Cô ngồi im đi!

Nàng tức đến nghẹn ngào vì hắn dám bắt nàng ngồi yên khi chính hắn tự ý ôm mình. Nhưng nàng cũng có chút sợ nên đành ngồi yên. Hắn vẫn tập trung nghe máy, tay vẫn ôm rất chặt người nàng. Hai tay nàng giữ tay hắn ra cũng không nổi. Hơi run không mấy thoải mái nhưng cũng không quá khó chịu.

Nàng chưa từng biết tay đàn ông lại cứng ngắt và mạnh như thế. Cả người của hắn cũng to hơn nàng. Thực Uyên thấy mình điên thật rồi.

~ Thật vậy hả cha! Con sẽ ra sân bay đón cha!

~ Ừm! Lần này chú Trương tìm ra chút đầu mối, cha rất tự tin lần này sẽ tìm ra con bé nên cũng về ở cố định tịnh dưỡng.

~ Dạ! Con hiểu rồi!... Vâng ạ!

Nàng ngồi chống cằm chờ hắn gọi điện thoại xong sẽ thôi ôm mình nữa. Xem ra cái cách hắn ta trả lời cha hắn thì cũng biết hắn là một đứa con ngoan rồi. Nhật Thiên tắt máy nhìn thấy nàng ngồi im cho mình ôm trông thật là ngốc nhưng đáng yêu chết được.

Và nàng muốn nhảy dựng vì hắn thấy cái điện thoại đi, hờn hờ ôm hai tay “dê” nàng tiếp. Thực Uyên dùng chân đá hắn ra...

- Nói xong thì tránh ra. Tui là tôn trọng cha anh không nên biết con mình là tên đâm tặc thôi nha!

- Chứ không phải được ôm sướng gần chết hả?

- Sướng cái con khỉ!

J.K lúc đó ngồi vỗ đùi cười khoái chí chương trình tivi không hay hai đứa này trong phòng làm trò với nhau. Dần co một hồi Thực Uyên mới giật mình nhận ra sự ngớ ngẩn của mình. Nhật Thiên cười thật đáng ghét khi nàng lại tự dè hấn xuống giường. Trông nàng như vậy chứ háo sắc cũng không thua gì hấn.

Tim nàng có chút run run, vội vàng trèo ngay khỏi người hấn ta thì hấn lại ngồi ngay dậy kéo người nàng lại. Lẽ ra nàng nên bỏ mặt hấn luôn từ đầu mới phải, xin lỗi làm gì để hấn lợi dụng thế này. Tay hấn siết lấy trước khi nàng kịp có ý vùng ra. Hấn đưa nhẹ mặt vào mái tóc ngắn lửng vai và hít lấy một hơi dài. Chính nàng cũng nín thở hết cả một hơi ấy của hấn để nghe hấn cười nhận xét...

- Dầu gội mùi dâu, tui ghét trái đó nhưng mùi trên đầu cô cũng không tệ!

Tâm trạng của nàng lúc này không biết là bị người ta chọc tức hay là bị quấy rối tình dục nữa. Gã ta dám ôm nàng sổ sàng, hành động thì không “trong sáng”, cuối cùng chỉ để nói về mùi trái cây hấn ghét.

Và Nhật Thiên tái mét nhìn mặt nàng cau lại. Xem ra giây phút hấn chiếm thế thượng phong là hơi ngắn ngủi. J.K đang ngồi thì hết hồn vì tiếng kêu vọng ra...

- Anh ơi cứu em... anh Khang!

Chất giọng trầm thiết làm J.K chạy ngay vào phòng. Thực Uyên bẻ ngược tay hấn ra sau lưng, dè đầu xuống giường kiểu trấn áp tội phạm, sau đó tha hồ đánh tới tấp. Trông tình cảnh thê thảm đó của thằng em, J.K không nghĩ ngợi gì lao lại ngay. Nhật Thiên mừng lắm tưởng J.K sẽ cứu, không ngờ anh ấy chỉ đến gần hơn để rút điện thoại ra chụp cảnh có một không hai này.

- Cố lên Thực Uyên! Nó sống tự kiêu quá phải bạo lực cho nó hiểu sự đời nghiệt ngã ra sao!?

- Anh yên tâm. Em đang cố hết sức đây! – Nàng ban nãy chỉ vì bối rối chứ không hề dễ bị sàm sỡ nha. Chỉ có mỗi Nhật Thiên không có đồng minh nên la lên uất ức.

- Áh... hai người coi chừng tui đó!

Trong nhà lại ồn ào náo nhiệt. J.K thì có được mấy tấm hình tổng tiền Nhật Thiên sau này. Dù sao từ chuyện này Thực Uyên cũng rút ra được kinh nghiệm là... tránh xa hấn ta càng xa càng tốt. Ai biết được lần sau hấn còn làm ra cái chuyện gì để “sàm sỡ” nàng chứ.

Bước ra khỏi phòng khám, hấn ta cười thật là mãn nguyện. Nàng đang ngồi đọc lại sách thấy hấn ra cũng chạy nhanh đến đưa chiếc giày còn lại. Quả nhiên sau gần hai tháng mới mang được giày vào chân, Nhật Thiên cảm thấy hạnh phúc dâng trào.

- Thật là nhớ cảm giác này quá đi! – Có ai hiểu nổi khổ chân bó bột mất phong độ thể nào đối với người ưa bề ngoài như hấn không chứ.

- Bác sĩ có dặn dò gì không? – Nàng thì chỉ lo sẽ thêm tiền gì đó phát sinh từ chân hấn ta thôi chứ cũng không thật lòng quan tâm gì cả. Nhật Thiên cười toe toét nói.

- Chân tôi vốn tốt mà nên bác sĩ chỉ dặn cẩn thận tránh xa cô ra haha...

Nụ cười của hấn làm nàng ghét chết được. Dù sao chân hấn cũng lành rồi thì nàng đỡ phiền hơn khi dùng thân hầu hạ đền đáp tội lỗi. Thực Uyên lại cúi mặt vào quyển sách sau đó xoay đi tỏ ra gấp rút.

- Chân tốt rồi thì về thôi. Mai tui thi rồi muốn ôn kĩ hơn!

Ban đầu bị hấn ta quay như đé nàng không tiếp thu nổi. Tuy nhiên từ trong cái không hiểu, nàng cũng thấm được phần nào giống kiểu ý chí sinh tồn vậy. Hấn vẫn là không phải giáo viên giỏi, tất cả là nhờ đầu óc nàng sáng láng thôi nha. Sau ngày mai nếu thi tốt, có được tín chỉ ngoại ngữ thì giấc mơ cuộc đời thối ảm đạm của nàng sẽ thành sự thật. Nghĩ đến thoát cảnh nghèo này thôi nàng đã sướng run rồi.

Đột nhiên Nhật Thiên giật sách đi khiến nàng tỉnh mộng. Hấn nhăn mặt nói...

- Tôi dạy cô kĩ như vậy không rút đâu. Chỉ là thi tín chỉ đơn giản thôi dễ lắm!

- Anh thì dùng được như người bản ngữ rồi mới nói dễ, tui biết chút xíu à. Lỡ thi rớt, đóng tiền lại sẽ tốn kém lắm.

Hắn nhíu mày nhìn nàng không phải là mất tự tin ở bản thân sẽ thi rớt, mà là quá keo kiệt sợ uống tiền. Hai tháng này hắn mất phong độ, chân gãy chẳng đi đâu được, nay tháo bột chẳng lẽ lại tha cho nàng về nhà ôm sách một mình chứ?

Thế là Nhật Thiên nắm lời nàng đi và nói...

- Khổ cô quá! Tôi là giáo viên có lương tâm, bao thi rớt đóng tiền lại cho cô luôn!

- Thiệt không đó!? Tự anh nói chứ tui không lợi dụng anh nha!

Hắn vui vẻ cầm sách đi trước làm nàng cũng phải chạy theo. Dù sao hắn giàu như thế, nàng lợi dụng vài lần thi rớt cũng không cần rút lương tâm gì. Nhưng thật sự nàng vẫn muốn đậu ngay cho xong. Làm gì có ai muốn thi rớt chứ, huống gì một kẻ có hoàn cảnh tệ hại như nàng nữa chứ.

Nhưng rồi mặt nàng xấu hẳn vì tưởng hắn ta dẫn nàng đi đâu, không ngờ lại đến rạp chiếu phim. Mặt hắn khoát chỉ thấy rõ, không thèm hỏi gì nàng đã tự ý đi chọn phim và mua hai vé luôn.

Nàng tin mặt mình đang rất khó coi nên ghé xung quanh mình vẫn còn chỗ trống nhưng chẳng ai dám đến ngồi gần. Lẽ ra nàng nên biết không nên khờ dại theo gã dở hơi này. Không cho nàng học lại dẫn đến chỗ thế này, hắn ta thật là biết cách khiến nàng lo ngày mai thi rớt hơn.

Và Thục Uyên cũng có chút thời gian xem xét lại hắn. Tuy lúc đứng cùng J.K, hắn ta có bị lưu mờ không đáng quan tâm nhưng ở mấy chỗ đông người này trông hắn thật nổi bật. Cái cách mấy nữ sinh cười khúc khích chỉ anh chàng cao cao đang mua vé là biết họ mê loại trai đẹp và cóc cần biết trong đầu hắn chứa gì rồi. Nhưng chắc chỉ do nàng ác cảm quá với hắn chứ Nhật Thiên cũng không phải loại “đầu rỗng”.

Nàng lại lắc đầu vì nghĩ vớ vẩn rồi. Giờ nàng sắp bị xem phim với hắn đây còn không lo. Hắn trông như siêu sao sáng chói đẳng kia, nàng trông như gái quê vừa lên thành phố. Nhật Thiên đi trở lại, nàng cảm thấy nhiều người nhìn về tầm thường của mình không hợp với vẻ hào nhoáng kia của hắn. Thật không muốn bị mất mặt nên nàng giả vờ đứng dậy bỏ đi. Dù sao nàng cũng không muốn phải xem phim với hắn ta.

Nhưng Nhật Thiên dễ dàng kéo giở nàng ngược lại và lôi đi. Thục Uyên thật muốn khóc không ra nước mắt.

- Tôi biết cô thế nào cũng định trốn mà! Mau mua bắp và nước đi!

- Sao lại là tôi mua? Anh tự ý muốn xem phim thì mua luôn chứ? – Cho dù không phải đang tán tỉnh nàng thì xét về độ dày túi tiền, hắn vẫn nên mua luôn cả bắp. Nhưng Nhật Thiên cười đáng ghét nói.

- Tôi mua vé rồi còn muốn gì nữa? Tưởng tôi “dại” gái lắm sao?

- Đồ... biết tui nghèo nên cố tình chơi tui chứ gì?

Nàng tức đến đen mặt nhưng cũng phải đi mua bắp. Chưa bao giờ nàng phải lâm vào cái hoàn cảnh đi xem phim mất hứng như vậy. Để rồi xem hắn ta ăn bắp trên đồng tiền xương máu ít ỏi của nàng có bị đau bụng hay không?

Nhật Thiên vui vẻ ngồi chờ, xung quanh ghé chen cứng các cô gái. Nhưng mắt hắn chỉ đang hướng đến dáng nàng phía xa. Lâu rồi hắn chưa đi xem phim, lại còn là cảm giác rất-rất muốn cùng xem với một ai đó. Nàng không biết hắn tha cho nàng suốt cả tháng chỉ vì chân hắn bất tiện. Nay khỏe rồi, Thục Uyên cứng cổ nào cũng không thoát khóa chinh phục của hắn bày ra đâu.

Và nàng trở lại, nhưng không như hắn nghĩ. Thục Uyên biết thế nào hắn cũng la làng...

- Mua chi hai phần bắp vậy? Nói không có tiền mà...

- Không có tiền thì không có tiền nhưng cũng đâu dễ dàng cho anh dùng một phần bắp để lợi dụng trò vô tình nắm tay chứ!?

Nàng nói có chút xảo quyệt, đi trước trong lòng tên dâm tặc như hắn. Kế hoạch của Nhật Thiên xem ra có thất bại nhỏ rồi, hắn không nghĩ nàng còn “độc” hơn mình.

- Cô rành quá ha? – Mặt hần méo xẹo, hỏi nàng với chất giọng hơi tức tối. Thục Uyên cười tươi ngay.

- Trong phim có đây! Đi với loại người như anh, tui càng phải sắc xảo mới giữ gìn được bản thân không bị sàm sỡ chứ!? – Thục Uyên thật muốn cười lớn vì mình quá thông minh, hần muốn dê cũng khó. Nhưng nàng không biết nàng càng như vậy, hần càng thấy thích thú hơn.

- Còn nhiều cơ hội mà, từ từ thứ gì cần biết trên người cô, tôi cũng sẽ biết rõ hết thôi!

- Anh dám... tránh xa tui ra!

Nàng run run không ngờ hần dày mặt như vậy. Nhật Thiên cười chạy theo choàng vai làm ra bộ dạng tình nhân. Cả hai dần co cuối cùng cũng vào trong xem phim. Và quả nhiên hần ta mua ghế couple dành cho tình nhân không có ngăn giữa khiến Thục Uyên hít một hơi ngán ngẩm. Chưa biết sẽ xem phim gì nhưng nàng tin bộ phim này sẽ dài lắm đây.

Gã ta thậm chí vừa bắt đầu đã vui vẻ ngồi sát, ôm nàng khư khư ngay...

- Ghế này dễ chịu nhỉ!

- Anh là gã “dê sòm” nhất mà tui từng biết đó! – Giờ nàng không biết né đường nào nên ngồi co ro như con cuốn chiếu trong tay hần. Hần cười, tay còn phe phẩy khi trả lời.

- Đàn ông độ tuổi sung mãn như tôi có nhu cầu gần gũi con gái là sinh lý hiển nhiên, đến cảnh sát cũng thông cảm nữa đó!

- Thông cảm cái đầu anh! Bỏ tay ra, cầm đụng vào người tui!

Hai cặp hai bên nhìn cả hai bằng ánh mắt hơi e dè sợ sệt. Nhật Thiên dĩ nhiên không tránh ra rồi. Thế là nàng đành chịu khó làm ngơ xem như tay hần ôm vai cũng như ghế tựa hơi bị dư ra phần đệm kì quặc. Dù sao cũng được đi xem phim không tốn tiền, nàng sẽ trân trọng.

Nhật Thiên háo hức với lựa chọn này. Song khi các cô gái đều bị dọa ôm lấy người yêu bên cạnh thì Thục Uyên vẫn ngồi đó ăn bắp, hai mắt mở to nhìn màn hình xác người máu me văng tung tóe. Sự bình tĩnh của nàng khiến hần tức điên...

- Cô ít ra cũng sợ rồi núp vào người tôi chứ? Đầu người rơi như thế vẫn ăn bắp nổi sao? – Giọng hần rõ tức khiến nàng nhú mày đáp.

- Tối thứ bảy nào tui và Diệu Minh – bạn tui cũng “luyện” phim ma trên mạng. Chỉ là kĩ xảo thôi mà, anh thật nông cạn khi nghĩ phim này sẽ làm tui ôm anh!

Nàng còn lè lưỡi mới xem tiếp làm hần ghen ngào nói không nên lời. Và Thục Uyên phì cười khi hần cũng không thềm choàng vai mình nữa, xem ra đã bị làm cho mất hứng rồi. Phim kinh dị như vậy, cả phòng ai cũng la thế mà có hai đứa ngồi mạnh ai ăn phần bắp của người đó vô cùng bình tĩnh.

Tất nhiên là vì nàng không giống những cô gái khác nên hần mới muốn chinh phục cho được nàng. Tuy nhiên thế này thật khiến hần tức điên.

Thục Uyên lâu lâu cũng lén nhìn hần ta ăn xong hết bắp, ngồi chổng cằm xem phim kinh dị cũng tỉnh táo lắm không biết sợ. Chọc được hần như vậy vài lần, nàng tin hần cũng không thềm tán tỉnh nàng nữa.

Đến khúc cuối tình tiết lắng đọng, Nhật Thiên ngáp một hơi buồn ngủ gần chết. Bỏ bao hi vọng lúc mua vé, kết cục là một buổi xem phim “trong sáng” không làm được trò gì. Nhưng nhìn qua nàng, hần đỡ ra.

Thục Uyên đã ngồi thu hai chân lên ghế, tay tém nước mắt nhìn về màn hình lớn. Ánh sáng mờ trong bóng tối bao trùm làm đôi mắt ngưng lệ càng long lanh. Mũi nàng hít nhẹ, đỏ lên vì khốc. Giờ thì nàng cũng còn được giống một cô gái rồi. Mối hần mỉm cười, dời hần ánh mắt sang nhìn nàng không chú ý gì đến phim nữa.

Cuộc đời hần chưa từng có cảm giác mãnh liệt như thế này. Một sự thôi thúc hần nhất định phải làm được dù nàng có “kì lạ không giống ai”. Phải chi hần có thể nói ngay rằng nàng lúc này đáng yêu đến mức nào.

Và khăn tay đưa ra làm Thục Uyên bất ngờ, nhìn hần tận tình đưa mình. Dù sao phim cũng đang hay, nàng không suy nghĩ, cầm lấy mau nước mắt. Hần vẫn tiếp tục nhìn nàng, mong mình sẽ là người giúp nàng

không phải rơi lệ nữa. Phải chi nàng chịu hướng đến hắn thêm thì hay biết mấy. Nhất định Nhật Thiên cũng sẽ đem nàng xếp vào danh sách những cô bạn gái khó quên nhất trong đời hắn.

Song tâm tình lãng mạn trong hắn đứt quãng vì nàng lau nước mắt xong, tiện lấy cả khăn hỉ nước mũi lem nhem. Khăn lụa đắt tiền của hắn còn đâu chứ...

- Cái con nhỏ này! Người ta cho mượn khăn lau nước mắt thôi! – Nhật Thiên tức đến nghẹn lời. Nghe xong nàng còn chùi thêm vài cái trên mũi nữa mới trả lời.

- Chứ khăn cầm trong tay lại đi chùi nước mũi vào áo sao? Anh nghĩ tui bị khủng hã?

- Cô... cô thật không dễ thương xiu nào!? – Hắn đang lảng lảng vì nàng như vậy mà nàng nữ hỷ hoại hết rồi. Thực Uyên chun mũi không ngại nói.

- Ủh! Tui vậy đó mà cũng có gã thích tui!

Nhật Thiên bất ngờ, tim đập loạn xạ trong ngực thiếu điều nhảy văng ra ngoài rồi. Như vậy mà nàng vẫn còn bình tĩnh xem phim tiếp được chứ. Hắn bối rối vỗ ngực nói khá lớn làm người xung quanh cũng khó chịu nhìn ngay...

- Ai... ai thích cô khi nào chứ!

Gã này trọng bề ngoài như vậy nhưng tự làm mình mất mặt rồi. Thực Uyên cảm thấy hắn lúc này trẻ con thật, có chút đáng yêu nên chọc thêm...

- Ủa??? Tui nói gã nào đó chứ có nói anh đâu tại sao tự giạt mình vậy ta?!

Nhật Thiên nghe cả chục mũi tên vô hình đâm phập vào người. Quả nhiên vạn tiền xuyên tâm vì đã kích quá lớn từ một cô gái không dễ đối phó. Xem ra lần này hắn thua tâm phục khẩu phục. Tuy nhiên Nhật Thiên vẫn gắng gượng giữ lại chút gì đó cho lòng tự trọng đàn ông của mình.

- Tui không bao giờ thích cô gái kém dễ thương như cô đâu!

- Hay quá! Thế thì cảm ơn anh nhiều nhé!

Nàng trả lời chọc thêm hắn. Nhật Thiên gục người ra sau lưng ghế, thân bại danh liệt, hắn thật không còn mặt mũi nào bước ra ánh sáng để đi tán gái nữa.

Cuối cùng cũng xong hết bộ phim kinh dị, chàng trai lúc vào phần chấn như hoa, khi ra ồ dột thê thảm. Thực Uyên vui vẻ té nước mắt còn vươn trên mi.

- Phim hay quá! ...Anh sao rồi? Có muốn mời tôi đi ăn tối để nắm tay dưới ánh nến không? Hay là ra công viên đập muỗi ngắm trăng!

- Đừng có nói chuyện đi đâu cùng cô với tui nữa! Về nhà!

Về mặt hắn xem ra tức lắm nhưng thua quá thê thảm thành ra chỉ lủi thủi bỏ đi trước khiến Thực Uyên khoái chí đến mức muốn nhảy cẫng lên vì vui. Chưa bao giờ chọc tức ai lại vui như chọc được hắn ta nha. Để xem ai chịu đựng nổi ai, Nhật Thiên cũng sớm bị nàng làm bỏ cuộc thôi.

Trên xe hắn không thém nói năn gì, nàng thì có cơ hội trải nghiệm ngồi trong một chiếc xe hơi xịn là như thế nào. Nhưng lâu lâu nghe hắn lén thở dài khiến nàng không nhịn nổi cười trong bụng. Buổi xem phim hôm nay sẽ để lại cho Nhật Thiên ác mộng khó quên rồi. Và nàng chợt nhận ra con đường hắn đang chạy...

- Nói về nhà mà anh đi đâu vậy?

- Trời cũng tối rồi tôi đưa cô về nhà luôn. Bộ không đúng đường sao?

- Anh biết nhà tôi hồi nào?

Thật sự không sai đường mới khiến nàng bất ngờ. Tâm trạng hắn đang rầu rĩ do mất mặt ê chề nhưng vẫn trả lời.

- Cô hay đi chuyển xe số 107, sáng thường đến lúc 8h5' nên tôi nghĩ là cô đi chuyển thứ hai, nếu suy ra quãng đường có lẽ ở gần khu dân cư phía đông. Đi tầm 25 phút đúng không?

Hắn nhìn qua hỏi vì cũng không chắc mình có đoán đúng hay không. Nhưng mặt nàng đã ngó ra như con ngốc nhìn hắn. Có cảm tưởng hắn ta đột nhiên thật đáng sợ với cách suy luận kiểu Sherlockhome. Nhưng chuyện hắn tính toán khó tin cũng không khiến nàng tò mò bằng chuyện...

- Nhưng sao anh biết tui đi xe 107?

- Thì tối cô về tui hay ra chờ cô lên xe mới vào nhà. Chân tui đâu đi xa được, cô con gái cứ đi về một mình cũng không an tâm. Tôi còn phát hiện cô luôn thích đi thẳng ra ngồi hàng ghế sau cùng nữa đó!

Giọng hắn xem ra không xem đó là chuyện gì nghiêm trọng nhưng nàng thấy hơi run run. Nàng đã không biết hắn đã làm thế, lặng lẽ quan sát trông chừng mình. Cảm xúc khó tả khiến tim nàng đập thình thịch, tay chân cũng lạnh theo. Nàng nhất định không được thấy hắn làm vậy là hay nhưng nghĩ đến có người quan tâm khiến nàng vui vui... thật chết tiệt mà. Thực Uyên không muốn cảm động nhưng ngừng lại không kịp rồi.

May là hắn chỉ mãi lo chạy xe không chú ý nàng ngồi tự ôm mặt đáng thương cho bình tĩnh bớt...

- Đi hướng nào nữa?

- Hở? Àh... ngã tư rẽ phải!

Nàng nói rồi lại len lén nhìn. Xem ra nếu hắn bỏ mất trò tán tỉnh kiểu dê sòm táo tợn kia, thay bằng mấy hành động “ngọt” như thế thì chắc nàng cũng cảm thấy hắn ta không tệ rồi. Tiếc thay lần trước nàng cũng tỉnh ra nhờ hắn giúp cho nàng phân biệt thế nào là người không cùng tầng lớp. Ngồi trong một chiếc xe thế này, nàng cũng biết mình nên bình tĩnh và không mơ mộng gì cả.

Xe vừa ngừng, hắn nhìn ra tò mò ngay. Nhưng cũng không tệ như hắn nghĩ vì căn nhà ba tầng khá là to lớn chứ không mang kiểu nhà trọ “ổ chuột sập xệ”. Hắn run giọng hỏi...

- Cô ở trọ trong căn nhà to này luôn hả?

- Anh có bị khủng không? Một phòng nhỏ trên tầng thượng thôi. Đây là nhà của chị Ngọc Hân đó!

Nàng nói ra khiến Nhật Thiên bất ngờ háo hức ngay...

- Thiệt hả? Quả nhiên thư kí riêng của tôi cũng đẳng cấp khác hơn xa cô rồi haha... tầng lớp thấp!!!

Cái gã khốn đáng ghét thế này hỏi sao nàng phát sinh nổi tình cảm với hắn chứ. Nàng định xuống xe cho rồi thì hắn ta xoa cằm suy tư...

- Cả hai cô nói là bà con xa gì gì mà. Ở chung một chỗ sao cô còn nói là ở trọ là sao?

- Ba mẹ chị ấy tốt với cháu không có họ hàng bộ không được sao?

- Tốt mà lại cho cháu thuê phòng sao? Xấu vậy! – Hắn ta suy nghĩ ngang như cua làm nàng cáu mày.

- Tự tui muốn thế đó! Anh dám nói xấu cậu mợ tui sao?

- Thì họ cũng không bà con gì với cô mà haha...

- Anh cút về nhà của anh đi đồ khốn!

Nàng không chửi hắn cũng không an giấc được. Nhưng nghe chửi vậy hắn vẫn dầy mặt xuống xe theo. Nàng hết hồn nhìn hắn hớn hỏ bám lấy, thậm chí còn không ngại trư cái mặt nói...

- Mời khách ly trà ấm áp tình cảm rồi khách mới về được chứ!?

- Khách ở đâu ra? Anh lên đó muốn sĩ nhục tui nghèo thêm chứ gì? Không cho!

- Tui là thầy giáo của cô mà! Đến thăm nhà trò có gì xấu đâu!

Gã này đùa dai thật, nàng không tin không cất được đuôi hắn nên chạy cái vù vào trong tính khóa cổng. Ai dè hắn to con chen ngang hại nàng xô hắn ra gần chết. Hai đứa đang rất “vật vã” thì vừa hay có người đi về. Tấn Phong nhìn thấy nàng cũng giật mình...

- Uyên...

- Oh... anh Phong đi làm về trễ vậy!?

Nàng cười cười nói đồng thời xô Nhật Thiên ra ngay. Nhật Thiên cũng vì gặp lại Tấn Phong nên loạng choạng bước khỏi cổng không chọc nàng nữa.

Cả hai thẳng nhìn nhau, cái kiêu không khí này làm Thực Uyên hơi bị ngửa ngáy trong người. Cảm giác cứ như là đôi uyên ương gặp lại sau từng ấy năm xa cách. Chỉ một ánh mắt nhìn đã đủ chất chứa bao lời muốn nói sâu tận trong lòng.

Xong, nàng lại lắc lắc đầu tỉnh táo ngay vì tình hình xem ra cũng không “mặn nồng” như thế. Nhật Thiên hơi có chút vênh mặt thiếu khách khí khi lên tiếng trước...

- Anh xem ra là hàng xóm của cô ta thật nhỉ!? Lần trước chưa kịp giới thiệu, tôi là Phạm Nhật Thiên!

- Tôi là Huỳnh Tấn Phong, rất vui được biết anh!

Phong không ngại tỏ ra lịch sự khi đến bắt tay. Nhìn hai người này sao nàng thấy ớn lạnh. Trông ra họ cũng rất đẹp đôi. Nghĩ xong nàng lại lắc lắc đầu tỉnh táo vì gã Nhật Thiên đó tự giới thiệu làm gì, nàng biết giải thích làm sao về hấn cho anh Phong nghe đây. Thế là nàng nhảy ra đẩy Nhật Thiên đi.

- Anh về nhà anh lẹ đi!

Nhật Thiên bị nàng đẩy đi, cả người vẫn ù lì không ngại nhìn lại Tấn Phong. Ánh mắt Tấn Phong cũng không vui khi lần nữa nhìn thấy hấn ta gần Thực Uyên. Và hấn ta đứng lại nói lớn với Tấn Phong làm mặt nàng trắng nhợt bị hấn túm cổ ôm lấy.

- Tôi còn quên nói tôi là bạn trai của cô ta đó!

Tấn Phong giật mình nhìn cả hai. Cái tên khốn Phạm Nhật Thiên này không chết trong tay nàng cũng phải do nàng muốn người ám sát hấn chết mới thỏa lòng nàng mà.

9. Chương 9

- Tôi quên nói cho anh nghe tôi là bạn trai của cô ta đó!

Tấn Phong giật mình nhìn nàng bị hấn ta ôm cổ còn hơn con tin bị khống chế. Cái tên khốn Phạm Nhật Thiên này không chết trong tay nàng cũng phải do nàng muốn người ám sát hấn chết mới thỏa lòng nàng mà. Chuyện phi thực tế như vậy, hấn nói ra thật trơn mồm đến đáng ghét. Nàng vội chui khỏi tay Nhật Thiên rồi lắc lắc đầu nói lại sự thật...

- Không phải đâu anh Phong. Anh ta bị ám đầu đó!

Nàng tuy giải thích như vậy nhưng lòng Phong làm sao không hoài nghi. Huống chi trông Nhật Thiên không thể đơn giản là bạn bè với nàng. Thực Uyên xoay lại trừng mắt đuổi hấn ta đi.

- Anh còn không về tui xử anh đó!

- Tôi nói thế có gì sai? – Nhật Thiên khoanh tay trước ngực, vẻ mặt như không chấp nhận nàng vội vã giải thích với Tấn Phong như thế. Thực Uyên thật muốn phát điên với hấn.

- Không có gì đúng thì có!? Giờ về hay không hả?

Nhật Thiên bị nàng ép lên xe nhưng mắt vẫn nhìn Tấn Phong bằng thái độ thù địch. Tuy Thực Uyên không đẹp, không có nhiều đàn ông theo đuổi thành bầy nhưng chỉ một kẻ si tình nàng thôi cũng sẽ thành đối thủ nặng ký với kẻ hoạch chinh phục nàng của hấn. Và lại loại con gái có tính nết “quái lạ” như Thực Uyên, có người thích đảm bảo chỉ có thích nàng thật chứ không ai chơi đùa nổi hứng thú nhất thời đâu.

Trong lòng Tấn Phong cũng rất khó chịu nhưng không muốn mất bình tĩnh trước mặt Thực Uyên. Tâm ý của Tấn Phong dành cho nàng còn chưa biết, làm sao anh chàng có thể cả ghen trước mặt nàng. Còn nàng chỉ lo đuổi gã khốn Nhật Thiên này về là mừng lắm rồi.

Không ngờ phía sau có người từ trong nhà mở cổng, Ngọc Hân xuất hiện mới càng khiến Thực Uyên thật muốn gào khóc...

- Mẹ hỏi làm gì ồn ào trước nhà quá kia Thực Uyên... – Ngọc Hân đang cau có thì nhìn chiếc xe hơi đen. Nhật Thiên đứng bên kia vui vẻ nhận người quen.

- Chào cô! Lần đầu thấy trợ lý của tôi không mặc váy công sở đó nha Ngọc Hân! – Nhật Thiên còn vui vẻ chòm người tựa mui xe vẫy tay chào hỏi nữa chứ.

- Giám... giám đốc!!!

Ngọc Hân bối rối, vội lúng túng vì bộ dạng quần cụt, áo hai dây mát mẻ khi ở nhà của mình. Phong đã nghe Thực Uyên nói hẳn chính là sếp của Ngọc Hân, nay thấy gặp nhau trùng hợp thế này mới tin thật.

Và Nhật Thiên loay hoay vì lẽ ra có bốn người sao bỗng nhưng chỉ còn ba người thiếu Thực Uyên. Quả nhiên là nàng vì quá sợ cái tình cảnh này nên ngồi sụp xuống núp sau bánh xe của hẳn. Nếu Ngọc Hân hỏi vì sao sếp của chị ta lại đưa nàng về tận nhà thì nàng biết giải thích ra làm sao? Chắc chắn tính cách Ngọc Hân cũng sẽ nói này nói kia làm nàng bực tức lên thôi.

Nhật Thiên nhìn nàng ngồi run run không dám đứng lên. Thế là hẳn ta cũng ngồi xuống khiến mặt Thực Uyên càng xanh xao.

- Cô sao vậy?

- Không thể cho chị ấy thấy tui đi về với anh được!/? – Giọng nàng lí nhí còn hơn đang làm chuyện vụng trộm.

- Có vấn đề gì chứ? – Nhật Thiên ngây ngô hỏi lại ngây. Chính vì hẳn ta đôi lúc cũng hơi ngu si không biết suy nghĩ khiến nàng tức hộc máu.

- Anh chẳng biết cái gì hết à!

Thực Uyên tức đến muốn đánh hẳn. Nhưng chưa kịp ra tay thì Ngọc Hân đã bước sang nhìn thấy cả hai ngồi...

- Thực Uyên???

Ngọc Hân không ngờ nhìn thấy Thực Uyên ngồi dưới đất như vậy cùng Nhật Thiên. Cả hai người này biết nhau ra sao thật sự Ngọc Hân còn chưa rõ nên vừa mang tâm trạng ngạc nhiên, vừa khó chịu.

Thực Uyên cười cười ngay không biết làm gì...

- Chị...

- Cô làm gì với giám đốc vậy? – Giọng Ngọc Hân còn hơn hẳn là con của chị ta, thấy chơi chung với nàng liền tra hỏi không cho.

- Ờh... thì...

Bình thường Thực Uyên miệng lưỡi cũng dẻo lắm, chuyện trên trời dưới đất nói xạo ra sao cũng được nhưng giờ lại chỉ biết ú ớ nói không nên lời. Nếu lúc nàng đối xử với hẳn cũng được phần “hiền lành” như lúc này chắc Nhật Thiên cũng tung hoa ăn mừng rồi. Hẳn đứng lên nhìn Ngọc Hân và nói....

- Sao cô Ngọc Hân tra hỏi dữ vậy? Tôi và cô ta đang nghiên cứu bánh xe không được sao?

- Em... – Bị Nhật Thiên nói hơi lạnh giọng, Ngọc Hân mím môi bối rối ngay.

Cái tình cảnh này không biết có được xem là rất gây cần hay không vì Thực Uyên thấy rất chóng mặt chỉ muốn trốn ngay cho xong. Vừa may Tấn Phong đứng yên lặng nãy giờ, cũng thấy hết vẻ lúng túng sợ Ngọc Hân phát hiện nàng đi về chung với ai nên bước qua nắm tay kéo đứng lên.

Mắt Nhật Thiên lập tức “tròn xoe” nhìn tay nàng lọt trong tay Tấn Phong ngay. Chưa gì hẳn muốn nổi điên, miệng phun ra lửa vì ghen trong bụng rồi. Còn Thực Uyên chỉ bờ ngõ nghe Phong nói...

- Em xem bánh xe giúp anh ta rồi thì mình vào nhà thôi!

- Dạ!!!

Có người mở đường cho thoát, nàng “dạ” thật nhanh rồi theo Phong vào nhà ngay. Nhật Thiên nhìn nàng đi với gã trai khác chỉ im lặng bên ngoài là thế chứ trong lòng tức muốn gào ầm lên. Ngọc Hân cũng ngần ngại nhìn gương mặt “ng nghiêm nghị” của hắn. Và Nhật Thiên xoay lại hỏi ngay...

- Cô có vẻ không thích Thục Uyên hả?

- Đâu có!... tại em hơi thắc mắc sao anh và nó thân như vậy? – Thật sự Ngọc Hân rất là muốn truy hỏi đến cùng nhưng cũng giống như hắn ta đang cố giữ lại vẻ ngoài của mình thôi. Nhật Thiên nhún vai, tay mở cánh cửa xe khi trả lời.

- Thì biết nhau vậy thôi có gì đâu quan trọng. Mai tôi sẽ đi làm, cô không cần mang tài liệu sang nhà nữa!

- Chân anh khỏe rồi sao?

- Hôm nay mới tháo bột. Tạm biệt!

Ngọc Hân đi về bỏ Ngọc Hân ngóng theo có chút ử rử. Công nhận ở gần hắn như vậy mới càng thấy hắn là loại đàn ông “sát gái” nhưng không hề dễ dãi siêu lòng với cô nào cả. Ngọc Hân không biết làm sao mới có thể gây ấn tượng thêm với hắn. Và cô ta nhìn lên tầng thượng, nhớ Thục Uyên là lại không vui.

Lúc đó Thục Uyên nhẹ nhõm khi đã đến sân thượng, tránh được Ngọc Hân tra hỏi thật là đáng ăn mừng. Tất cả cũng tại gã khốn Nhật Thiên kia dưng đưa dưng dai hại nàng một phen hú vía. Và Phong hỏi làm nàng tỉnh táo ngay...

- Sao anh ta đưa em về vậy? – Chính Tấn Phong cũng lo Nhật Thiên nói hắn là bạn trai của nàng là thật. Nhưng Thục Uyên cười cười đáp.

- Hôm nay chân anh ta tháo bột nên em đi chung chút xíu thôi đó mà!

Lần trước Phong biết nàng làm hắn ta gãy chân rồi nên đành nói sự thật luôn. Nhưng Tấn Phong cũng không tin lắm.

- Anh cảm thấy hai người thân thiết hơn là người gây hại và nạn nhân!?

- Làm gì có chứ?... mai em phải thi tín chỉ ngoại ngữ rồi. Em vào học bài đây. Chúc anh Phong ngủ ngon!

Nói rồi nàng trốn ngay vào phòng lo Phong sẽ sinh nghi quan hệ của nàng với hắn ta. Tấn Phong cảm thấy không an tâm tí nào về gã Nhật Thiên ấy khi còn ở gần Thục Uyên.

Trong sân bay, sảnh chờ đột nhiên đông hẳn. Dù đã mang kính, nón trùm áo khoát nhưng đáng vẻ cuốn hút của một ngôi sao hàng đầu cũng không bị lu mờ.

- Anh J.K kia! Anh ơi!

- Đẹp trai quá!

J.K cố nhịn lắm mới không cười phá lên khi nghe mấy cô gái tới tấp khen vẻ đẹp trời phú của mình. Quả nhiên đẹp trai là một cái tội đối với những người không thể đẹp trai tự nhiên hơn nữa như J.K này.

Thế là Nhật Thiên nhú mày khó chịu vì ông anh mình cũng chịu không nổi, đứng cười quyền rũ vẫy tay với fan xung quanh. Các cô gái trong sân bay đồng loạt lên cơn đau tim vì thần tượng.

Họ chụp hình, chen lấn nhưng quản lí không cho ai tiếp cận xin chữ kí. Hôm nay J.K không đi lưu diễn bằng máy bay cũng khiến bảo vệ sân bay cực khổ. Ai cũng muốn tụ lại sảnh chờ vì có J.K. Ngọc Hân đứng bên kia Nhật Thiên cũng bối rối lần đầu nhìn thấy gần người thật.

- Em không biết giám đốc là bạn thân của anh J.K đó!

- Bạn bè gì với anh ta chứ? Đòi theo ra đây làm gì không biết, thiệt phiền dễ sợ!

Ngọc Hân đứng phe phẩy tay, cố tránh xa ông anh vì người ta cũng chụp luôn cả mình. Tất nhiên nhìn vẻ ngoài của Nhật Thiên, người ta còn tưởng là một “nghệ sĩ” đàn em mới lên của J.K chứ. Khó cái J.K cũng vui vẻ dựa vào Nhật Thiên thể hiện thân thiết.

- Phiên cái đầu mày! Bác trai về, anh mày không ra đón làm sao được thương nữa chứ!?

J.K nhe răng cười làm Nhật Thiên ghét chết được song cũng không nỡ đẩy tay ông anh ra khỏi vai mình. Trông hai anh em đứng cạnh thật rất có sức hút. Và mắt J.K cũng nhìn sang Ngọc Hân đứng bên kia trong áo sơ mi ôm, váy ngắn khoe chân, cả người đáng vẻ hấp dẫn liền nói nhỏ vào tai Nhật Thiên.

- Cho anh số điện thoại trợ lý của em đi Richard! – Giọng J.K chưa gì đã thấy “dê già khoái gặm cỏ ngon” rồi. Mắt Nhật Thiên vẫn chú ý chờ khi nói.

- Đúng mẫu người anh thích chứ gì?

- Ừh! Ừh! Hiểu anh mày ghê!

- Phải hiểu anh chứ! Vì thế anh cũng nằm mơ đi anh nhé!

- Mày... thằng quỷ ích kỉ! Lần trước anh cho mày số của Thực Uyên để như vậy mà!

J.K thật tức, biết vậy không nên chơi với loại người “một chiều” như Nhật Thiên. Nhưng Nhật Thiên hoàn toàn làm ngơ ông anh, môi vội cười tươi làm Ngọc Hân nhìn thật ngán ra luôn. Hắn không ngại gọi hai người vừa ra khỏi cửa chờ...

- Papa! I'm here!

Ngọc Hân chưa từng trông thấy hắn cười tươi rạng ngời như vậy, dù không cười với mình nhưng cũng khiến tâm người ta xao xuyến theo. Vốn dĩ hắn cũng không phải lạnh lùng như vẻ ngoài nhưng chỉ vì hắn thích giữ hình tượng phong độ ít nói cho mình.

Và một người đàn ông tóc bạc, gương mặt hiền hòa đeo kính gọng bạc vừa ra nghe giọng con trai gọi liền cười. Cả fan J.K cũng la hét vì thấy chính J.K cũng tháo mắt kính cười toe toét. Hai anh em bước ra đón ngay...

- Có cả hai đứa luôn sao?

- Con là cháu cưng của bác mà làm sao không đi đón bác trai yêu dấu của con chứ!?

J.K chưa gì đã như cún con đòi người ta cưng rồi khiến ông ấy xoa đầu luôn cả hai thằng. Phía sau có một ông chú cao gầy, gương mặt trẻ tuổi hơn một chút đẩy xe hành lí ra. Nhật Thiên đến giúp ngay.

- Quần gia Trương!

- Lâu lắm rồi mới gặp cậu chủ và cậu Khang đó!

- Áh... gọi nghề danh của con cơ!

J.K hoảng lên lao lại không cho chú quần gia làm lộ bí mật. Nhật Thiên chán nản trong khi hai người lớn lại cười rất vui. Ngọc Hân biết đây là chủ tịch tập đoàn của mình nên cũng lại chào lễ phép. Cha hắn có chút mừng rỡ hỏi...

- Bạn gái con hả Thiên!?

Ngọc Hân nghe vậy má đỏ, lòng cũng vui nên cười nhẹ. Nhưng Nhật Thiên vẫn thản nhiên ôm vai cha rồi trả lời...

- Bạn gái của con để để cha biết mặt vậy sao? Đây là trợ lý riêng của con thôi!

- Con là Ngọc Hân! Rất vui được gặp chủ tịch! – Ngọc Hân lễ phép thưa, đáng vẻ xinh xắn nhưng không là gì với thằng con khiến cha hắn cũng thất vọng nói.

- Ừhm! Vậy mà papa tưởng con định làm papa bất ngờ. Con đã 30 tuổi rồi, đến bao giờ dẫn bạn gái về giới thiệu cho cha hả?

- Cha chỉ khéo lo xa. Bạn gái thì giới thiệu làm gì, con ẵm cháu về cho cha bông ngay không cần phiên phức đến thế đâu!

- Haha... cái thằng này chỉ giỏi tán gái!

Nhật Thiên cười rồi đi về với cha và J.K. Mọi người trở về căn nhà lớn cũ năm xưa theo lối kiến trúc cổ điển bằng gỗ trong khuôn viên rất rộng. Tuy nhiều năm bỏ trống nhưng dọn dẹp xong vẫn sang trọng không thua gì các căn nhà mới. Ngọc Hân nhìn quanh cũng đủ biết gia tộc chủ tịch giàu có từ lâu rồi.

- Hơn 7 năm rồi mới về đây!

- Con đã cho người dọn hết rồi, nhà mình vẫn rất kiên cố đó cha!

- Cha nghe nói con mua nhà gần nhà thằng Khang rồi! Sao không về ở với cha hả Thiên? Nhà mình rộng quá mà!

- Con sẽ suy nghĩ sau...

Nhật Thiên cười cười nói, hần nói suy nghĩ là vậy chứ càng không thêm về ở với cha rồi. Chính ông ấy cũng hiểu con mình quá nên nhún mày nói...

- Tính con vẫn thật ngang bướng khiến cha đau đầu!

- Hi... cha và chú đi xa rồi mau nghỉ ngơi đi. Bác sĩ của cha còn phải dặn con trông cha kĩ khi về đây đó!

Nhật Thiên hỏi hai ông già đi nghỉ ngơi thì cha nắm lấy tay hần trên vai.

- Nghỉ ngơi thì lúc nào cũng được! Con làm giúp cho cha ngay đi!

- ... chuyện có manh mối tìm em gái hả cha?

- Ủhm! Anh Trương lấy giấy tờ cho Thiên xem đi!

Chú Trương mang hồ sơ ra. Ngọc Hân chỉ kịp nhìn thấy phần ảnh khi Nhật Thiên lật ra xem. Bức hình một người phụ nữ ôm hoa cát tường có nụ cười rạng rỡ đó dường như rất quen. Cứ như chính Ngọc Hân đã từng nhìn thấy qua ở đâu đó một lần rồi.

Thục Uyên hớn hở chạy lên ngọn đồi nhỏ. Chắc chắn gã Nhật Thiên đó cũng sẽ vênh mặt “ta đây thầy giỏi” khi nàng báo tin đậu cho xem. Dù sao nàng cũng muốn cảm ơn công dạy của hần nên mới đến báo hần biết đầu tiên.

Nhưng nhà không có người, nàng chòm nhìn vào trong nhà qua tường kính vì cứ nhớ hần gãy chân không đi đâu được...

- Chưa về sao?

Dù biết mật mã cửa nhưng nàng chỉ ngồi ghế hồ bơi chờ không vào trong. Nàng chờ cũng phải hơn một tiếng, cuối cùng mới đem điện thoại ra gọi cho hần. Thật sự đây là lần đầu nàng chủ động gọi cho hần ta nhưng hần to gan không nghe máy. Thục Uyên thấy mình hơi ngớ ngẩn, mắt nhìn trời cũng xé chiều rồi nên lại tự lủi thủi đi về. Nàng còn thiếu gì người để báo tin mừng, tự đứng chờ hần tốn thời gian như vậy thật là khùng.

Chiếc xe màu hợp kim bạc ngừng lại ngay trước cổng nhà. Nhật Thiên xoay qua vui vẻ nói với Ngọc Hân.

- Hôm nay làm phiền cô quá rồi!

- Có gì đâu giám đốc! – Ngọc Hân cười, trong lòng rất vui khi được cùng hần đi cả ngày. Trước khi về Nhật Thiên còn chủ động nói sẽ đưa về nữa chứ.

Và Ngọc Hân sực nhớ nên mới nói với hần...

- Người anh viếng mộ và người phụ nữ trong ảnh là một đúng không?

- Ủhm!

- Chẳng hiểu sao em nhìn thấy tấm hình đó rất quen... không giống như là hơi quen, em hình như đã từng thấy một tấm hình giống hệt vậy thì phải!

- Thật sao? Cô thấy ở đâu? Biết đâu có thể là manh mối tìm ra con gái của cha tôi đó!

Nhật Thiên luôn nôn nóng mỗi khi tìm em gái. Vì hấn hiểu ước nguyện lớn nhất của cha mình chính là tìm lại con. Không vì đi tìm con một cách vô vọng thì cha hấn cũng không mang hấn về nuôi từ trong cô nhi viện năm đó. Chính vì thế dù có lục tung từng căn nhà lên Nhật Thiên cũng quyết tìm cho ra “cô em gái” đó của mình.

Nhưng chính Ngọc Hân cũng không nhớ rõ, thấy vẻ mặt Nhật Thiên chờ đợi càng làm cô ấy lúng túng...

- Em xin lỗi.... Em thật chỉ nhớ đã từng có kí ức nhìn qua bức hình như vậy nhưng không nhớ...

- ... có lẽ người hồi xưa thích chụp kiểu như vậy. Hình trắng đen nhìn sao cũng giống hết nhau nên trông quen vậy thôi!

- Em xin lỗi!

- Có gì đâu phải xin lỗi tôi chứ!?

Nhật Thiên mỉm cười làm má Ngọc Hân khê đỏ. Hấn còn lịch sự xuống xe mở cửa cho người đẹp. Trông đến đó, Thục Uyên xoay người khỏi tường bao quanh sân thượng không thèm nhìn nữa.

Tên đó mê gái, ưa lợi dụng như thế có tán tỉnh nhiều cô cùng lúc cũng không lấy làm lạ. Nhưng bộ dạng hấn mở cửa cho Ngọc Hân làm nàng không vui. Có đời nàng hấn trân trọng nâng niu nàng như vậy đâu. Kiểu như Ngọc Hân là tầng lớp cao nên mới được đối xử như thế, còn nàng thì nằm mơ đi.

Thục Uyên đang định bỏ vào phòng không ngờ có ngay điện thoại của hấn. Nàng tức rồi nha, định không nghe máy nhưng cũng xem thử hấn ta muốn gì...

~ Hồi này gọi cho anh hả em yêu? Lần đầu chịu gọi có phải yêu tôi rồi không? – Giọng hấn trơ trên gì đâu khiến nàng ghét muốn chết.

~ Anh điên hả? Tui gọi lộn số đó!

~ Đừng dối lòng vậy chứ!? Nhớ người ta thì nói thật ra đi!

Thục Uyên thật không chịu nổi hấn. Ai đời có kẻ nào tự tin quá đáng như hấn hay không? Nàng chửi vào điện thoại...

~ Dối lòng cái đầu anh! Tui cúp máy đây!

~ Khoan đã... cô có đang ở nhà không vậy?

Nàng nghe hấn hỏi lên nhìn xuống thấy hấn đang ngóng nhìn lên liền núp đi vội. Tim nàng có chút hồi hộp sợ bị nhìn thấy khi nói.

~ Không! Tui chưa về!

~ Con gái gì hơn 9h30 rồi chưa về nhà nữa!? – Giọng hấn đột nhiên còn hơn ông bố gia trưởng khiến Thục Uyên thấy tức cười ghê.

~ Liên quan gì đến anh? Tui đi luôn không về, qua đêm với trai đó!

~ CÁI GÌ???

Nhật Thiên hét bên dưới mà nàng trên tầng thượng cách mấy tầng còn nghe muốn điếc tai. Thế là nàng tắt máy mặc kệ hấn luôn. Nhật Thiên tức rồi, bên dưới gọi lại nhưng nàng đã tháo pin, bỏ vào phòng đi ngủ cho bỏ tức. Loại người đáng ghét như hấn chỉ Ngọc Hân mới thích nổi thôi.

Nhưng nằm lẫn qua lẫn lại, nàng cũng không hiểu sao bản thân lại tức tức khó chịu trong lòng như vậy. Có lẽ vì nàng chờ không ai về, gọi hấn cũng không bắt máy, tất cả vì hấn bận rộn với Ngọc Hân. Hấn còn đưa Ngọc Hân về như vậy xem ra hai người đó cũng rất tốt. Suy cho cùng họ ra sao cũng không liên quan đến nàng nhưng không hiểu sao... Thục Uyên lại tự lấy gổ để đầu để không nghĩ vớ vẩn nữa.

Cửa gõ nhẹ, giọng Diệu Minh làm nàng lẫn qua dụi mắt...

- Uyên! Pà còn thức không?

- Ừh... sao vậy?

Nàng mò ra mở cửa, mắt nhắm mắt mở thì con bạn đã vui quá vào nhảy tưng tưng...

- Anh ấy đã quỳ xuống cầu hôn tui đó. Thật là ghét bất ngờ nhưng tui hạnh phúc chết đi được! Không kể pà nghe ngay chắc tối nay tui ngủ luôn!

- Wow! Đẹp quá!

Hai nàng trầm trồ chiếc nhẫn đính ước của Diệu Minh. Dù có luôn miệng nói không nhưng Thực Uyên luôn ganh tị và ngưỡng mộ con bạn có một tình yêu xinh đẹp và lung linh như thế. Còn số nàng nghèo đã định, nghĩ thêm chuyện “ế” lại càng buồn nên không dám nghĩ làm gì.

- Hôm nay tui cũng đậu tín chỉ ngoại ngữ rồi đó!

- Thật không? Vui quá! Phải chi còn sớm tui với pà đi ăn mừng là được rồi!

- Máy giờ rồi, tui mới nằm thôi chưa có ngủ!

Thật sự nàng nhớ mình mới nằm lăn có một vòng nhưng nhìn đồng hồ đã qua 12 giờ đêm cũng không ngờ mình ngủ hay như vậy nha. Chợt Diệu Minh chau mày nói...

- Nói trời tối mới nhớ trước nhà có gã đứng trông thấy ghê lắm. Đâu cả chiếc xe to dừng trông như chờ bọn giao tiền chuộc vậy. Anh Khoa sợ quá phải đưa tui vào tận trong cổng đó!

- Pà nói hán còn đứng hã? – Thực Uyên nói ghen lời làm Diệu Minh cũng tò mò theo.

- Ủhm... bộ thẳng biến thái đó đứng lâu rồi hã? Nhớ khu nhà mình cũng an ninh lắm sao kì vậy?

Nàng chẳng nghe Diệu Minh nói gì nữa, vội khoát áo chạy ra xem thử hư thực. Quả nhiên trông xuống thấy hán ta vẫn đứng bên ngóng chờ về hướng đầu đường có vẻ lo lắng, lâu lâu lại xem đồng hồ. Tim nàng phút chốc đập loạn, cả người hơi run thật không hiểu nổi vội đi xuống.

Nghe tiếng mở cổng, Nhật Thiên xoay lại thấy nàng liền chỉ tay hét lên...

- Cô! Cô ở trong nhà suốt hã? – Ban nãy thấy bạn của nàng về hán ngại không dám hỏi, tưởng nàng còn chưa về thật. Không ngờ...

- Chứ anh nghĩ tui đi đâu? Mà bé cái miệng thôi khuya rồi, đứng lì ở đây làm bạn tui về bị dọa sợ kìa!

Sắc mặt hán vẫn rất ư đáng sợ. Trông hán nhăn nhó đến xấu như vậy làm nàng cũng phải sợ theo nha.

- Anh bị sao vậy?

- Tôi cứ lo cô bị tai nạn hay gì đó về trễ... không ngờ cô dám chơi tôi!

Nhật Thiên thật tức quá trời, chữ vô mặt nàng cũng không hã giận. Tự dưng bị lâm vào cảnh này khiến nàng cũng bực mình nha, nàng chun mũi trả lời ngay.

- Không phải tui nói qua đêm với trai rồi hay sao? Ai biểu anh đứng rồi trách. Thật là vô duyên!

- Cô đâu phải dạng con gái lẳng lơ đó chứ!?

Hán chửi lại nhưng lại làm nàng sững sờ. Thật sự hán còn tức và chưa thôi lo lắng nên cũng không nhìn thấy nàng là trở ra vì hán. Chính nàng cũng không biết làm sao, đây chắc hán là kiểu tán tỉnh con gái cao cấp mới khiến nàng thấy một chút choáng váng.

Mắt nàng len lén đưa lên nhìn hán đang thở phì phò. Nàng đâu có định trêu hán đến như vậy, cũng do hán tự làm tự chịu. Dù sao thấy hán chờ mình như vậy có chút ngốc nghếch, cũng có chút dễ thương. Và nàng bèn lên hỏi...

- Buồn ngủ chưa?

- Buồn với ngủ cái đầu cô!? Tui sẽ không tha thứ cho cô đâu! – Giọng hán giận dữ thật khó chiều chuộng khiến nàng gượng cười. Không vì hán làm trò ngốc thì nàng cũng không hiền lành cho hán hung hăng vậy đâu.

- Nói nhỏ! Không buồn ngủ thì tui đãi anh đi uống nước xem như xin lỗi nhé!

Đang giận đùng đùng, nghe nàng ngỏ ý thì Nhật Thiên tỉnh táo lại ngay...

- Uống nước? Giờ này hả!

Trong lòng chàng trai cũng có một chút hi vọng – mơ mộng rồi sớm thất vọng. Thế là trên xích đu trong công viên khu dân cư gần nhà, tổng giám đốc điều hành tập đoàn MNC ngần ngừ nhận lấy lon nước ngọt Thực Uyên vừa mua trong máy bán nước tự động cũng ngay đó. Thậm chí nàng còn tiết kiệm nên mua có một lon duy nhất đãi hần thôi. Nhật Thiên lại trở giận, tay giơ lon nước cam hỏi...

- Đây là “mời uống nước” sao?

- Thì tui mua đãi anh uống rồi còn gì? Anh không tốn tiền là được mời rồi còn đòi gì nữa. Uống mau đi!

Nàng ngồi xuống con thú nhún cá sấu cạnh bên và nhe răng cười dễ thương khiến hần nhin và chịu uống không cần nhằn nữa. Trời đang tỏa sương đêm, nhìn dưới ánh đèn thấy như khói mờ. Nàng cũng giải chịu lạnh nên thấy không khí mát mẻ thật rất yên tĩnh. Giờ này ai cũng ngủ say cả rồi, còn mỗi nàng và hần ta thôi.

Và Thực Uyên len lén trông qua hần uống lon nước. Có lẽ vì hần ngồi ngay dưới đèn đường nên đột nhiên sáng chói, cuống hốt mắt nàng như vậy. Có tự nghĩ con gà ngồi ngay chỗ của hần phút chốc cũng ra con công nên lại tự an ủi là đầu óc mình vẫn bình thường.

Nhưng dù là gà hay công, hần vẫn đang ở một nơi cao sang, xa cách chỗ nàng đứng rất nhiều. Mãi cũng không đến gần được.

- Sao anh tự dưng đến nhà tui vậy?

Thực Uyên hỏi hi vọng giọng mình không quá run sẽ lộ ra. Nàng biết nhưng vẫn nói dối hỏi xem hần sẽ trả lời thế nào. Nhưng Nhật Thiên trả lời không đắn đo gì...

- Tôi đưa Ngọc Hân về rồi muốn gặp cô thôi. Cha tôi vừa về hôm nay. Máy hôm nữa bận rộn chắc khó gặp cô vì thế muốn gặp ngay cho đỡ nhớ đó mà! – Hần cười toe toét, mặt trông háo sắc dễ sợ. Dù sao hần không nói xạo khiến nàng tâm tình cũng khá hơn vội lẽ lưởi nói.

- Không gặp anh tôi mừng muốn chết!

- Cô chẳng dễ thương chút nào!

Tâm ý của hần dạt dào đến mà nàng cứ tạt lại mặt hần mấy gáo nước lạnh thấm đẫm thất vọng. Thực Uyên ngáp một hơi rồi nói...

- Uống xong chưa!? Tui đang ngủ dở dang, nhanh nhanh để tui về ngủ tiếp!

Nàng đứng lên chẳng chờ hần. Nhật Thiên buông lon nước còn vơi một nửa để nắm lấy tay nàng. Song Thực Uyên phản ứng nhanh, kịp thu tay lại trước khi hần làm gì đó bất chính. Nhật Thiên nhú mày ngay...

- Sao lại rút tay lại?

- Anh muốn kéo ôm tui chứ gì? Phim toàn làm thế cả? – Ai chứ hần còn muốn làm nhiều hơn trò ôm ấp, nàng biết nên phải linh hoạt đề phòng nha.

- Haha... thằng cha đạo diễn nào khéo làm mấy phim đó cho cô xem trước vậy trời?

Giọng hần cười nghe chua chát ghê, xem ra không ôm được nên cáu rồi. Tuy nàng phản ứng bình tĩnh vậy nhưng cũng hơi run. Hần đứng dậy tự hất tóc cho đỡ bức bối, trông không mắc cỡ khi bị nàng đoán đúng ý xấu. Chính vì hần thật muốn ôm nàng mới khiến nàng run run...

- Sao muốn ôm tui hoài vậy?

- Nhu cầu đàn ông mà... – Hần nhe răng cười đáng ghét làm nàng đánh vào vai hần.

- Đồ vô liêm sĩ. Tránh xa tui bán kính 2m àk!

- Cô đề phòng như vậy ai còn hứng thú giở trò chứ cô hai?

- Ai biết được! Tui không tin nổi anh!

Thế là không thể khiến cho không khí trở nên lãng mạn hơn nên hắn chỉ đi lui thôi. Về mặt hắn như kẻ bại trận nhưng nàng vẫn rất đề phòng không dám mất cảnh giác. Trở về đến nhà, nàng muốn trốn ngay nên vội tay sớm...

- Về nha! Bye!

- Không chúc ngủ ngon sao? – Hắn lại tỏ ra khó chiều chuồng khiến nàng đành nhăn mặt nói.

- Chúc anh ngủ ngon! Vậy được chưa?

Nói cho xong, nàng xoay mở cổng. Nhật Thiên đứng sau nhìn nàng. Rõ ràng khi bình tĩnh hắn cho là nàng không hợp với đẳng cấp của mình. Nhưng khi nhìn thấy nàng thì tâm trạng không chịu nổi. Hắn biết mình không thể nghĩ ngợi gì được với cô gái này. Và Nhật Thiên bước đến nắm kéo nàng xoay lại. Thục Uyên sợ ngay vội thủ thế tự vệ dù tay vẫn bị nắm khư khư...

- Không được làm vậy!

- Tôi chờ cô gần 3 tiếng đó!

Ánh mắt hắn nhìn sâu vào mắt nàng khiến nàng chỉ muốn bỏ chạy. Tuy nhiên bàn tay hắn giữ chặt khiến nàng bối rối cố động não để trả lời trôi chảy...

- Tự anh chờ tui mà!

- Vì phải lo lắng cho cô bị gì có biết tôi mệt lắm không?

- Do anh tự suy nghĩ lung tung thôi sao trách than gì tôi chứ? – Giọng nàng yếu hẳn, cứ đôi co trực tiếp như vậy nàng run quá nói không nổi mất. Nhưng hắn lại nói tiếp.

- Tôi cũng đâu có muốn mình như vậy nhưng chỉ vì cô thôi. Cô không định chịu trách nhiệm khi làm tôi trở nên điên khùng như vậy sao?

Thì ra hắn ta cũng biết hắn bị khùng. Tuy nhiên giờ hắn ra sao nàng cũng nên lo cho thân nàng trước. Nàng làm hắn khùng còn hắn hại nàng bị bệnh tim rồi. Nghe xong lời hắn tim nàng cứ đập thùng thùng muốn lung cả ngực. Nàng muốn né ánh mắt ấy nhưng tay hắn đột nhiên càng giữ cứng cổ tay nàng kéo cao tay nàng lại gần. Thục Uyên bối rối nhón chân theo tay và nhìn hắn nói...

- Bắt đầu từ ngày mai... Àk không! Ngay từ bây giờ chứ...

- Anh muốn gì hả?

Nàng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn thật là sợ quá rồi. Không khéo vì bị đàn ông nắm tay – nhìn vào mắt lại tè ra quần sợ thì nàng mất mặt chết thôi.

Nhật Thiên nhếch mép cười hời hợt.

- Có muốn tự đoán không?

- Anh còn giỡn nữa tui đánh anh đó. Bỏ tay tui ra ngay không? – Nàng lại tự gỡ tay hắn ra nhưng bàn tay lớn nắm cứng như gọng kiềm thật khó thoát. Và hắn đưa mặt sát xuống nói làm má nàng nóng ran lên.

- Từ bây giờ tôi sẽ chính thức theo đuổi em. Đến khi nào em thuộc về tôi thì tôi mới tha cho được!

Lời hắn còn hơn tiếng sét đánh ngay tai, về mặt hắn trông không giống giỡn tí nào càng làm nàng không biết làm sao. Nhưng nghĩ cho kĩ lại hắn nói hơi bị mâu thuẫn. Thế là Thục Uyên nhún mày hỏi lại có chút nổi điên.

- Thế trước giờ không phải đã thế rồi sao? – Dĩ nhiên nàng đâu có thơ ngây đến mức không biết ý đồ của hắn đối với mình. Nhưng Nhật Thiên cũng tặc lưỡi đáp.

- Đó là tán gái đâu phải theo đuổi!

- Anh... đồ chết tiệt! Anh nằm mơ đi! Cho dù đàn ông chết hết tui cũng chẳng thèm mê anh đâu!

Biết rõ hắn chơi đùa mình, làm gì nàng tự “chui đầu vào rọ” như vậy chứ. Khẩu khí của nàng quả nhiên vẫn cứng cỏi khiến hắn càng thích thú. Nàng không biết hắn chưa từng phải tốn công theo đuổi ai cả, tất cả cũng vì nàng đặc biệt quái lạ hơn các cô gái khác.

Và hắn vui vẻ nói...

- Chứ em nghĩ chỉ còn mình em là con gái anh đây sẽ chọn em sao? Tôi muốn bên em nhưng yên tâm đi, hai chúng ta không xứng đôi vừa lứa ai cũng hiểu rõ mà.

- Ý anh là anh muốn thành công theo đuổi tui rồi thôi đó hả?

- Ủh? Không lẽ muốn kết hôn rồi hạnh phúc bên nhau cả đời sao? Cũng đúng thôi, người như anh ai mà không sinh lòng mơ mộng đến viễn cảnh ấy!?

Hắn ta lại tự mãn, mũi chưa gì đã phình to ra rồi. Phải nó trên đời không có gã thứ hai trở trên, tự tin quá đáng như hắn ta đâu. Nàng tức đến xì khói không chịu nổi nữa.

- Anh rãnh rồi quá sao không tìm người xứng đôi rồi tự theo đuổi, làm phiền tui chi vậy? Bộ chọc tui được anh vui lắm sao?

- Cô gái cùng đẳng cấp chắc chắn rất tốt, tiêu chuẩn không tệ nhưng theo đuổi làm gì? Tự cô ta cũng lặn vào vòng tay của anh thôi!

Thục Uyên đến đây nghẹn lời chẳng còn gì để nói. Hắn chưa theo đuổi được vậy còn sớm khăng định chỉ theo đuổi chơi như chinh phục nàng rồi thôi hỏi sao nàng không tức. Tự trọng con gái cũng rất cao đâu dễ cho hắn xem thường như vậy. Tuy nàng có thua xa hắn thật nhưng cũng không phải loại người thiếu tự trọng, kém cỏi chứ.

Và Nhật Thiên sững ra nhìn nàng gặt tay mình đi khi nói...

- Không hiểu nổi loại nhà giàu như anh làm sao sống nổi với cái kiểu suy nghĩ tình cảm chơi đùa như vậy? Anh muốn người ta yêu anh mà lại dám nói anh chỉ theo đuổi chơi vậy thôi không có gì nghiêm túc. Anh nghĩ tôi có ngu ngốc thành người tổn thương khi lỡ yêu anh rồi lại bị bỏ rơi như đồ cũ chơi hết vui không hả?

Nói rồi nàng thở phì phò vì tức. Ánh mắt hắn nhìn nàng vì thế càng sáng ngời không chút thất vọng hay hối hận. Mối hân cười nhẹ khi trả lời ngay vẫn mang chút ý đùa nàng...

- Ủhm... nghe ra khá là phức tạp. Giống phim thật đó!

- Anh về trước khi tui lấy muối gạo tống tiễn!

Nàng bực mình, nói chuyện với loại người như hắn thật phí lời. Thật sự đâu phải hắn không hiểu ý nàng nói nhưng vì hiểu tính cách nàng như vậy hắn càng thích thú muốn chọc nàng hơn. Nàng không biết khi nàng cứng đầu cự tuyệt hắn càng thấy nàng đáng yêu, càng muốn có nàng.

Và Thục Uyên hết hồn khi bị kéo vai xoay lại. May là nàng phản ứng nhanh, thu tay che miệng mình lại trước khiến Nhật Thiên thật mất hứng. Nàng vẫn tự bịt tay bảo vệ miệng mình và trừng mắt nói...

- Cầm làm bậy!

- Em thật khác người...

- Thế thì đừng có bám tui nữa!

- ... đặc biệt đến thế này hỏi sao anh không thích em chứ?

Thục Uyên đơ ra, mắt mở lớn nghe lời nói của hắn. Tay nàng vẫn che miệng nên không ngăn kịp hắn ôm kéo rồi lại hôn lên trán rất nhẹ. Tim nàng đập loạn, nàng chưa từng run như vậy. Hai má nàng không thể tự ngăn nóng đỏ lên được.

Hắn dễ dàng rời môi khỏi trán nàng, ôm trọn người nàng vào lòng, vui vẻ ngửi mùi tóc mai nơi cổ nàng. Đó chính là cái tội nàng ngăn hắn không thể hôn được môi nàng. Thật sự nàng không biết mình đang đứng hay đang bị bỏ trôi lơ lửng nữa. Và Nhật Thiên vui vẻ quay đi mở cửa xe và nói.

- Anh sẽ theo đuổi em đó! Biết vậy thôi đừng mơ mộng gì nhiều quá. Ngủ ngon!

Nàng đứng đó, tay vẫn tự che miệng nhìn xe hắn đi xa. Rồi nàng từ từ đưa tay lên trán sau đó ôm lấy hai vai còn vương vẩn vòng tay lớn giữ chặt.

Vậy là hắn vẫn sẽ bám theo nàng, giở trò sàm sỡ có khác gì đâu. Nhưng tay chân nàng đã bủn rủn hết cả rồi. Lần trước nói hắn thích mình còn rất tỉnh táo vậy mà không hiểu sao nghe chính miệng hắn nói thích nàng lại cứ như con khờ chẳng biết làm sao.

Nếu lúc đó nàng không che miệng lại thì có lẽ... Thục Uyên ngồi ngay trước cửa lúc nửa đêm để ôm đầu. Không biết vì thấy khổ hay là thấy tiếc nữa đây?

10. Chương 10

Chủ tịch cùng ngồi ăn bữa sáng đơn giản ngoài vườn với con trai cưng, nhưng nhìn lên chỉ thấy hắn cười cười không tập trung ăn chút nào. Ông ấy nhúu mày hỏi ngay...

- Con sao thế? Sao cứ ngồi cười vậy Thiên?

- Oh... đâu có gì đâu cha!

Nhật Thiên lại vui vẻ ăn ngay hết nửa phần trứng trong đĩa. Vẻ mặt của hắn ai nhìn cũng biết đang mang tâm trạng cao hứng nói gì đến là cha của hắn không nhìn ra. Dù sao thấy con trai vui, ông bố cũng vui theo.

Và Nhật Thiên nhìn cha khi hỏi mang sự thắc mắc...

- Con không hiểu tại sao anh trai họ của cô ấy đến tận bây giờ cha mới phát hiện ra... cũng hơn 20 năm tìm người rồi mà!

- Thật ra cũng không họ hàng gần gì đâu!

- Àh... giống kiểu con với anh Khang đó hả!?

Nhật Thiên nói khiến cha hắn không thể nhịn cười. Quả thật nếu ai hỏi, Nhật Thiên sẵn sàng hạ thấp thể diện nói mình là anh em họ của ca sĩ J.K “dở hơi”. Nhưng thật sự cả hai cũng chẳng có máu mủ họ hàng gì nên đối xử tàn bạo cũng không sao. J.K mà biết cũng khóc lóc nói hắn phủ phàng tình anh em cho xem.

Chủ tịch trầm ngâm nói...

- Khoảng thời gian về lại bên kia định cư, cha gần như bỏ cuộc không tìm kiếm nữa. Cho đến khi con vào đại học, con nói sau này sẽ tìm em gái cho cha thì cha rất vui và bắt đầu sinh thêm hi vọng tìm tiếp. Chú Trương đã rất cực khổ để biết về người chị nuôi của mẹ cô ấy, hi vọng anh họ nuôi của cô ấy sẽ biết chút tin tức về em gái con.

Trông cha lần này rất hi vọng. Cũng đã quá lâu với rất nhiều thất vọng, lần này mong là may mắn sẽ mỉm cười. Nguyên vọng cả đời cha hắn chỉ có vậy tuy giản đơn nhưng thật khó mãn nguyện, hắn tin ông trời không phụ lòng người thành tâm. Nhật Thiên nhìn cha như vậy cũng cười nói.

- Bạn con sẽ tìm ra sớm cách liên lạc với người đó. Biết đâu ngay tuần sau cha sẽ gặp ngay em gái con thì sao?

- Đừng làm cha mừng đến mất ngủ chứ!? Nếu cha tìm ra con bé, tài sản chắc chắn sẽ sớm không còn thuộc về con nữa, con không lo sao Thiên?

Cha thử nhìn vẻ mặt lúc nào cũng tràn đầy tự tin của con trai. Hắn nhếch mép mỉm cười đáp lại ánh mắt mang sự nghi hoặc đó của cha. Tay để nhẹ dao nĩa xuống, Nhật Thiên cầm khăn chùi nhẹ vành môi và đáp lời...

- Cha đang sợ con thủ tiêu em gái giành tài sản hả? Khả năng của con được cha đề cao quá mức rồi đó! Con dù sao cũng đã sang cái tuổi 30 biết tính toán, nhà riêng và cổ phiếu mua toàn bằng tiền con tự kiếm được... e là cha có đuổi cổ con đi cũng không thể nghèo đột ngột nổi!

Hắn không ngại hất cằm tự tin khi trả lời với cha. Quản gia Trương ngồi giữa cũng căng thẳng theo hai cha con này. Thật sự tính cách của Nhật Thiên bị ông cha này ảnh hưởng khá nhiều. Xét về sự cao ngạo thì cha con khó tranh hơn thua. Cha hắn nghiêm mặt nhìn thẳng con giờ đây giống hệt mình ngày còn trai trẻ, ai không ghét cũng lạ. Chính vì thế ông ấy cười phá lên tỏ ra rất vui.

- Haha ... con đúng là con cha. Biết tính toán trước cho thân mình như vậy giỏi lắm!

Nhật Thiên cũng nhàn hạ uống ly sữa tươi. Hắn vốn không sợ ai quay lưng lại với mình, nhất là cha nuôi đã cứu rỗi cả cuộc đời hắn. Quản gia thở phào, khéo đầu tim với hai cha con chủ tịch...

- Vì con biết có tìm ra em gái cha cũng không bao giờ vô tình tống cổ con đi. Cha tốn công đầu tư cho con chừng ấy năm không thể bỏ phí được đúng không cha?

- Cái thằng này thật là... Đầu óc ranh ma vẫn hệt hồi nhỏ!

Cha hắn dĩ nhiên biết tính con mình nên chỉ trêu chọc thử lòng chút thôi, không ngờ càng phải “sợ” con mình hơn. Nếu lo hắn mưu đồ bất chính thì chủ tịch đã không tin tưởng giao hết tập đoàn cho đứa con trai nuôi này rồi. Nhật Thiên lại nói ra vẻ hững hờ..

- Cha lại nâng con cha lên cao quá nữa rồi. Giờ con chỉ muốn có thứ con thích thôi không nghĩ nhiều đến gia tài kết sù của cha đâu!

Trong đầu hắn bây giờ chỉ nhớ nét mặt tội nghiệp của ai ai đó khi bị hắn ôm trong tay. Khi được hắn chính thức theo đuổi, vẻ mặt ngơ ngác đó của nàng khiến hắn cực kì quyết tâm theo đuổi đến cùng. Quản gia tỉnh ý, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hạnh phúc của hắn không hề bình thường...

- Thứ cậu chủ thích hắn rất khó lấy!

- Vâng ạ! Con ngày đêm đều phải nghĩ cách để cố gắng có đó chú.

Giọng điệu của Nhật Thiên làm cha hắn cũng mừng vì đoán ra ngay...

- Thiên! Nếu đó là một cô gái thì phải cho cha biết là ai trước đã...

- Hi... con gái quanh con cha muốn quần hết cũng không nổi đâu! Khi con muốn kết hôn chắc chắn còn xa nên đừng có đòi cháu bông sớm gì nha. Giờ con đi làm đây!

Nhật Thiên cười toe toét khi trêu được cha mình. Hắn cầm áo đi ra sao, chân còn nhún nhảy, huyết sáo vô cùng yêu đời. Ông bố cũng chỉ lắc đầu vì chưa đòi thì hắn đã phản đối chuyện có cháu cho ông ấy rồi. Ít ra chưa tìm ra con gái, có cháu nội cũng đỡ hơn nhưng vốn Nhật Thiên được xứng tên vào danh sách cận bất hiếu rồi biết làm sao được.

- Rõ ràng nó đang yêu! – Chủ tịch kết luận làm quản gia cười đáp.

- Chủ tịch không mừng sao? Cậu chủ tuy không lăng nhăng như cậu Khang nhưng cũng đủ “dữ dội” rồi!

- Thiên nó hoàn hảo như tôi, chỉ sợ người ta lợi dụng mưu tính không thật lòng với nó. Giàu có cũng có nỗi khổ cần lo lắng đúng không?

Ngày trước chủ tịch có rất nhiều mối tình, nhưng lưu luyến nhất chỉ có một. Không chỉ vì người phụ nữ ấy sinh cho ông ấy một cô con gái, chỉ có mỗi người đó chấp nhận rời xa để ông ấy hạnh phúc. Nếu ngày đó tỉnh táo níu giữ, cô ấy cũng không phải chết trong tai nạn và cả con gái cũng không lưu lạc không biết nơi nào.

Nhưng suy cho cùng mọi sự trên đời đều có số phận. Con người từ đầu đã làm đúng cũng không thể biết cái gì là hối hận rồi trưởng thành hơn. Nếu không phải lạc mất con gái, ông ấy cũng không tìm ra được một đứa con trai ngoan ngoãn tài giỏi như Nhật Thiên.

Quản gia che miệng có ý cười nói lại...

- Chủ tịch có nói quá nữa hay không đó!

- Nhật Thiên của chúng ta hoàn hảo ai cũng thấy, làm gì mà nói quá!? – Giọng ông ấy đúng kiểu phụ huynh bênh vực con cưng.

- Ý tôi là chủ tịch nói cậu chủ hoàn hảo “giống y” chủ tịch mới là nói quá!

- Cái ông già này sao mấy chục năm rồi vẫn khó ưa như vậy chứ!?

Hai người lớn cười nói rồi ăn tiếp khi Nhật Thiên đã đi làm. Đúng là tìm ra con gái, chủ tịch sẽ dành hết mọi thứ để bù đắp cho con nhưng tập đoàn vẫn để Nhật Thiên quản lí mà thôi. Ông ấy thật mong mau chóng có cả con trai và con gái bên cạnh mình những năm tháng cuối đời.

Giám đốc mảng nhà hàng khách sạn kết thúc bài thuyết trình dự án mới được đề xuất lên vô cùng hoàn hảo xuất sắc. Ai cũng vỗ tay trừ gãi ngồi trên cùng.

Có vẻ như chân hần gầy khá lâu nên làm việc lại có chút uể oải. Mọi người tập trung chờ đợi. Ngọc Hân bên cạnh đã lật tài liệu sẵn nhưng Nhật Thiên chẳng đá động đến. Mắt hần nhìn chăm chăm không rõ là quá tập trung nghe hay là mơ hồ ngao lãng nữa. Nhưng sao thì chú giám đốc cũng đỡ mệt mỏi lạnh nói...

- Xin anh Richard cho ý kiến về dự án nâng cấp bán đảo Thiên Đường bờ phía đông!

Giờ được chỉ đích danh, hần mới dán mắt nhìn tài liệu, tay xoay nhẹ cây bút màu vàng. Thật sự cũng không cần họp đến hội đồng quản trị để thông qua dự án, chỉ cần Nhật Thiên duyệt chắc chắn chủ tịch sẽ chấp nhận không cần đắn đo. Quan trọng là ai cũng biết làm việc với gã Phạm Nhật Thiên này vô cùng khó chịu.

Và đột ngột hần nhìn lên, tay búng nhẹ cây bút tung ra giữa bàn lớn và xoay vòng. Mọi người nín thở nhìn cây bút đó. Ngọc Hân cũng lúng túng không biết có nên đi lấy lại cho sếp không thì hần đã chồm người đến chấp tay trên bàn....

- Dự án tu sửa nâng cấp dịch vụ với mục đích là đẹp hơn, thu hút khách du lịch đến khu du lịch chúng ta nhiều hơn đúng không?

- Vâng đúng thể...

- Vậy thì anh quản lí ra sao khiến nó cần nâng cấp hả?

Nhật Thiên hỏi ngang làm giám đốc ừ ở không biết nói gì. Hần nhàn hạ thể hiện vẻ mặt để vương một phương của mình khi phân tích một cách rất am hiểu từng mảng kinh doanh không hề là bù nhìn ngồi ghế trên cao.

- Nơi đó không tồn thất gì trong báo cáo cuối năm ngoái thì cần tu sửa phần nào? Quản lí nhân viên hiện tại ra sao còn muốn nâng cao dịch vụ? Ít ra mục tiêu nâng cao 20% lượng khách đến trong dịp lễ tình nhân mới là đề án chứ!? Viết lại rồi nộp báo cáo ngay cho tôi sáng thứ hai!

Giám đốc khách sạn không còn một lời để nói vì hần nói toàn có lí. Ai cũng im lặng nhìn giám đốc mảng khách sạn rầu rĩ đi xuống. Ngọc Hân lại lên mỉm cười nhìn Nhật Thiên. Thật sự mấy ông chú này không ưa gì hần nhưng rất là nể dù cho hần có trẻ tuổi hơn. Mọi quyết định trong cuộc họp luôn được hần thẳng thắng giải quyết, không bao giờ có kế hoạch nữa vớ được thông qua và gây tổn thất cả.

Tiếp theo là đề xuất khuyến mãi của các dịch vụ thương mại. Nhật Thiên ngồi đọc rồi gạch ngay lên đề xuất làm thêm giám đốc kinh doanh nín thở. Hần giải quyết nhanh gọn...

- Lễ tình nhân thì tặng mấy thứ quà tặng thưởng này làm gì? Có phải lễ giáng sinh đâu mà các bà cô sẽ hứa nhau mua thêm nhiều hàng để nhận khuyến mãi. Tôi muốn thể lệ chỉ dành cho những gian hàng sản phẩm bằng 20 cặp vé du lịch cho 20 đôi tình nhân đến Khu du lịch bán đảo Thiên đường. Từ 40 người họ tôi sẽ lấy về báo cáo chất lượng tại đó, có kết quả ra sao tôi mới xem xét lại dự án nâng cấp của giám đốc khách sạn. Cả hai chú thấy thế có ổn không?

Cả hai giám đốc đều không có ý kiến gì, thật sự là không còn ý kiến gì. Nếu khuyến mãi không thu hút thêm lượng khách cũng không ổn. Còn để khách đến khu du lịch thấy tệ càng chết dở hơn. Nhưng nếu phục vụ quá tốt thì cần gì dự án nâng cấp chứ. Hần dùng một công làm ra đôi việc không hề phí phạm ngay khoản nào vào những dự án mơ hồ.

Mấy ông chú lén nhìn Nhật Thiên đi khỏi phòng họp bằng ánh mắt ưa không nổi nhưng lại nê phục, quả nhiên hẳn không đơn giản khi làm được sếp người ta với cái tuổi đó. Các ông chú phải cố gắng làm tốt việc mới sống sót cùng vị tổng giám đốc trẻ độc tài này thôi.

Nhật Thiên họp xong chỉ muốn đi về nhà ngay lập tức vì mệt nhưng sau kì nghỉ dưỡng chân, công việc chất đầy không thể làm biếng. Ngọc Hân vẫn luôn theo sát trợ giúp mọi việc. Về phòng làm việc, hẳn lại vội đầu xem xét kí tên vào sổ sách. Quả nhiên có muốn yên tĩnh nghĩ cách چرا đồ Thục Uyên giờ cũng không có thời gian để nghĩ về nàng. Ngược lại thì Ngọc Hân càng có nhiều thời gian bên hẳn.

- Lúc họp, anh J.K có gọi điện cho anh hình như muốn cùng đi chơi golf!

- Chẳng ai rảnh như anh ấy cả, mặc kệ đi! Có ai gửi tài liệu qua cho tôi không?

- Dạ có!

Nhật Thiên nghe thế lập tức bỏ việc qua một bên hết để xem ngay tư liệu. Ngọc Hân mang đến cho hẳn rồi cũng phải nhú mày vì nét mặt hẳn đột ngột không vui. Nhật Thiên thở dài, nhắm mắt tỏ ra mệt mỏi nên Ngọc Hân rụt rè hỏi...

- Có gì không ổn hả anh Nhật Thiên?

- ... người tôi đang tìm sau chiến tranh đã dời chỗ ở. Manh mối cuối lại bị mất chắc cha tôi sẽ rất thất vọng!

Lần này cha hẳn về với hi vọng lớn như vậy cuối cùng vẫn không được gì. Bạn hẳn là chánh thanh tra cục định cư, dù nói sẽ cố gắng nhưng tìm trong biết bao nhiêu người kia cũng như mò kim đáy bể. Hẳn thật cũng hết lòng tin tìm em gái khi cứ thế này.

Ngọc Hân thấy tâm trạng Nhật Thiên buồn phiền cũng cảm thấy buồn theo...

- Em rất lấy làm tiếc...

- Không có gì! Tôi phải về trước, cô sắp xếp lại hết cho tôi nhé!

Nhật Thiên thật sự không muốn về báo cho cha mình tin đau lòng này. Manh mối đứt đoạn, việc tìm ra em gái không chút khả quan nào. Có lẽ đây là ý trời không cho cha và em gái Nhật Thiên có thể nhận lại nhau.

Ngọc Hân ở lại thu xếp tài liệu. Trong đầu cô ta cũng đang suy nghĩ nếu con gái chủ tịch về dĩ nhiên dễ dàng thành tiểu thư tài phiệt kế thừa tài sản kết sù của chủ tịch. Cô gái đó không thể về thì thật là xui xẻo. Đang tự nghĩ ngợi, tay cô ta thu sếp vô tình làm rơi tập tài liệu mới.

Ngọc Hân nhặt lên, mắt lướt khẽ một trang để mở lập tức giật mình đến mức quăng ngay tập tài liệu đó lần nữa. Chân Ngọc Hân run lên, cả người chấn động trong cơn run sợ khi cố gắng gỡ ra xem lần nữa.

Quả nhiên là tấm hình cha của Ngọc Hân thời trang trẻ học nội trú trong trường thiếu sinh quân. Cô ta đọc hết lượt, quả nhiên manh mối mất dấu khi di tán chia cắt trước ngày giải phóng. Cha nàng đã đổi tên và chuyển đến vùng khác, dĩ nhiên không còn họ hàng gần nào. Nhưng lí do Nhật Thiên tìm về cha Ngọc Hân là vì con gái thất lạc của chủ tịch.

Cái lần Ngọc Hân vô tình gặp Thục Uyên tại nghĩa trang...

Ngọc Hân mím môi lại không muốn tin vào chính suy luận của bản thân mình. Cô ta không chấp nhận con gái thất lạc của chủ tịch tập đoàn chính là con nhỏ em họ cô ta ghét cay ghét đắng. Tại sao lại trùng hợp như thế chứ?

Lại là chốn phòng trọ yên hoa tuyết nguyệt khó đâu sánh bằng. Bốn đứa ở trọ, ba già một trẻ cùng nhau uống bia ăn mừng dịp vui. Diệu Minh ôm lấy cổ Thục Uyên và cười nói...

- Đúng là có tiền thì giải quyết chuyện gì cũng nhanh cả! Chưa gì bà đã lấy được bằng tốt nghiệp trong tay rồi Uyên!

- Pà nói cứ như tui mua bằng vậy Diệu Minh?

Thục Uyên nheo mắt nói. Ngoài đóng đủ tiền nợ nhà trường, nàng cũng đã học ngoại ngữ rất “đau khổ” mới có thành quả đó. Bé Tài cũng nhanh nhẩu nói vào...

- Vậy chúc mừng chị Uyên sắp hết làm những công việc “không cần đầu óc rồi”! Xóa mù chữ – giảm nghèo muôn năm!?!

Nàng cười không nổi nhưng vì thằng nhóc nói đúng chuyện đau lòng nên nàng cũng nâng bia mừng luôn. Dù sao nàng cũng đang rất là vui khi hoàn thành được việc học. Có bằng trong tay, nghề nghiệp tất nhiên cũng sẽ ổn định.

Tấn Phong ngồi cạnh cũng không nói gì nhiều đúng bản tính. Diệu Minh và thằng em trai cứ hồi thúc tấn công nàng sớm nhưng xem ra Phong vẫn thích chậm mà chắc. Thấy Tấn Phong thụ động vô dụng như vậy làm Diệu Minh tức trong bụng nên cố ý gợi chuyện...

- Còn cái anh chàng tên Nhật Thiên dạy pà tiếng Pháp sao không rủ ăn mừng hả Thực Uyên?

Nghe nhất tên hần khiến Thực Uyên giật mình. Nàng đã định đưa hần xóa khỏi bộ nhớ của mình rồi nhưng hình như là chưa thành công thì phải.

Tấn Phong cũng nhột trong người, chỉ uống bia không nói gì khiến Diệu Minh thật là khoái chí. Cô bạn của nàng chỉ mong Tấn Phong dồn dập chinh phục Thực Uyên ngay thôi.

Nàng vội giả ngây cười ngô nghê.

- Có gì phải rủ hần chứ!? Đâu là do tui không liên quan anh ta!

- Pà vô ơn dữ vậy?

- Kệ tui! Có ai muốn đi karaoke tiếp không? – Nàng giả vờ nói sang chuyện khác tránh nhất thêm về hần ta. Vừa hay có bé Tài ủng hộ hết mình.

- Em đi chị Uyên!!!

Thế là bốn đứa tính là làm, cùng nhau kéo xuống ra quán karaoke đầu đường chơi bởi tiếp. Đang cười vui ra thì gặp ngay Ngọc Hân về nhà. Cô ta bước xuống xe, nhìn thấy Thực Uyên liền lườm mắt tỏ thái độ rất khó chịu. Thực Uyên mím môi, không biết chị ta có vừa bị ai đó cho leo cây hay không lại nhìn mình dễ sợ như vậy. Nàng cũng hơi sợ theo bản năng, còn tính chào thì Diệu Minh đã kéo đi ngăn nàng phỉ lời.

Ngọc Hân đứng nhìn dáng nàng cùng ba đứa kia cười nói vang trời. Thật sự Ngọc Hân không muốn tin chuyện mình vừa phát hiện ra chút nào. Cô ta xoay người định vào nhà thì nhìn cầu thang bên hông nhà dẫn lên tầng ba sân thượng. Một chút gì đó mâu thuẫn ghìm chặt trong lòng, cuối cùng Ngọc Hân cũng qua bếp lấy chìa khóa và đi lên trên đó.

Đống vỏ bia quảng bữa trên sân vẫn chưa dọn, Ngọc Hân nhìn quanh rồi không do dự đi đến phòng trọ của Thực Uyên.

Chìa khóa dễ dàng mở cánh cửa nhôm có rèm hồng treo bên trong. Đập ngay vào mắt không cần tìm kiếm chính là bệ cửa sổ sát cửa ra vào chính là khung hình gỗ. Quả nhiên Ngọc Hân nhớ mình đã từng thấy ở đâu đó bức hình người phụ nữ cầm hoa cát tường. Khi lên sân thượng lấy đồ giúp mẹ, vô tình Ngọc Hân đã nhìn vào trong cửa sổ kính nhỏ khung hình này.

Ngọc Hân run run khi cầm lên xem đúng là người phụ nữ Nhật Thiên từng cho cô ta xem... và cũng là mẹ của Thực Uyên. Không còn gì để hoài nghi, đích thị Thực Uyên chính là con gái thất lạc của chủ tịch.

Thực Uyên đã ở đây 7 năm, suốt thời gian đó nó chỉ là một đứa mồ côi không ai chăm sóc vừa nghèo hèn vừa đáng ghét đối với Ngọc Hân. Không ngờ sự thật giấu sau Thực Uyên lại chính là con gái một tỉ phú – chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia có gia tài không kể hết. Cái bí mật này không quá vĩ đại nhưng thật đáng ngạc nhiên, và lẽ đương nhiên Ngọc Hân sẽ không để cho Thực Uyên biết ngay cha đẻ của mình là ai đâu.

Đột nhiên có tiếng chân bước trên cầu thang sắt. Ngọc Hân vội vàng bước ra không kịp cất lại khung hình đúng chỗ cũ nên tiện tay cho ngay vào giỏ xách của mình. Thực Uyên nhìn thấy Ngọc Hân trên đây xem chút hết hồn té lăn trở xuống rồi. Ngọc Hân cố sức bình tĩnh khi nàng nhú mày hỏi...

- Ủa!? Chị lên đây làm gì thế?

- Nhà của tôi. Tôi muốn lên đây hóng gió cũng phải xin cô sao?

Thái độ của Ngọc Hân không bao giờ khiến Thực Uyên thôi “cảm động”. Nàng cũng không hiền khi trả lời lại...

- Thì có ai nói không phải nhà chị đâu làm gì dữ vậy?

- Mà...

Thực Uyên trơ cái mặt ra làm nger cô chị họ và mở cửa vào phòng. Ngọc Hân hơi run nhưng Thực Uyên chỉ quay lại lấy bóp tiền nên không kịp nhìn ra trong phòng có gì thay đổi. Khi ra thấy Ngọc Hân vẫn đứng đó, nàng nhìn chăm chăm thì cô ta mới chịu đi xuống. Thực Uyên lắc lắc đầu may mà đang say chứ nếu không cũng tức điên đến mức nói tục chửi thề rồi.

Ngồi chăm chú viết đơn xin việc nhưng mắt nàng cứ nhìn điện thoại. Đã rất nhiều ngày, chính xác từ lúc hân “phát động phong trào theo đuổi nàng” thì bạc vô âm tính. Thực Uyên nằm bẹp ra bàn tay xoay xoay cái điện thoại dỏm của mình. Nàng cũng có cảm giác như mình đang chờ hân ta gọi thì phải.

Nhưng suy nghĩ lại, nàng cho rằng chắc đây là một loại kế hoạch “dương đông kích tây” của hân ta ám tới nàng thôi. Song thật tình là nàng đã quen bị bám đuôi, giờ trống vắng hơi bị hụt hân.

Nàng lại rên như bà già cổ không quan tâm nghĩ về tên khốn Nhật Thiên đó nữa thì mắt mới nhìn lên cửa sổ. Lập tức nàng lao qua bôi tung tìm ngay khung hình lẽ ra phải nằm ở đó.

Tấn Phong gõ nhẹ rồi mở cửa vào định gặp nàng thì giật mình vì nàng bôi tung đồ đạc tìm lung tung...

- Em làm mất tiền hả Thực Uyên? – Tấn Phong liếc cả áo ngực, quần chip nàng còn quăng ra thì phải là mất thứ quan trọng lắm rồi. Nàng xoay lại nhả nhỏ nói.

- Anh Phong! Cái khung hình mẹ em đâu mất tiêu rồi!? Tìm phụ em đi...

- Cái hình trắng đen mẹ em đẹp đẹp để ở cửa sổ đó hả? – Phong cũng lúng túng không biết làm sao tìm phụ nàng nữa. Thực Uyên muốn khóc luôn.

- Em đâu dám mang đi đâu đâu. Trong đó còn lồng thêm vài tấm hình cậu mới cho em nữa... em không muốn mất đâu ...

Đối với nàng, tấm hình và những gì còn lại về mẹ là kho báu. Những lúc chán nản, thất vọng trong cuộc sống, nàng luôn tin có mẹ bên mình. Mẹ là người chọn lựa cho nàng sự sống trên cõi đời này, chắc chắn điều đó có ý nghĩa, rồi nàng sẽ sống tốt qua khỏi tất cả đau khổ.

Nhưng giờ đây cả hình mẹ nàng cũng để mất... Thực Uyên thấy mình thật là tệ hại.

Tấn Phong nhìn nàng cuối cùng cũng đã chịu nín sau khi quăng cả hộp khăn giấy. Dù sao khóc cũng giúp nàng tỉnh táo hơn là ngồi u ám ủ rũ tự hối hận vì làm mất hình. Anh chàng ngần ngừ không biết có là đúng lúc thích hợp hay không nhưng cũng quyết định đưa ra cho nàng túi giấy. Tấn Uyên sáng tỏ không ngại xem ngay.

Tấn Phong hơi run khi nàng mở ra xem đôi giày nữ màu xanh lá nhả nhận tươi trẻ, trang trí hoa vải ở mũi giày vô cùng tinh tế. Đôi giày cao gót này thật sự làm nàng thích ngay. Tấn Phong ngập ngừng nói ngay.

- Tặng em đó Uyên!

- Thiệt hả anh Phong! Đẹp quá làm sao em dám nhận chứ! – Miệng nói nhưng nàng đã mang thử ngay vào chân.

Quả nhiên hồi ý Diệu Minh trước là đúng đắn nên giày vừa số chân của Thực Uyên. Mắt nàng háo hức vì được tặng quà không còn buồn thảm như vài phút trước bị mất đồ nữa.

Thấy có vẻ nàng thích thật khiến Phong rất vui và hài lòng. Thực Uyên bước qua bước lại sau đó cười toe toét nói ngay...

- Em cảm ơn anh nha! ... nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật em đâu anh định tặng sớm hả!? – Đối với nàng Tấn Phong thân thiết không cần e ngại từ chối. Nghèo như nàng ai tặng gì cũng quý rơi nước mắt cả. Phong mỉm cười đáp...

- Quà mừng em lấy được bằng đó. Anh cũng không biết nên tặng gì cho em nên bé Tài và bạn gái nó gợi ý rồi còn đi lựa kiểu cho em nữa. Em có thích không Uyên?

- Em thích quá trời luôn đó! Nhưng giày này hiệu cao cấp chắc mắc tiền lắm. Anh không nên phí tiền như vậy. Mua em quà nhỏ rồi đãi ăn cũng được mà!

Thục Uyên cười, tay xoa xoa đôi giày đẹp. Tấn Phong cười ngay...

- Vậy đợi Diệu Minh về chúng ta đi ăn khuya chịu chưa!?

- Hihi... có anh là sang nhất 3 phòng trọ này thôi. Mà bé Tài có bạn gái lâu rồi sao anh còn chưa dẫn bạn ra mắt tụi em nữa!?

Nàng hỏi một câu hỏi trong sáng lại khiến Tấn Phong muốn thổ huyết vì đòn công tâm quá dữ dội. Ai cũng hiểu lòng chàng chỉ có mỗi nàng ngây thơ đến mức tin là có anh trai mới mua quà thế này cho nàng. Dù sao tâm ý để đó cũng không phai nhạt nên Tấn Phong không có gì phải vội vã ép nàng hiểu mình. Phong cười nói...

- Khi đến lúc thích hợp anh sẽ nói về người đó cho em nghe!

- Ghê vậy! Nói em nghe liền đi! – Mặt nàng chưa chi lộ ra vẻ nhiều chuyện khó ai cưỡng lại.

- Trông em háo hức như vậy anh thấy không nên nói làm gì!

- Sao kì vậy!? Anh Phong!

Thục Uyên mãi vui vẻ bên trên gác mái cùng Tấn Phong như bao ngày bình thường không hay có người ở rất gần biết hết về cha ruột của nàng lại giấu không nói ra.

Bên dưới nhà Ngọc Hân cầm giỏ xách ra xe nghe mẹ hỏi.

- Con đi thăm bệnh ai thế? – Trông con mua giỏ trái cây mẹ nàng ta cũng dễ đoán ra.

- Chủ tịch công ty con đang nằm viện!

- Ủi chà!? Người giàu đổ bệnh ai cũng lo quá lên cả thôi!

- Con đi nha mẹ!

Ngọc Hân tạm biệt mẹ không quên liếc mắt lên tầng thượng vì loáng thoáng còn nghe giọng Thục Uyên.

Thục Uyên ngây thơ có vẻ còn chưa biết gì cả, như thế càng tốt. Chủ tịch cũng vì tìm không được con mới làm bệnh tim xấu đi cả người càng suy sụp. Suy cho cùng có cho hai cha con đó gặp nhau cũng không được thêm lợi gì cho cô ta nên biết vậy đủ làm bí mật riêng rồi.

Ngọc Hân cầm giỏ trái cây đi vào phòng liền mang chút bắt ngờ khi nhìn thấy Nhật Thiên nằm ngủ trên ghế sofa bên góc phòng. Ghế nhỏ trong bệnh viện nên hẳn phải nằm gác hai chân thừa ra bàn kính cạnh bên. Bộ dạng tay che trán, gương mặt ngủ có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không hết nét cuống hút Ngọc Hân.

Rồi cô ta nhìn qua khi J.K bước đến cầm hộ giỏ trái cây thật lịch sự. Ông anh này vẫn còn muốn xin số điện thoại của người đẹp mà làm sao không tỏ ra lịch thiệp trang nhã chứ. Chú Trương quản gia bên cạnh giường nói...

- Thư kí của cậu chủ đến thăm nè chủ tịch!

- Ừhm...

Chủ tịch hôm nay thần sắc còn chưa hồng lại nhưng đã khá hơn hai ngày trước mê mang chưa tỉnh. Ngọc Hân đứng cuối giường vì J.K đã về ngồi lại cạnh bên bác trai của mình.

Nàng ta nhẹ giọng hỏi thật lễ phép...

- Chủ tịch cảm thấy trong người đỡ hơn chưa ăh?

- Cám ơn con! Cơ thể già nua này dụng chút là thể thôi... Khang gọi thằng Thiên dậy về nhà nghỉ đi con!

Cả phòng đều cùng nhìn Nhật Thiên ngủ bên đó. Dù đang mệt trong người nhưng chủ tịch vẫn lo cho con trai. Hần thức hai đêm chăm sóc khi ông ấy chạy máy trợ thở. Hôm nay bác sĩ nói tình hình đã khá, thêm J.K vừa lưu diễn về thể chỗ hần mới yên lòng nằm ngủ một chút.

J.K cảm thán chỉ về hướng thằng cứng đầu đang ngáy ngủ đó...

- Nó không chịu! Năn nỉ được nó ngủ là chú Trương giỏi lắm rồi đó bác!

- Cái thằng... tại bác thể này nó lại tự trách không tìm ra con bé cho bác! – Giọng Chủ tịch chua chát vì khiến con khổ theo. J.K vội trấn an.

- Vậy thì bác mau khỏe cho mọi người bớt lo chứ!

Ngọc Hân không chú tâm lắm vào lời J.K nói với chủ tịch. Trong đầu nàng ta suy nghĩ về sự trùng phùng của chủ tịch và con gái không biết có phải gọi là xa tận chân trời gần ngay trước mắt hay không. Mắt nhìn Nhật Thiên đang ngủ, gương mặt vẫn rất bánh trai, Ngọc Hân càng không muốn nhìn thấy Thục Uyên vui vẻ có và được gần một anh trai như thế. Suy cho cùng số Thục Uyên thảm hại như vậy cũng là có nguyên nhân chính là do thất lạc gia thể tuyệt như thế này.

Thôi nghĩ vẫn vợ, Ngọc Hân mỉm cười nói.

- Con đi gọt trái cây cho chủ tịch ăn mau lại sức nhé!?

- Cám ơn con! Thật là một cô gái chu đáo!

Nàng ta cười thẹn sau đó nhanh chóng bước qua giỏ trái cây. Trong phòng chỉ toàn đàn ông với nhau cũng chán, có thêm cô gái vào không khí tốt hẳn. J.K càng muốn có số điện thoại của Ngọc Hân hơn.

Chú Trương giúp nàng tìm dao đĩa. Ngọc Hân lấy trái cây vô tình dụng giỏ xách của mình rơi xuống. Vài món đồ trong giỏ như son phấn rơi xuống sàn. Tiếng động nhẹ nhưng cũng khiến Nhật Thiên giật mình tỉnh khỏi giấc ngủ ngắn. J.K bước đến nhật giúp đỡ. Ngọc Hân mới mỉm cười cám ơn J.K thì trên gương mặt đã sớm tái xanh khi tay J.K cầm đến khung hình rơi úp từ trong giỏ.

J.K cầm lên xem không do dự vì đó không phải là vài tấm hình lẻ, đằng này Ngọc Hân mang theo cả một khung hình gỗ luôn không tò mò xem cũng lạ. Ngọc Hân bối rối không biết có nên giật ngay lấy hay không từ tay J.K. Lẽ ra lúc đó cô ta không nên hoảng quá lấy cả khung hình của Thục Uyên bỏ vào giỏ xách của mình.

Loáng từ trên giường, chủ tịch cũng nhìn thấy tấm hình nên gọi...

- Khang... cho bác xem cái khung hình đó...

- Bác bình tĩnh bác!

Chủ tịch có vẻ bối rối khiến J.K cũng hoảng mang lên ngay không suy nghĩ. Trong đầu Ngọc Hân lúc này chỉ có ý nghĩ mọi thứ sẽ đổ vỡ hết thôi. Thục Uyên đáng ghét khi sẽ có tất cả những thứ mọi người nằm mơ cũng không đạt được.

Song khi chủ tịch xem đúng là hình của người phụ nữ của mình thì ánh mắt sớm run rẩy hướng đến Ngọc Hân. Nhật Thiên dụi mắt ngồi dậy đã sớm giật mình nhìn cha loạng choạng lao xuống giường khóc nức lấy Ngọc Hân. Cả người cô ta cứng đờ ra nhìn chủ tịch...

- Con... có phải là con không?

- Chủ tịch... không phải vậy đâu. Con...

- Con là con gái của cha đúng không?

Bao nhiêu năm nay, từng ấy thời gian khiến cảm xúc không kịp ngăn lại. Chủ tịch không kịp suy nghĩ, không kịp chờ đợi khi tìm thấy con gái của mình. Ngọc Hân được chủ tịch ôm chầm cũng thần thờ không nhận thức nổi sự hiểu lầm này.

Nhật Thiên bước vội đến cùng xem với J.K quả nhiên là một tấm hình cũ kĩ nhưng đúng là người phụ nữ đã khuất bấy lâu nay cha thương nhớ. Chính là người trong cuộc tìm kiếm trong vô vọng càng không ngờ sẽ có cái kết dễ dàng viên mãn như thế.

11. Chương 11

Sau khi được tiêm thuốc an thần, chủ tịch ngủ lại trong một giấc ngủ hạnh phúc nhất trong đời. Ông ấy cuối cùng cũng đã tìm ra con gái thất lạc của mình. Nguyện vọng duy nhất trên đời cuối cùng cũng có thể hoàn thành, sau này có gặp lại Như Quỳnh nơi chín suối cũng không hối hận.

Tuy nhiên Nhật Thiên lại không sớm mừng như cha. Hắn khoanh tay nhìn khiến Ngọc Hân ngồi run rẩy. Ban nãy chủ tịch quá xúc động nên chưa ai hỏi cho ra lẽ. Nếu giờ đây để Nhật Thiên hỏi tới, Ngọc Hân thật không muốn khai ra chuyện của Thực Uyên chút nào.

J.K và chú Trương cũng không đơn giản nghĩ cho chuyện này dù có những 3 tấm hình làm chứng. Hình được lồng trong khung – 2 tấm chụp hình bà ấy, những tấm hình cả chủ tịch còn không có và 1 tấm chụp gia đình. Nếu không phải là con gái chủ tịch thì làm sao Ngọc Hân có được nó. Ngược lại nếu chính là Ngọc Hân thì tại sao đến tận lúc này mới biết.

- Ở đâu cô có những thứ này? Nếu là con gái của cha thì lúc đi viếng mộ cùng tôi phải biết rồi chứ!?

Tính cách Nhật Thiên không dễ tin người dù có là trợ lý riêng của mình đi chăng nữa. Nếu muốn hắn tin thì phải có chứng cứ hợp lý cùng lời giải thích thích đáng.

Chính vì ánh mắt Nhật Thiên quá sắc xảo khiến Ngọc Hân không dám nhìn lên. Đối với cô ta sự hiểu lầm của chủ tịch là ngoài dự đoán. Song muốn giải thích ra sự thật không hiểu sao lại mang chút ngập ngừng...

- Em... thật ra em...

- Nói nhanh đi! Lúc này tôi không có nhẫn nại nghe cô nói vòng vo đâu!

Mắt Ngọc Hân khẽ nhìn Nhật Thiên đang ngồi trước mặt mình. Nếu nói ra khác chi chính cô ta dâng ngôi vị nữ hoàng cho đứa ăn mày như Thực Uyên. Thực Uyên sẽ dễ dàng có tất cả từ cha ruột giàu có, gia sản kết sù và gần gũi Nhật Thiên.

Giữa Thực Uyên và Nhật Thiên, quan hệ của hai người họ đã có gì đó phức tạp. Nàng không muốn mất cơ hội có người đàn ông “tốt” như hắn. Chuyện này đang dồn Ngọc Hân đến sát mép bờ vực sâu, cô ta nhất định phải làm gì đó.

J.K ngồi bên thực người Nhật Thiên vì trông hắn căng thẳng quá với người ta nhưng Nhật Thiên không thể dễ dãi giải quyết chuyện này chỉ vì vài tấm hình trong giỏ Ngọc Hân. Nếu dễ tìm ra con gái cha như thế thì há phải mấy chục năm qua tìm kiếm quá vô dụng sao.

Những tấm hình này là hình gốc không phải ngụy tạo, Nhật Thiên vì thế chòm tay trên bàn mắt nhìn Ngọc Hân lần nữa...

- Cho tôi lời giải thích nhanh đi!

Ngọc Hân ngược lên nhìn mặt hắn. Trong đầu cô ta lúc này chỉ vì ước muốn gần hắn nên trở nên trống rỗng, ánh mắt cũng nhòa lệ thốt ra vô thức...

- Lúc đó... em chưa biết người này là mẹ em...

Cả ba người nghe đều bất ngờ. Nhật Thiên càng nôn nóng hỏi tiếp..

- Là sao?

- Em... em được cậu họ xa nuôi như con ruột. Lúc thấy tấm hình của anh, em thấy rất quen nên về hỏi lại... Không ngờ suốt bao năm em sống không biết gì. Em mang khung hình từ nhà đi với hi vọng kiểm chứng lại sự thật trước khi nói ra không ngờ chủ tịch thấy sớm. Mẹ chỉ để lại mấy tấm hình này... cậu em còn giấy chứng nhận người giám hộ nếu anh không tin em...

Mọi người ngó ra thật không ngờ mọi chuyện là như vậy. Ngọc Hân nói hết ra những lời nói dối như chính mình là Thục Uyên cũng cảm thấy lạnh toát cả người. Cô ta biết cha mình nhận Thục Uyên về có giấy tờ, nếu đã lẩn sâu càng không thể nói khoát. Người như Nhật Thiên chắc chắn không dễ qua mặt chính vì thế Ngọc Hân phải nói dối không có thêm khe hở nào để họ biết.

Bản thân Ngọc Hân cũng biết những lời mình vừa nói ra có thể xoay lưng khiến bản thân mình lãnh hậu quả nghiêm trọng. Nhưng Ngọc Hân không thể nào cho Thục Uyên dễ dàng có hết mọi thứ tuyệt vời này. Chỉ cần nhìn Nhật Thiên đang ngồi gần ngay trước mắt, cô ta không hối hận vì những lời dối trá vừa thốt ra.

Nhật Thiên nghiêm mặt không nói gì. Trong đầu hẳn dĩ nhiên không tin ngay cái chuyện này nên dứt khoát nói...

- Chờ cha tỉnh lại rồi kiểm tra DNA sau!

Ngọc Hân mím môi cố giữ bình tĩnh vì quả nhiên hiểu tính cách Nhật Thiên luôn kĩ như thế. J.K nói nhỏ với hẳn...

- Kiểm tra thể bộ em không tin Ngọc Hân hả Richard?

- Giờ em rối quá! Ai cũng có hình chạy lại nói con gái cha thì em biết tin ai chứ? Phải để giám định huyết thống em mới an tâm!

Ngọc Hân không nói, trong lòng run rẩy không biết sự việc có sớm bại lộ hay không. Tuy nhiên có đến đâu thì tới vì đã hết đường quay trở về rồi.

- Đứng lại đó! Để đồ xuống, con muốn đi là đi vậy sao? – Giọng cậu vang lên bên dưới là mấy đứa trên sân thượng lén chòm coi.

Ngọc Hân xoay lại nhìn cha mẹ và nói dứt khoát.

- Con nói sẽ ở riêng lâu rồi mà!

- Nhưng con đâu thể làm đột ngột như vậy! – Giọng mẹ run run xem ra đã khốc rồi. Ngọc Hân nhìn mẹ như vậy cũng hơi yếu lòng song vẫn quyết quay đi.

- ... con đi đây!

Cô ta mang đồ lên xe. Cậu tức giận không nín kéo nữa, nói lớn...

- Mày bước ra khỏi nhà này thì coi như đừng có về nhà này nữa. Nhà này không có thứ con cái như thế! – Ngọc Hân khựng lại một thoáng rồi cũng nhú mồm bật chìa khóa xe.

- Đừng nói vậy mà anh. Con ơi...

Mẹ chạy theo nhưng chiếc xe hơi vàng nhanh chóng phóng khỏi cổng nhà. Kết thúc một buổi sáng ồn ào đối với kẻ ngoài cuộc. Diệu Minh hí hửng cùng bé Tài vì đã cá cược cô ta không sớm thì muộn cũng bỏ nhà theo trai thôi. Trong khi Thục Uyên vẫn cứ đứng nhìn mẹ khóc, cậu tuy nhìn theo vẫn vờ như mạnh mẽ bỏ vào nhà đoạn tuyệt với con.

Nhìn cảnh, nàng chạnh lòng. Tấn Phong cũng trông thấy nên dịu dàng lên tiếng...

- Em không sao chứ!?

- Chị ấy có cha có mẹ, có một gia đình hoàn hảo như vậy tại sao lại bỏ như ngang? Trong khi em thèm muốn chết... – Giọng nàng than thở nhưng không giấu được chút chua chát tự tận sâu trong lòng.

- Đôi lúc cái mình đang có thì không biết hết được giá trị của nó để trân trọng đâu em. Rồi Ngọc Hân sẽ hối hận và quay về nhà thôi!

- Em mong là thế! Cậu mẹ chắc buồn lắm...

Xưa giờ Ngọc Hân cũng không ngỗ nghịch như thế, nàng cũng thâm nghĩ chắc chị ta có lí do riêng nào đó thôi. Thục Uyên thật thèm khát có gia đình như bao người trong khi người ta hoang phí. Nhưng có ganh tỵ hay buồn bã cũng không làm nên chuyện kì tích nào cho đời nàng nên nàng cố không suy nghĩ nữa.

Thục Uyên định đi giặt quần áo để tịnh tâm. Không ngờ giọng nàng hoảng loạn ngay sau đó khi chạy lung tung tìm đồ...

- Quần áo dơ tui để đây chưa giặt đâu rồi!? – Nàng có giỏ để đồ chứ đâu có quăng bậy đâu sao lại mất như vậy chứ? Ba đứa kia cũng tìm giúp.

- Sáng này tui mới thấy pà mang ra để giặt cơ mà Uyên? – Diệu Minh chứng minh nàng không đẳng trí quăng bậy nữa càng khẳng định lại mất đồ rồi.

- Sao tui mất đồ vợ vẫn hoài vậy trời? Không có tiền mua áo còn mất đồ nữa huhu...

Thục Uyên rên rỉ thật không hiểu cái số của nàng sao lại thê thảm đến như thế. Không lẽ ông trời quyết tâm tuyệt đường nàng thật sao?

Khi đó Ngọc Hân ngừng xe lại bên đường và chòm lấy túi rác sau xe đổ ra chỗ ngồi cạnh bên tất cả quần áo của Thục Uyên. Thật may có băng-đô vải và vài mẫu tóc rụng vươn trên áo cũng đủ cho vài túi lấy mẫu đi kiểm tra di truyền.

Chuyện đã đến nước này... Trong tay đã có được tóc của Thục Uyên thì Ngọc Hân sẽ khiến điều đó thành sự thật.

Thục Uyên bước ra khỏi công ty vừa phỏng vấn thật không biết mình có cơ may đậu hay không. Dù có có bằng cấp rồi nhưng xin được việc cũng là một giai đoạn gian nan tiếp theo cần chinh phục.

Nàng ra trạm xe buýt, trong lúc chờ vẫn tranh thủ đọc báo các mục tuyển dụng. Đột ngột có tiếng xe motor phân khối lớn chạy ngang khiến nàng giật mình nhìn vội lên ngay. Nhưng đó chỉ là một người đi đường có xe khủng thôi không phải là hắc tá.

Nàng đang chờ đợi gì hay sao?

Hắc tá có thể nào thành linh xuất hiện tìm nàng sau nhiều ngày bất vô âm tín.

Thục Uyên không thể giấu chút thở dài sau tờ báo đang đọc. Dĩ nhiên nàng là người tầng lớp thấp, gã phách lối đó đã sớm chán nàng rồi cũng nên. Nàng lẽ ra nên mừng rơi nước mắt có sao thấy có chút hụt hẫng như thế chứ. Ít ra hắc tá chán nàng cũng không nên nói là sẽ quyết theo đuổi nàng.

Một thanh niên trông còn rất trẻ chạy đến chỗ nàng đang ngồi. Thục Uyên ngẩn lên khi thằng bé nói với mình...

- Chị Uyên, có chuyển phát nhanh cho chị!

- Hả? Tui hả... – Nàng ngây ngốc ra vì nhóc biết tên mình rõ ràng hơi kì lạ.

- Chị kí vào đây đi!

Chuyển phát nhanh thường giao đến nhà, nàng chưa từng thấy giao ngoài đường như thế này nhưng cũng khờ khạo chịu kí tên vào tờ giao nhận. Thằng bé cười, sau đó chạy đi lấy một bó hoa hồng cực lớn trên xe máy. Mấy người chờ xe buýt ai cũng nhìn nàng như hiện tượng siêu nhiên lạ lùng. Cái cảnh tặng hoa thế này chỉ có trong phim truyền hình suốt mướt nhiều tập thôi. Bên ngoài phim lại có người lãng mạn như vậy chỉ khiến người ta ngưỡng mộ.

Nhưng loại người thực tế như nàng không thấy xúc động chút nào khi ôm bó hoa lớn toàn là hoa hồng nhưng đỏ thắm. Nàng vừa mới nghĩ đời mình sẽ trở về với thanh thân như trước xem ra là quá sớm.

Điện thoại gọi đến ngay lập tức, bó hoa lớn khiến nàng chật vật lắm mới rút được điện thoại ra trả lời. Có lẽ kế hoạch “đương đông kích tây” của hắc tá đã kết thúc rồi.

~ Bất ngờ không? Chắc mấy tuần qua em mất ăn mất ngủ vì không gặp được hay nghe giọng nói trầm âm thân thương của anh có đúng không em yêu? – Giọng Nhật Thiên xem ra vẫn tự kiêu quá mức không vui đi chút nào khiến nàng đành giọng đáp.

~ Nhớ cái đầu anh!? Tui có thích hoa này đâu, định tặng để tui ghét anh thêm đó hả?

~ Gì kì vậy...

Hắn hét vào điện thoại rồi im ru khiến nàng cũng nhăn mày không biết có phải là mất sóng hay không. Nhưng chưa kịp nghĩ lại thì hắn ta lù lù từ đâu đi đến. Chỗ chờ xe buýt sắp trở thành tâm điểm với hai đứa. Nàng vẫn ngồi như con cóc cùng bó hoa nhìn hắn ta. Xung quang xì xầm anh chàng đẹp trai nhưng hắn chỉ quan tâm mỗi nàng khi nhăn nhó hỏi.

- Hoa hồng cô nào cũng thích mà! – Trước giờ hắn ít tặng hoa ai nhưng đã tặng thì cô gái đó chỉ chết ngất trên giường với hắn thôi. Thế mà nay hắn cất công lựa chọn từng bông hoa lại bị nàng nói như thế.

- Tui thích hoa cát tường. Muốn làm người ta động lòng cũng không làm được vậy mà còn dám lên giọng hống hách theo đuổi được tui!

Nhật Thiên phong độ trong mắt biết bao người lại vì nàng nhận vạn tiền xuyên tâm, không thổ huyết chết vì tức ngay trạm xe buýt này là nội công thâm hậu lắm rồi. Quả nhiên cô gái như thế này mới đáng cho hắn bỏ công chinh phục chứ.

Thục Uyên cố bình tĩnh nhưng trong lòng cũng bối rối lắm vì hắn mất tích khá lâu, không ngờ vừa xuất hiện lại đã “tấn công” nàng thế này rồi.

Hắn chòm người xuống nhìn nàng khiến mặt nàng hơi tái.

- Cả 99 bông này cũng không được lòng em sao?

- Dĩ nhiên không!?

Mặt hắn có hơi thảm hại nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ lắm. Muốn chinh phục được nàng thì có khó hơn hắn còn làm được nói chi tí thất bại này.

Và Nhật Thiên cầm lấy bó hoa khiến nàng bất ngờ. Thục Uyên chưa kịp kinh hô thì hắn đã thần nhiên quăng ngay bó hoa hồng ẩn tượng vào thùng rác công cộng gần đó. Nàng chưa kịp lao lại định cứu bó hoa thì hắn đã không nói không rằng nắm tay dẫn đi. Ai cũng tiếc nuối bó hoa đẹp nguyên đó. Thật sự nàng tức muốn khạc ra lửa chứ hắn.

- Anh điên hả? Sao lại bỏ...

- Thì cô không thích nên bỏ! – Nhật Thiên cũng gắt giọng lại với nàng do cáu vì thất bại. Nàng nhăn nhó ầm ục.

- Nói thế thôi sao lại bỏ đi uống chết được...

Giọng nàng tiếc đến xoắn ruột. Chân định trở lại lấy thì Nhật Thiên giữ tay không cho. Từ xa hình như Thục Uyên thấy có người lấy hoa ra từ thùng rác nữa. Hoa đẹp như thế người ta không lấy cũng lạ. Hoa của nàng thế là bị lấy rồi.

Trông mặt nàng có thì không thêm, mắt cũng không chịu, Nhật Thiên chỉ mỉm cười rồi nói.

- Em mà nhặt hoa từ thùng rác thì mặt mũi của người theo đuổi em để ở đâu chứ?

- Số hoa đó gở ra bán lại ở lễ tình nhân cũng cả bọn tiền chứ ít gì!? – Dù nàng không cần hoa nhưng hoa kiếm ra tiền thì nàng rất muốn nha.

Nhật Thiên thì sững ra với cái ý nghĩ của nàng trên hoa mình tặng, trong người không kiềm chế được phải hét lên...

- Cái con nhỏ này nghèo cũng nghèo vừa phải thôi chứ!?

Hắn la thì la nàng vẫn tỉnh táo không ái ngại hay nhục nhã. Dù sao nàng biết mình nghèo khó ai sánh kịp cơ mà ai biểu hắn giàu lại cứ bám theo nàng.

- Tui nghèo vậy đó anh ganh tị hả!

Nhật Thiên thở ra, quả nhiên chỉ có gần nàng mới khiến “bệnh tim” hần tái phát thôi. Nhưng rồi mắt hần sáng ra nhìn kĩ lại nàng hôm nay. Thục Uyên đi phỏng vấn nên mặc váy, tóc xõa, thậm chí còn trang điểm nhẹ thật dễ thương. Nàng như thế này thật khiến người ta mất bình tĩnh.

Trông nàng tự ý bỏ đi trước, Nhật Thiên không giấu nụ cười. Bên nàng lúc nào tâm trạng hần cũng vui như vậy cả hỏi sao không muốn bám theo nàng hoài. Hần chạy theo nắm tay khiến nàng suýt đứng tim. Tay găng ra cũng không được vì dễ gì hần cho nàng thoát. Nhật Thiên dày mặt xem như nàng đang vui vẻ cho mình nắm tay.

- Đi phỏng vấn mà đẹp thế này chắc sớm xin được việc hả?

- Sao anh biết hôm nay tui đi phỏng vấn? – Giờ nàng mới tỉnh táo suy nghĩ chuyện hần xuất hiện ở đây. Nhật Thiên cười tà mị đáp.

- Cô bạn thân của em nói. Minh – gì gì đó thì phải!

Mặt Thục Uyên cau ngay vì quả nhiên Diệu Minh phản bội nàng. Về nhà nàng nhất định xử đẹp bạn thân cho xem. Đang mãi lầm bầm chữ trong bụng, hần dẫn nàng vào cửa hàng hoa khi nào không hay. Chị chủ vội vã chạy ra...

- Bó hoa có gì không được hả anh? – Khách hàng “sộp” vừa mua hết hoa hồng đỏ trong tiệm hỏi sao bà chủ không ra đón tiếp niềm nở.

- Cô ấy không thích hoa hồng. Lấy hết cát tường bó lại cho tôi đi!

- Vâng! Anh chị chờ chút!

Chủ tiệm cười toe toét vì hôm nay may thật gặp trúng hần ta. Thục Uyên xấu hổ khi bị người ta nhìn cứ như nàng đang được người yêu cưng chiều. Song tay hần lồng từng ngón tay to giữ vào các ngón tay nàng không cho thoát khiến nàng chỉ biết khom đầu nhìn đầu đó xuống đất. Nhật Thiên khẽ cười vì vỏ này nàng thua hần rồi.

Dù sao cũng là loại hoa nàng thích nên Thục Uyên không phản đối. Ai biết được nếu nàng còn chê thì loại người giàu có dở hơi như hần ta có mua cho nàng cả cửa hàng hoa hay không?

Nhưng hoa đẹp thì có đẹp nhưng Thục Uyên cũng phải thú thật khi trông người ta đang bó hoa lại...

- Mua làm gì tốn tiền quá trời! Lấy tiền đó cho tui đi ăn còn sướng hơn! – Hoa mà ăn được nàng cũng đỡ tiếc rồi. Nhật Thiên cười nham nhở ngay.

- Em muốn anh mời đi ăn tối nữa hả?

- Nghĩ gì vậy? – Cái gã này thật là chuyện gì cũng nghĩ ra được.

- Haha... anh cũng muốn lắm nhưng cha anh vẫn chưa xuất viện, đi luôn với em không được. Hay hôm nào đi bù qua đêm với anh đi!

Nhật Thiên lợi dụng ôm vai nàng. Đùa nàng vậy thôi chứ nàng chịu đi qua đêm thì còn gì thú vị để hần chật vật nghĩ cách chinh phục nàng chứ. Thục Uyên biết đang bị hần sờ soạn nhưng vì chuyện cha hần mới không hung hăng.

- Bác ấy có bệnh nặng lắm không? – Dù không ưa gì Nhật Thiên nhưng nàng vẫn biết thế nào là lễ phép. Người lớn cũng không liên hệ gì chuyện hần ám nàng.

- Ban đầu cũng nặng nhưng giờ khá hơn rồi. À quên... em chưa biết chuyện Ngọc Hân sao? Con gái thất lạc của cha anh chính là Ngọc Hân đó!

Thục Uyên thì ngờ ra không tin nổi chuyện mình vừa nghe. Ngọc Hân là con gái thất lạc của cha nuôi Nhật Thiên thì cậu mẹ của nàng là gì.

- À quên... em chưa biết chuyện Ngọc Hân sao? Con gái thất lạc của cha anh chính là Ngọc Hân đó!

Nhật Thiên biết Thục Uyên ở trọ nhà Ngọc Hân, cả hai quan hệ xem ra cũng là quen biết nên cứ nghĩ nàng cũng đã biết chuyện. Thục Uyên thì ngỡ ra không tin nổi chuyện mình vừa nghe. Ngọc Hân là con gái thất lạc của cha nuôi Nhật Thiên thì cậu mợ của nàng là gì.

Nàng nhú mi hỏi ngay.

- Ngọc Hân là con gái của cha nuôi anh hả?

- Ủhm! Anh cũng bất ngờ nhưng kiểm tra DNA trùng khớp hoàn toàn!

- Sao có thể như vậy? Cậu là cha của chị ấy mà...

Cậu mợ chỉ có mỗi Ngọc Hân. Chuyện nàng khó tin hơn cả cổ tích nữa. Nhật Thiên giải thích...

- Cô ấy nói mới được cha mẹ nói không phải là con ruột gần đây thôi!

Thục Uyên bản thân không biết có phải chính là lí do như vậy Ngọc Hân mới quyết bỏ nhà đi. Nhật Thiên xoay đi thanh toán và cầm hoa lại trao cho nàng. Thục Uyên thôi suy nghĩ, nàng ngẩng lên nhìn nụ cười tươi của hắn trao cho mình. Hoa tươi đẹp tuyệt, xem như vì hoa nàng mới yếu lòng thế này.

- Vừa ý chưa!? – Hắn vui vẻ hỏi vì nàng đã chịu nhận hoa.

- ... tui muốn gặp Ngọc Hân!

- Cô ấy đang ở bệnh viện! Nếu trở về đó thì chúng ta quay ra đi ăn tối được đó!

Nhật Thiên có vẻ phấn khích, nhanh chóng đi lấy xe. Giờ đây tâm nguyện hắn muốn làm vì cha đã hoàn thành. Tìm ra em gái rồi thì hắn càng dễ chịu trong lòng, không cần nghĩ ngợi, chỉ cần làm điều hắn thích mà thôi chính là làm phiền Thục Uyên.

Thục Uyên đứng chờ vẫn chưa hết nghĩ suy. Nàng không nghe cậu mợ nói gì, bao nhiêu năm nay ở đó nàng biết Ngọc Hân không thể nào là con nuôi được. Rõ ràng chị ta đang làm chuyện gì đó kì lạ. Nhưng sao Nhật Thiên có vẻ tin tưởng như vậy, cả thử DNA trùng khớp là sao nữa chứ? Nàng nhất định phải hỏi cho rõ.

Ở bệnh viện, chủ tịch cười mãn nguyện khi ngồi xuống ghế nghỉ mệt ngoài vườn bệnh viện. Nhìn Ngọc Hân, ông ấy vẫn chưa hết hạnh phúc...

- Được đi dạo với con gái, cha cứ ngỡ là mơ đó! Cha sẽ bù đắp những thiếu sót của con suốt thời gian qua Hân của cha!

- Cha mau khỏe là con vui rồi!

Hai cha con cười cùng nhau. Chủ tịch thật sự đã chờ đợi giây phút đoàn tụ với con mình cả đời rồi nên vô cùng thương con. Ngọc Hân nhìn chủ tịch, chắc chắn chính nàng ta cũng sẽ làm tốt bổn phận con ngoan này.

Chủ tịch cười nói...

- Ra viện cha muốn đến gặp cảm ơn cậu mợ họ xa đã nuôi con! Nhờ ơn họ giúp cha nuôi con ngoan lớn thế này! – Ngọc Hân nghe xong thoáng sợ.

- Không... không cần đâu cha! Cậu đã rất thương lo cho con ăn học nhưng cũng có cuộc sống riêng. Cậu còn dặn con về với cha không cần suy nghĩ, để gia đình cậu bình yên với nhau!

- Vậy sao? Nhưng cha sợ không đúng lễ nghĩa...

- Con biết làm sao cho đúng mà cha. Để con đi lấy nước cho cha nha!

Ngọc Hân mỉm cười rồi khi nhưng thật sự trong lòng lo sợ. Cô ta biết lời nói dối của mình có quá nhiều sơ hở. Nếu ai hỏi truy lí lịch cha mẹ thì cũng lộ ra giấy ủy thác người giám hộ là của Thục Uyên chứ không phải là của cô ta. Dù biết bản thân khờ dại khi nói ra như thế nhưng mọi thứ đã lắm rồi, Ngọc Hân không thể nào nói lại được. Lúc đó lòng tin của Nhật Thiên dành cho sẽ mất hết.

Và khi ngược lên nhác trông dáng Thục Uyên khiến Ngọc Hân giật mình trong lòng hoảng sợ. Thục Uyên ôm bó hoa to, bộ dạng hình sự khi lên tiếng tra hỏi ngay lập tức không cần chào hỏi mở đầu.

- Chị rốt cuộc đang giở trò gì thế hả?

Ngọc Hân nghe tay chân lạnh toát. Cô ta đang nói dối dựa trên sự thật của Thục Uyên làm sao không sợ khi đối diện với nàng. Nếu Thục Uyên biết chuyện mọi thứ sẽ đổ vỡ hết. Trong đầu Ngọc Hân phút chốc không biết nên làm gì lúc này thì Thục Uyên đã câu lên giọng hỏi lần nữa.

- Tôi hỏi sao chị giở trò này đó!? Cậu mợ mà biết chị đi giả làm con người ta thì sẽ buồn thế nào chứ...

Ngọc Hân nhìn gương mặt hung hăng của nàng. Xem ra cái mà Thục Uyên đang biết cũng chưa phải là sự thật kia, mọi chuyện cũng chưa hẳn là vỡ lở. Nếu còn giấu được, cô ta nhất định phải giấu đến cùng.

- Tôi buộc phải làm thế...

- Ý chị là sao?

Thục Uyên thật không hiểu Ngọc Hân khi không lại đi làm con gái thất lạc của cha nuôi Nhật Thiên trong khi khiến cậu mợ ở nhà buồn lòng thế kia. Nàng vốn cũng chỉ suy nghĩ về mỗi cậu mợ thôi.

Ngọc Hân nhìn nàng, môi hơi run khi nói ra lời giải thích...

- Chủ tịch không tìm ra con đã phải lên cơn nhồi máu, tình trạng nguy kịch. Mọi người chỉ biết nghĩ ra cách này để giúp chủ tịch phục hồi thôi!

Lời ngụy biện này Ngọc Hân nói ra vô cùng trôi chảy. Cái quan trọng là cô ta mong loại người ngây thơ như Thục Uyên sẽ tin mình.

Thục Uyên nhăn mày nhíu mặt trông như khỉ già vì thấy nhứt đầu theo họ rồi. Nàng hỏi lại...

- Chị nói là có sắp xếp sao?

- Phải!... tất cả đều vì sức khỏe của chủ tịch! – Giọng Ngọc Hân trong hơn vì mừng thay Thục Uyên quả nhiên tin lời mình.

- Thế sao Nhật Thiên có vẻ tin chị như con gái thất lạc thật của chủ tịch đến như vậy? Hồng lệ anh ta cũng cần đóng kịch với cả người khác chủ tịch sao?

Thục Uyên hỏi làm cô ta bất ngờ. Nhưng cũng vì câu hỏi của nàng mới khiến cô ta hoài nghi hỏi lại...

- Cô gặp anh ấy khi nào mà biết chuyện?

Lần này đến phiên Thục Uyên tự kê tử đứng cho mình khó xử. Tay nàng ôm nhẹ bó hoa thấy mình thật là ngốc nghếch, hỏi làm chi để Ngọc Hân phát hiện nàng có gặp hắn. Nhưng gặp thì gặp, nàng cũng không sợ chuyện liên quan đến hắn. Dù sao là Nhật Thiên theo đuổi nàng, nàng đâu bị ô nhục gì đâu.

Thế là giấu bối rối nhẹ vào lòng, Thục Uyên cố tỉnh táo đáp lời...

- Thì tui mới gặp anh ta ở bệnh viện lúc đi thăm người quen. Anh ta nhiều chuyện khoe tui mới biết thôi. Bộ chị giấu cả anh ta sao? – Nói rồi nàng cũng cảm thấy miệng mồm mình dẻo thật. Hi vọng Ngọc Hân không thấy nàng quá “sang” khi thăm bệnh lại tặng bó hoa vĩ đại như thế.

Ngọc Hân cũng bị nàng qua mặt nên bớt hoài nghi. Cô ta làm ra vẻ lực bất tòng tâm....

- Anh ấy cũng rất khổ tâm chuyện tìm em gái cho cha rồi nên mọi người thấy cần làm thế. Cô phải giữ bí mật với Nhật Thiên. Chắc chắn anh ấy sẽ phản đối và khiến chủ tịch sốc, lúc đó án mạng xảy ra ai là người chịu trách nhiệm thì cô cứ nghĩ đi!

Ngọc Hân nói rồi nhìn vẻ mặt thật thà khờ khạo của Thục Uyên. Phải dùng chính nàng để bịt miệng nàng như thế nút thắt sự thật sẽ không ai phanh phui ra được. Thục Uyên sẽ không bao giờ ngờ nổi chính bản thân mới là con gái chủ tịch.

Thục Uyên suy nghĩ, lòng tuy cảm thấy chuyện này mập mờ làm sao ấy nhưng cũng không phải là chuyện liên quan đến nàng. Cha của hắn ta khỏe mạnh thì tốt thôi nhưng cái mà nàng quan tâm hơn...

- Vậy còn cậu mợ... – Thục Uyên không muốn Ngọc Hân làm cậu mợ buồn như vậy nữa.

- Cũng phải giấu! Cha mẹ tôi biết ra cũng khó thông cảm và buồn nhiều lắm. Cô giúp tôi giấu, còn phần tôi sẽ về làm lành với cha mẹ ngay thôi. Nên nhớ cô phải coi đây chính là sự thật, lỡ người ta truyền đến tai chủ tịch hay Nhật Thiên thì hậu quả không tốt đâu.

Ngọc Hân nói dứt khoát nhưng ánh mắt là run sợ chờ biểu hiện của nàng. Thục Uyên là con người đơn giản như thế nào Ngọc Hân biết rõ nên chỉ mong Thục Uyên ngốc nghếch tin thật thì sự thật vẫn sẽ yên ổn không ai biết.

Và cuối cùng sau một chút đắn đo suy nghĩ, nàng cũng gật đầu đồng ý với Ngọc Hân khiến cô ta thở nhẹ ra mừng trong lòng. Nàng cũng nghĩ chuyện nói dối này là để tốt cho cha của Nhật Thiên thôi không có gì xấu cả nên sẽ không nhiều chuyện xen vào quá làm gì, nếu xong việc chắc Ngọc Hân cũng không khiến cậu mợ lo lắng buồn lòng nữa là Thục Uyên yên tâm.

Chủ tịch đang ngồi hít thở không khí trong lành chờ con gái quay trở lại thì một người khoát áo vest lên vai cử chỉ ân cần. Ông ấy mỉm cười nhìn Nhật Thiên ngồi xuống cạnh bên ôm lấy vai mình. Hắn ra giọng ca cẩm với cha...

- Xem cha có con gái rồi vui như thế chẳng thêm nhớ gì đến thằng con này nữa!

- Con trai ngoan của cha làm sao không nhớ con chứ!? Con đó... nhớ đối xử tốt với Ngọc Hân đó!

Chủ tịch cũng không lo hấn ganh tị với con gái ruột của mình song cũng dặn dò trước cẩn thận. Nhật Thiên nhú mày chán nản gật gù vì từ lúc tìm ra Ngọc Hân, cha đã nói với hắn câu này không chỉ mới một lần.

- Con biết rồi! Em gái của con mà làm sao con không đối xử tốt chứ!

- Đừng luôn miệng em gái này – em gái nọ nữa!

Cha nói khiến Nhật Thiên giật mình. Mặt hắn ta se lại nhăn nhó...

- Sao vậy? Cha định thành chị gái – em trai hay sao? Con không chịu đâu! Con lớn tuổi hơn mà! – Giọng Nhật Thiên nói cứ như trẻ con làm ông ấy cười đáp.

- Ngọc Hân và con trở thành một đôi không phải tốt hơn anh em hay sao?

Chút vui vẻ trên mặt hắn nhanh chóng tắt mất khi sững sờ sau lời nói của cha. Dĩ nhiên ai cũng biết hắn chẳng chút máu mủ gì với chủ tịch. Con gái của cha nuôi chỉ là em gái trên danh nghĩa mà thôi. Nhưng suốt ngần ấy năm thay cha tìm kiếm em gái thất lạc, Nhật Thiên chưa có suy nghĩ đó bao giờ.

Chủ tịch nhìn hắn im lặng. Gương mặt không cười của hắn dễ đoán là đang suy nghĩ nghiêm túc chứ không ư đùa nữa.

Một thoáng trôi qua, hắn lại nhìn cha rồi nở chút cười khá gượng nên xấu hoắc...

- Chuyện này cha vừa nảy ra ý tưởng khi ra đây ngồi chơi đúng không? – Nhật Thiên hi vọng là cha đang đùa chăm chọc mình thôi. Song chủ tịch lên tiếng rất nghiêm túc.

- Không! Cha nghĩ đến từ rất lâu rồi! Con gái cha yêu quý tìm kiếm suốt bao năm sẽ lấy ai xứng đáng hơn con chứ. Chính cha nuôi con khôn lớn, con hoàn hảo với con gái cha. Cả hai con sẽ bên cha suốt nữa thật tuyệt vời! Nay tìm ra Ngọc Hân, con đã biết nó từ trước rồi. Con bé xinh đẹp, giỏi giang như vậy con không thích sao Thiên?

Trong chất giọng của cha hắn cảm nhận rõ bản thân mình cũng được cha tin tưởng yêu thương đến mức nào mới giao con gái cho hắn. Chuyện lấy ai sau này hắn cũng đã nghĩ đến, một cô gái do cha chọn có điều kiện tốt xứng với hắn mới có thể thành vợ của Phạm Nhật Thiên này. Tuy nhiên không hiểu sao hôm nay biết ý muốn của cha, hắn cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Chủ tịch nhìn con trai khom đầu suy nghĩ. Biểu hiện của Nhật Thiên như thế thật khác lạ không như ông ấy đoán. Đường như có điều gì đó ngăn Nhật Thiên vâng lời ngoan ngoãn.

- Cha chờ con lâu không?... ủa!? Anh mới đến sao?

Ngọc Hân trở lại, vừa nhìn thấy Nhật Thiên đã vui rồi. Hắn ngược lên nhìn Ngọc Hân cười với mình. Cha vui về đón con gái. Ngọc Hân cười thẹn nói với hắn...

- Em không biết anh đến nên không lấy nước cho anh. Hay chờ em đi về phòng lấy nhé!

- Không sao! Anh cũng định ghé ngang thăm cha chút thôi.

Nhật Thiên đứng lên có ý đi thì chủ tịch đem áo vest của hắn dúi vào tay. Nhật Thiên xoay nhìn bàn tay cha đang nắm chặt tay mình, ánh mắt của cha tràn đầy hi vọng...

- Cha hi vọng con sẽ làm cha vui lòng và hãnh diện như từ trước đến nay cha tự hào về con nha Thiên!

Một câu nói chứa tất cả niềm tin khiến hắn không tài nào gượng cười thêm. Ngọc Hân khó hiểu không biết cha và Nhật Thiên đang nói chuyện gì. Nhật Thiên bỏ đi luôn khiến Ngọc Hân ngóng theo. Cô ta hi vọng mỗi ngày sẽ gần gũi được Nhật Thiên hơn là vui rồi.

Từ xa Thực Uyên thấy hắn ta đi không thềm chờ mình nên vội chạy theo. Gã ta nói thăm cha một chút sẽ chờ nàng đi gặp Ngọc Hân, vậy mà dám đi trước thế kia. Chủ tịch nâng uống ly nước của Ngọc Hân mang cho thì mắt nhìn thấy màu hoa cát tường tươi thắm.

Ông ấy nhìn Thực Uyên ôm bó hoa lớn chạy đi. Từ vóc dáng cho đến màu hoa kia khiến ông ấy nhớ về người phụ nữ đã khuất của mình. Thực Uyên cũng đưa mắt nhìn sang cha của Nhật Thiên. Nàng chưa từng biết mặt ông ấy. Ngọc Hân cũng vì người đó mới nói dối ra những chuyện động trời kia. Lòng nàng không suy nghĩ nhiều, nàng đã hứa không nói ra nên bước chân nhanh chóng lướt qua.

Chủ tịch cười nhẹ, trong lòng không ngờ có thể thấy lại giây phút đầu tình cờ gặp tình yêu của đời mình qua cô gái trẻ ôm hoa cát tường kia. Ngọc Hân cũng thấy Thực Uyên đi xa mới an tâm trong lòng không ngờ chủ tịch trầm ngâm nói...

- Cha bỗng rất nhớ mẹ con... – Ngọc Hân bối rối trong lòng. Nàng lo ông ấy sẽ thấy bản thân mình không có nét giống người phụ nữ đó. Cô ta khẽ gượng cười ôm tay chủ tịch.

- Khi cha khỏe chúng ta viếng mộ mẹ cha nha!?

- Phải! Phải! Báo tin vui này cho mẹ con biết sẽ rất mừng!

Ngọc Hân cười trót lọt vai con gái ngoan nhưng lòng chưa lúc này thấy an tâm thôi hết lo sợ. Thực Uyên ngây thơ nhưng cũng không phải là con ngốc. Hi vọng mọi chuyện có thể kéo dài êm đẹp đến cực hạn sự dối trá này.

12. Chương 12

Đứng tựa vào xe, Nhật Thiên đốt điếu thuốc, mắt nhìn xa xăm phía cổng bệnh viện chờ Thực Uyên. Trong đầu hắn còn văng vẳng lời của cha nói với mình. Suy cho cùng cha hắn nghĩ vậy rất đúng, con gái của cha thành đôi hắn thì cha sẽ không mất không xa ai cả. Từ ngày mang cái tên Phạm Nhật Thiên của cha trao cho, hắn luôn nghĩ lời cha muốn sẽ là mục tiêu nhất định phải đạt được.

Hắn chưa từng làm gì khiến cho cha thất vọng.

Hắn cũng chưa từng hành động khác ý của cha.

Vậy thì có sao việc này hắn cảm thấy rất đản đo. Kết hôn với người cha muốn, hắn đã biết trước rồi tại sao...

- Anh biết hút thuốc hả? – Giọng Thực Uyên từ sau tới khiến hắn xoay lại ngay.

Nhìn mặt nàng cau lại, nhăn như khi ăn ớt hắn chẳng nói gì vì ánh mắt đã say đắm hướng về nàng.

- Tui ghét đàn ông hút thuốc lắm đó! Ám khói hơi kinh khủng!

Bộ dạng nàng cần nhằn không hiểu sao dễ thương đến như vậy. Nhật Thiên quăng tàn thuốc đập nhẹ và nhìn nàng ôm hoa ngồi vào xe ngay gần. Hắn cũng ngồi vào nhưng không mở máy xe. Thực Uyên trông hắn hình như hơi bất bình thường nên hươ hươ tay trước mặt hắn.

- Nè! Anh bị sao vậy?

Nhật Thiên giữ chặt tay lái, trong đầu lời cha văng vẳng nhưng ánh mắt không sao không thôi nhìn nàng. Thục Uyên nghe hơi ớn lạnh sống lưng với kiểu nhìn “trừu mền” đó của hắn ta. Và chợt hắn nói như thất thần...

- Anh không nghiện thuốc, đôi lúc hút vì công việc xã giao thôi nên muốn dứt là dứt rất dễ!

- Tốt! Hút thuốc đâu có lợi gì đâu lại còn tốn kém! – Thục Uyên gật gù vì ai chẳng biết hút thuốc không gì tốt đẹp. Song hắn lại nhìn nàng nói tiếp.

- ... nhưng với em... không hiểu sao anh không thể dứt khoát hết thích em được!

Thục Uyên nghe xong thiếu chút đã tung cửa xe bỏ chạy ngay vào trong bệnh viện để tìm người lôi hắn vào khoa thần kinh rồi. Trên đời này có được mấy người dày mặt như gã này chứ báo hại tim nàng đập như điên loạn. Nếu xem đó là lời tán tỉnh thì quá mức cao thâm rồi.

Nhật Thiên giật mình trông nàng co rúm tự xoa hai vai, mặt mày nhăn nhó gào lên...

- Mấy trò tán gái của anh thật là ớn lạnh! Tui nổi da gà hết rồi nè! – Nếu là cô gái khác may ra còn khóc lóc xúc động nhưng nàng thấy quá kinh khủng. Nhật Thiên cũng xụ mặt hỏi lại.

- Nghe ớn lắm sao?

- Ủh... vô cùng đáng sợ luôn đó!

Nhìn biểu hiện của người ta, hắn có muốn tỏ tình thêm cũng mất hết cả hứng. Nhật Thiên mở máy xe, nói lạnh ngắt...

- Vậy thì sau này không nói nữa!?

Trông hắn hôm nay ngoan ngoãn chấp nhận thất bại khiến nàng thở phào. Tâm trạng Nhật Thiên cũng đang không tốt nên không muốn nói gì. Thật sự hắn không muốn để nàng thấy ánh mắt mình chưa gì đã lưu luyến khi bên nàng thế này.

Nàng cũng vì chút im lặng nên có cơ hội lén nhìn hắn tập trung chạy xe.

Thật sự nàng không biết lời nói của hắn chứa bao nhiêu thật lòng. Nếu hắn thích nàng thật nhiều như thế nàng có cảm giác như đang bị mắc nợ lớn. Một món nợ hơi nặng và làm người ta hồi hộp không biết trả làm sao.

Xe chạy lên ngọn đồi quen khiến mặt Thục Uyên se lại liếc hắn. Nhật Thiên không chờ nàng nổi khùng đã sớm giải thích...

- Anh đã nói chúng ta sẽ đi ăn tối mà!

- Anh chưa được sự đồng ý của tui là một chuyện. Nhưng đi ăn tối sao lại về nhà anh hả?

Nàng mới sơ hở một chút là hắn đã bày trò làm sao không hung hăng. Hắn nhếch môi cười chòm qua khiến nàng né sát vào ghế phía sau vẫn nghe hơi thở phả gần ngay mặt.

- Em thật ngốc. Ăn tối ở nhà thì khỏi cần dẫn em vào khách sạn sau đó chứ còn sao nữa!

- Anh... cái đồ đê tiện!

- Haha...

Nàng tức nghẹn nhìn hắn cười rất khoái chí. Dù sao cũng đã bị mang đến đây, nàng không có chọn lựa nào. Cũng lâu rồi chưa ghé nhà hắn, nàng thấy hơi nhớ căn nhà đẹp này. Nhưng rồi Thục Uyên sực nhớ ra nên quay qua hỏi...

- Ủa. Vậy ăn ở đây thì ai nấu?

- Em chứ ai còn hỏi!? Mau đi mua đồ nhanh đi anh đói rồi! – Hắn dĩ nhiên không thuộc tuýp đàn ông lãng mạn có khả năng đến mức vào bếp thể hiện. Nàng nấu ăn ngon thế hắn không cần bày trò nấu nướng làm gì tự hại bao tử cả hai.

Nhật Thiên ngồi ngay xuống ghế salong hưởng thụ khiến nàng nhìn đến tức điên. Hắn ta kiếp trước là chủ nợ của nàng chắc rồi. Nàng ghen giọng trách mắng...

- Muốn ăn thì ít ra ban nãy cũng nên chờ tui đi siêu thị mua đồ chứ!?

- Thì em ra cửa hàng tiện lợi ngay bên dưới mua đi! Chỗ dính scandal với anh Khang đó, gần mà!

Mặt Thực Uyên đang giận xanh giận đỏ chỉ cần nghe hai chữ “anh Khang” đã tùm tùm vui trở lại. Nhật Thiên cau mày nhận ra nàng tỏ ra hớn hờ...

- Anh gọi anh ấy qua anh chung luôn nha! – Trong lòng nàng chỉ chứa mỗi J.K thôi vốn không có cửa cho hắn. Thế mà biết trước rồi Nhật Thiên vẫn ghen tuông lớn giọng cáu kỉnh.

- Không! Bữa nay ăn hai người thôi. Có thêm anh ta nữa em coi tôi như đồ thừa chứ gì?

- Hi... ra chính anh cũng biết mình là đồ thừa thải trong mắt tui! – Thực Uyên không giấu được cười vì hắn cũng đâu phải đồ ngu. Nhật Thiên giận đỏ mặt với nàng.

- Cái con nhỏ này...

Nàng lẽ lười cốc sớ hắn. Tranh cãi là thế rồi cả hai cũng cùng đi mua đồ nấu bữa tối với nhau. Cũng không hiểu từ khi nào nàng và hắn đã thân nhau hơn trước nhiều như vậy. Nhưng có thể nào hắn cũng chẳng “cưa đổ” nổi nàng đâu.

Khi về, Thực Uyên dĩ nhiên là bếp chính. Thậm chí nàng phải làm toàn bộ từ khâu sơ chế cho đến nấu trong khi gã nào đó tắm mát, thay áo ở nhà và ngồi chêm chệ như ông hoàng. Mỗi hắn cười cười, tay kê đầu nhìn nàng đang quay cuồng ở bếp.

- Anh phụ tui thì mới nhanh có ăn chứ!? – Ban nãy hắn than đói còn tưởng sẽ xiù ngay vậy mà không biết phụ người ta.

- Anh thích ngồi ngắm em làm hơn! – Nhật Thiên nói không mang nửa điểm biến sắc trên mặt, trong khi nàng nghe rồi phải cau mày chửi lại.

- Biến thái!!!

- Nói ai biến thái hả?

Nhật Thiên bật người tức rồi không ngờ nàng to gan thế. Thực Uyên chun mũi nói.

- Tự đứng ngồi nhìn người ta không biến thái chứ là gì?

Nói rồi nàng cố rửa rau. Nàng không dám nhìn lên nhưng biết hắn không giận mà chỉ cười sau đó cứ ung dung nhìn tiếp. Hắn không biết cứ bị nhìn khiến nàng không tự nhiên chút nào. Phải nói nàng chưa từng gặp người nào mặt dày như hắn.

Khi nồi lẩu sôi, Thực Uyên đang định cho rau củ vào thì vòng tay ôm từ sau làm nàng hết hồn. Nàng mãi không để ý nên mới lâm vào cảnh này. Tim Thực Uyên run nghe cánh tay đàn ông vòng từ sau ôm ra trước người mình. Khi thu tay kéo ngược được người nàng vào sát ngực mình, môi hắn mỉm cười ngay mang tai khiến cả người Thực Uyên rợn lên tê dại toàn thân.

Hơi thở Nhật Thiên bên tai, cánh tay hắn, bờ ngực hắn. Chút lí trí mạnh mẽ giúp nàng nghĩ đến vùng ra song thất bại. Hắn khom đầu tì má lên má nàng, mũi hít nhẹ mùi hương trên tóc mây sau gáy. Người nàng bối rối đến mức không biết làm gì cả.

- Bỏ... bỏ tui ra! – Tay chân nàng lỏng ngóng không sao gỡ vòng tay hắn khóa trên người. Đây đâu phải lần đầu bị hắn ta ôm nhưng không hiểu sao nàng vẫn vô dụng như vậy.

- Muốn anh sang phụ sao giờ không chịu!? Thật là con gái nắng mưa thất thường.

Giọng hắn còn to gan trêu nàng như vậy hại nàng mắc cỡ vô cùng. Thực Uyên cố gắng giữ chặt giọng hung hăng không bị run rẩy do hắn.

- Còn không bỏ ra có tin tui làm anh gãy chân lần nữa không? – Giọng đe dọa của nàng không có chút đáng sợ nào đối với hắn. Nhật Thiên nhỏ giọng thì thầm.

- Mùi dâu tây... Thật trẻ con nhưng anh thích mùi tóc của em!

Hơi thở nàng phớt chốc dứt đoạn, hai chân phải nhón lên khi tay hắn càng thâm lấy ôm chặt hơn. Má hắn chạm nhẹ lên má nàng rất là gần nhau. Nàng nhú mi, môi mím chặt cảm thấy đầu óc sắp quay cuồng như ai treo trên vách núi. Nếu nói sợ thì cả người nàng đã sợ đến lạnh run khi bị ôm chặt như vậy. Không ngờ nàng có thể nhu nhược đến mức để hắn sàm sỡ thế này.

Nhật Thiên biết nàng đang rất run nhưng gương mặt đáng yêu rõ ràng là mắc cỡ vì hắn. Môi hắn cong nhẹ thành nụ cười hài lòng sau đó lướt lên má nàng. Thục Uyên mở to mắt cảm thấy hắn hôn lên má rồi ra đến vành tai. Như có điện chạy dọc cả người, nàng bối rối vùng tay không ngờ khiến hắn dễ dàng mang người nàng xoay lại đối diện với mình.

Nhật Thiên cảm giác nàng đang trong tay mình nhưng không sao thoát khỏi lời nói của cha vắng vắng.

Nhìn đôi mắt tròn đang then thùng ngược nhìn mình, hắn khó thở...

Cả đời này hắn luôn muốn cha thật tự hào về mình. Nhưng tại sao chuyện lần này hắn thấy không cam lòng phải dứt bỏ cảm xúc ngay bây giờ trong lòng để nghe lời cha sánh vai với Ngọc Hân.

Nhật Thiên khom đến, mắt nàng vì thế như choáng ngợp chỉ biết nhìn chăm chăm đôi môi cân đối. Hắn ta rõ ràng đang có ý định hôn môi nàng. Mặt nàng nóng ran, đầu óc vốn nhanh nhẹn lại càng thêm nhạy bén ngay lúc đó khi vội rút hai tay che miệng mình lại.

Nhật Thiên nhú mày vì hôn trúng lên tay nàng thay vì cái môi kia. Trông nàng che miệng khư khư không dám buông làm cảm xúc trong hắn phải nói là “thăng hoa” hoàn toàn...

- Em có thể thôi cái thói quen này khi người ta muốn hôn em không? – Lần trước đã thế, hắn tức rồi thì càng muốn hôn ngay được miệng nàng cho thỏa lòng.

- Muốn hôn miệng tui hả? Không dễ đâu! – Nàng trả lời nhưng vẫn không dám nói tay khỏi nửa phần mặt mình dù là chút xíu.

Bộ dạng tự bịt mặt che miệng của nàng nhìn kĩ thật buồn cười. Nàng dễ thương như vậy, có tức thật nhưng Nhật Thiên cũng không giận. Tay hắn vẫn còn ôm lấy nàng nên lần nữa thu lại giữ cứng. Đến phiên Thục Uyên nhú mi sợ vì hắn bỗng cười rất đậm tà với mình...

- Em tưởng chỉ miệng mới đáng hôn thôi sao. Chỗ nào mà không thể hôn chứ?

- Anh... anh muốn gì? ... tui đánh anh bây giờ... áh bỏ ra...

Tiếc thay giọng nàng có la lớn, có vang xa cỡ nào thì căn nhà rộng nằm khuất trên đồi cũng ngăn không ai đến cứu.

Lát sau có gã rất là thoải mái vui vẻ ăn nồi lẩu nghi ngút khói nóng, còn cô gái ngồi đối diện chỉ biết tự túm cổ áo khư khư liếc hận hắn. Dù nàng có là người hắn đang theo đuổi nhưng hắn cũng không thêm bận tâm khi tỏ ra rất mãn nguyện...

- Ngon quá!!!

Nhìn bản mặt của hắn nàng không thể nhịn nữa. Thục Uyên gần như gào lên...

- Anh dám “hun” tui đến nông nổi này tui nhất định không tha cho anh đâu, đồ dâm tặc!/?

- Gì mà chửi anh như thế? Em để cho anh hôn môi từ đầu là được rồi đúng không? – Hắn mỉm cười, không quên chu môi chọc nàng khiến nàng tức đến rưng rưng.

- Không cho cũng không được đối xử như vậy với tui chứ... nhờ mợ trông thấy thì sẽ nghĩ tui là loại con gái ra sao chứ?

Thục Uyên rưng rưng không thêm ăn luôn hại hắn cũng phải cười nhìn nàng. Dù tự kéo cổ áo che lại nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy dấu hôn đỏ của mình còn lưu trên lớp da cổ non mềm của nàng. Công nhận như ông thưởng mật ngon sẽ vì vu sung sướng, hắn “cướp sắc” người ra rồi chút cảm giác tội lỗi cũng không có. Vui hơn chính là nàng quá sốc nên cũng không nhớ tấn cho hắn bạt tay.

Lỗi ở đây cũng chính do nàng không chịu ngoan ngoãn nên gánh hậu quả như vậy. Thế nên mặc kệ nàng nhìn hậm hực hần vẫn ăn vô cùng ngon miệng. Bên Thục Uyên tâm trạng lúc nào cũng vui vẻ như thế mới khiến hần không chán ngán chút nào.

Được chở về đến nhà nàng vẫn còn giữ tay lên cổ tỏ ra uất hận. Bộ dạng nàng thật đáng thương khiến hần cũng ra giọng nịnh nọt...

- Mai sẽ hết thôi mà!

- Anh là đồ đâm tặc! – Thục Uyên lại nổi khùng quay sang đánh hần. Có giết ngay hần trên xe này nàng cũng chưa thỏa lòng ấy chứ.

Nhật Thiên cười sắc nắm tay nàng lại không cho đánh. Nàng mắc cỡ rút tay lại ngay. Bị hần giở trò đến như thế nàng không dám ngồi gần hần dưới 1m nói gì đụng chạm. Hần lại tỏ ra lí lẽ...

- Cũng do em chỗ nào trên người cũng có mùi dây tây cấm đồ người ta phải làm bậy chứ sao!?

- Tại anh J.K thích nhất dây tây chứ tui cần anh giở trò với tui sao?

Thục Uyên tức nói khiến một gã tỉnh táo ngay. Mặt hần nhanh chóng co lại xấu chưa từng thấy khiến Thục Uyên tự dưng cũng hơi sợ. Hần cộc cằn la lên...

- Anh ấy thích dây tây cái nỗi gì? Đừng tưởng em dùng mùi dây mà hấp dẫn nổi anh Khang!

- Vô duyên! Hấp dẫn ai là chuyện riêng của tui. Vậy mà cũng có người mới bị tui cấm đồ đó!

Đụng đến J.K thì nàng cũng phải tranh cãi lại với hần. Nhật Thiên nghe nàng nói liền gầm gừ dọa...

- Có tin bị anh hôn nữa ngay bây giờ không?

- Anh làm nữa tui báo cảnh sát đó!

Thục Uyên nhanh chóng bỏ chạy khỏi xe trước khi lại bị hần ta lợi dụng. Hần dọa vậy thôi nhưng cũng không dám to gan vì cũng sợ chết lắm. Ai chứ Thục Uyên đồn tới đường cùn dám giết người diệt khẩu nha.

Nàng ôm bó hoa to nhìn hần dày mặt cười với mình mới đi. Nàng hít một hơi cho trấn tĩnh bớt. Cảm giác hôm nay thật dài cứ như đi hẹn hò với hần thật là ớn lạnh. Nàng thề lần sau thấy mặt hần cũng sẽ bỏ chạy để tự bảo vệ thân mình.

Thục Uyên mới tự thở đều xoay vào nhà liền thấy cậu đang tưới cây mới hết hồn. Chắc là cậu trông thấy hần đưa nàng về rồi không biết phải làm sao đây. Cậu cười hiền lên tiếng.

- Hoa đẹp lắm!

- Dạ! – Giọng nàng lí nhí. Bó hoa to thế này nàng cũng không thể giấu hay giả thích là nhặt được trên đường rồi.

- Hôm nào dẫn bạn trai về chơi rồi giới thiệu cho cậu mợ biết mặt nữa Uyên!

- Con chưa có bạn trai cậu ơi! – Thục Uyên nhắm mắt chối chỉ khiến cậu cười không thấm vào tai.

- Bạn trai của con trông được đó!

Thế là nàng hết đường biện hộ cho oan ức này. Tất cả đều tại cái gã khốn Nhật Thiên đó thôi. Thục Uyên nhìn cậu đang cười với mình nhưng gần đây trông cậu phiền muộn hơn trước có lẽ vì Ngọc Hân thôi. Nàng không biết làm gì khi cậu cứ phải buồn bã trong khi con gái lại đi giả làm con người khác. Nàng tội nghiệp cậu mợ nhưng vì lời đã hứa giấu kín với Ngọc Hân nên đành im lặng. Hi vọng chị ta sẽ sớm về nhà không khiến cha mẹ buồn lòng nữa.

Khi nàng lên đến sân thượng lại không trốn được lần thứ hai. Anh em Tấn Phong cùng Diệu Minh đang ngồi ăn dưa hấu bên ngoài, nàng có giấu hoa ra sau cũng là bại lộ. Diệu Minh và bé Tài thiếu điều phun hột dưa không kịp khi la lên...

- Hoa ở đâu đẹp dữ vậy chị Uyên!?

- Thì... có người cho! – Nàng nói dối rất tẻ nên chỉ đành khai thật. Không ngờ con bạn thân đã nói tiếp khai hết thay cho nàng.

- Cái anh Thiên gì đó tặng pà đúng không? Tự dưng tìm tận nhà hỏi pà ở đâu là tui nghi lắm rồi. Nhìn người ta vừa đẹp vừa giàu, pà nên vui khi làm công chúa cóc ghẻ ăn thịt thiên nga rồi đó Thực Uyên!

Diệu Minh cười nói với bé Tài nhưng không ai thấy Tấn Phong chỉ nín lặng nhìn nàng. Hoa nàng nhận như vậy, người đó với nàng rõ ràng không còn đơn giản là quen biết. Thực Uyên chẳng để ý ông anh hàng xóm nên không thấy được ánh mắt thất vọng nặng nề của Phong. Nàng chun mũi nói vì bị ví là công chúa cóc...

- Pà hạ thấp tui dữ ha!? Nếu không phải pà cho hấn ta chỗ của tui thì tui đâu có bị làm phiền thế này chứ Diệu Minh.

- Phiền gì mà phiền. Trông pà đang sướng gần chết trong tình yêu kia kìa!

- Tui... tui nghỉ chơi pà luôn!

Thực Uyên chẳng thể nói gì nữa nên trốn ngay vào phòng. Phong nhìn cánh cửa đóng lại cũng không dám nhìn lên. Ngay lập tức đang cười đùa, Diệu Minh xoay lại hung hăng ngay.

- Anh thấy chưa!? Không ra tay sớm, có thằng khác “cua” Thực Uyên rồi kia kìa!

- Anh hai không nói làm sao tự chị Uyên hiểu chứ!? Trông chị Uyên chậm tiêu như vậy không bao giờ nghĩ ra đâu. – Cả đến thằng em trai cũng biết và bực mình với anh trai.

- ... vậy phải làm sao đây? – Cuối cùng Phong cũng ỉu giọng hỏi.

- Còn sao nữa! Lập kế hoạch tỏ tình ngay đi!

Trông hai chị em Diệu Minh làm quá, Phong giờ cũng cảm thấy sợ mất Thực Uyên thật. Nếu đánh giá thấp Thực Uyên quá thì cũng không đúng nhưng loại đàn ông như Nhật Thiên có điều kiện tốt như vậy làm sao nàng không xiêu lòng chứ. Quan trọng là giờ muốn tỏ tình, Tấn Phong khù khờ cũng chẳng biết làm sao.

Bên ngoài ồn ào vì chuyện Tấn Phong là vậy nhưng bên trong Thực Uyên loay hoay chẳng tìm ra bình hoa nào vừa bó hoa kia nên đành treo lên làm hoa khô vậy. Dù sao đây cũng là bó hoa đầu tiên trong đời nàng.

Hoa còn rất đẹp, trước khi treo nàng vẫn luyến tiếc ngắm một lát, môi cũng bắt giác cười cười. Sau đó ngay lập tức nàng tán mặt mình cho tỉnh lại. Nàng không thể yếu lòng vì vài bông hoa được. Thế là nàng vội đi tắm cho tỉnh táo.

Dòng nước mát từ hoa sen phun nhẹ lên da thật mát khiến nàng dễ chịu. Nàng vuốt nhẹ nước trên mặt xuống dần cổ. Tim nàng run rẩy khi tự xoay nhìn vào gương. Vết hôn của hấn hấn dai kinh khủng. Má nàng lại đỏ lên nhanh chóng áp mặt vào tia nước vòi sen. Nhưng nước có giúp nàng tỉnh táo cũng không giúp nàng quên đi được giây phút ấy khi môi hấn trên cổ mình.

Bờ môi đàn ông nóng ẩm, thậm chí hấn còn dùng chút đầu răng cắn nhẹ, hôn mạnh lên không chút ngại ngần. Da cổ mong manh vì thế càng dễ lưu lại dấu tích khó phai.

Cuối cùng nàng tắt nước, ngồi thụp xuống với tóc ướt rũ rượi. Má cũng đã đỏ lên không thể kiềm lại. Thực Uyên thở ra còn dài hơn cả năm dành lại. Nàng đập đập trán vào thành phòng tắm không thể nào tha thứ cho bản thân ngu ngốc của mình.

Nàng quyết cứng cõi như thế sao lại động lòng vì chút trò của hấn ta rồi?

- Anh đi quay album mới ở bán đảo thiên đường đó, có muốn đi chung với anh không?

J.K vừa vào nhà đã tỏ ra hào hứng khi tìm rú Nhật Thiên cùng đi cho vui. Ngày xưa chưa có tiếng tăm gì, cả hai trẻ tuổi sung sức chỉ cần vác balô lên là đi ngay không suy nghĩ có tiền trong túi hay không?

Giờ có đang rảnh rang thì Nhật Thiên cũng không thềm đi với J.K, đúng là vật đổi sao dời khiến ông anh đau lòng mấy lần vì tính nết “khó đỡ” của hấn. Song J.K chưa kịp năn nỉ dụ dỗ thêm đã thấy thằng em ngồi hút thuốc một mình bên ngoài hồ bơi.

Chỉ nhìn nửa con mắt thôi J.K đã thấy có sự bất thường rồi.

- Bệnh của em không phải hút thuốc không tốt sao?

- Anh Khang... em có từng là đứa trẻ khó bảo chưa?

Nhật Thiên trông qua hỏi khiến mặt J.K co lại suy nghĩ. Cuối cùng ông anh ngói sao của hắn cũng thành thật trả lời.

- Ai mà biết!? Anh có nuôi chú mày đâu... Sao đây? Bộ có chuyện với bác trai hay sao lại hỏi anh như vậy?

- Quả nhiên J.K rất hiểu hắn. Nhật Thiên cũng không giấu khi thơ thẩn trả lời.

- Cha muốn em lấy Ngọc Hân! Em sẽ làm điều đó miễn cha vui thôi... nhưng tâm trạng em ngay lúc này cứ...

Nhật Thiên không biết nói ra làm sao chút khó chịu trong lòng. Hắn quăng tàn thuốc rồi đập lên, tay ôm trán không thấy khá hơn. J.K ngã người tựa ghế phía sau nói.

- Tính cách em thì vẫn sẽ làm cho bác trai vui vẻ thôi. Cha mẹ anh cứ muốn anh ngoan như em nhưng khổ nỗi... anh mày thật bất hiểu haha – Xem ra J.K vẫn sung sướng trên sự đau đầu rối trí của Nhật Thiên.

Nhật Thiên chẳng buồn giận. Hắn nhìn mặt hồ phản chiếu ánh đèn bên dưới rọi ngược lấp lánh ánh động nói như tự nhủ với bản thân.

- Phải! ... em sẽ khiến cha vui và tự hào!

- Vậy em có vui không? – J.K thản nhiên hỏi lại khiến Nhật Thiên bất ngờ trông qua. Sau đó hắn cũng gượng cười.

- ... có lẽ...

Hai anh em không ai trả lời hay nói lời nào nữa. Đối với vài người trông cuộc đời bình yên là thế nhưng chắc gì đã viên mãn như ý.

- Em là Lý Thục Uyên nhân viên mới. Mong các anh chị chỉ bảo thêm!

- Có nhân viên mới rồi mừng quá!!!

Chỉ có năm người trong phòng marketing nên chào đón nàng đến quá sức nồng nhiệt. Thục Uyên cười cười hi vọng khởi đầu tốt như vậy sẽ giúp mình làm việc tốt dài lâu. Giờ có nghề có nghiệp đang hoàn rồi nàng rất trân trọng tháng ngày chật vật làm đủ thứ nghề. Nhờ những ngày đó nàng trưởng thành và có rất nhiều kinh nghiệm thực tế.

Công việc của nàng chỉ là marketing cho một chi nhánh thương hiệu mỹ phẩm cũng có tiếng nên hơi áp lực một chút. Nói chung có việc làm nàng đã mừng rơi nước mắt rồi.

- Phòng chúng ta từ nay có sáu người rồi vẫn chia nhau ra đi thu thập tư liệu thiết kế các hãng cạnh tranh mỗi tháng hai lần như bình thường. Chỉ có đi thu dữ liệu là mệt thôi em cố gắng nhé! – Chị trưởng phòng nói thân thiện khiến nàng hùng hổ trả lời.

- Em nhất định sẽ làm việc hết sức chị yên tâm!

- Haha... hồi chị mới vào làm cũng dễ thương, nhiệt huyết giống em đó!

Đồng nghiệp của Thục Uyên cũng khá thân thiện khiến nàng mừng thầm. Thế là ngay ngày đi làm đầu tiên nàng đã theo một chị làm trước đi thập dữ liệu.

Nhưng chỉ mới đi hai tầng trung tâm thương mại, chân nàng đã rã rời trong đôi giày mới của Phong tặng cho. Vốn dĩ thể lực nàng rất mạnh nhưng giày cao không tiện cho việc đi nhiều như vậy. Hôm nay chỉ là ngày đầu nên nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Chị đi cùng trông mặt nàng cố gắng là biết ngay...

- Ngày đầu chị cũng như em không có kinh nghiệm nên mang trúng giày cao khi đi thu thông tin. Lần sau biết rồi em nhớ mang giày thấp.

- Dạ! – Giọng nàng ỉu xiu vì lo chị ấy nghĩ nàng tiểu thư. Nhưng chị ấy cười hiền rất tâm lí.
- Em nghỉ chân chút đi chị qua kia vòng lại rồi mình lên tầng trên.
- Em xin lỗi chị Tâm!
- Ngốc! Có gì đâu, lần đầu mà em!

Chị ấy cười đi khi nàng cũng tranh thủ ngồi xuống ghế nhìn chân phòng rộp sau gót cổ chân cùng lòng bàn chân. Giày thì có đẹp nhưng đau chân quá không chịu được. Thục Uyên đang nhăn nhó cố thối thối hi vọng nhanh bớt đau thì thấy vài nhân viên bán hàng hí hửng ra xem.

Nàng cũng tò mò xem bên hành lang bên kia rốt cuộc là có ca sĩ hay diễn viên vào mua sắm.

- Sao lần nào ban giám đốc cũng đi quan sát khi không báo trước vậy!?
- Như thế mới gọi là quan sát kiểm tra chứ. Nếu ngày nào cũng đi thì còn gì để nói.
- Ah... nếu ngày nào tổng giám đốc cũng chịu trực tiếp đi thì hay quá. Biết đâu tui và anh ấy có mối tình như phim thì sao?
- Trời! Cỡ tổng giám đốc có thiếu gì bạn gái lại đi để ý cô chứ!?

Các cô nhân viên nói cái gì đó có chút khó hiểu nhưng càng khiến nàng nhiều chuyện muốn xem mặt người họ đang khen tới tấp là ai. Nhưng khi nàng ngơ ngác chòm xem liền cảm thấy rưng rưng lệ.

Trên thang cuốn, hắn ta cùng vài ông chú đứng tuổi vừa lên vừa bàn chuyện. Nàng chậm chậm núp sau cột tự trách vì sao lại trúng vào chỗ của hắn. Thậm chí sao hắn cứ nhất thiết phải chọn hôm nay để đi quan sát kiểm tra gì đó.

Các cô nhân viên háo hức chờ hắn đánh vòng qua đây. Cùng mấy ông già như vậy, Nhật Thiên không làm gì cũng tự thành hoàng tử thiên nga thôi báo hại nhân viên mê hắn. Thục Uyên cố gắng đi hướng ngược lại nhằm tránh mặt không cho hắn thấy.

- Chương trình khuyến mãi vé du lịch mùa lễ tình nhân này có kết quả rất tốt. Chưa hết chương trình đã tăng doanh thu hơn 16% lượng mua hàng rồi.
- Tốt! Các chú vất vả rồi! – Hắn nói đầy hài lòng khiến mấy ông chú mừng gần chết.

Thục Uyên lén nhìn từ xa bộ dạng khi làm việc của hắn. Có lẽ do quần áo nên nàng trông hắn nghiêm túc và lạ khác thường. Tim nàng không hiểu sao cứ đập thình thịch theo dõi hắn. Thật sự khi làm việc hắn ít khi cười khiến người ta lầm tưởng con người hắn lạnh lùng khó gần lắm. Ai biết rõ hắn dở hơi và không biết nhục thế nào thì cũng sẽ trốn hắn thôi như nàng đây.

Nhân viên nữ vẫn mong được tổng giám đốc trẻ chú ý đến để hi hữu thay sẽ có chuyện tình như mơ. Song hắn chợt dừng cước bộ cùng các ông chú khi ngang quầy nữ trang. Hắn không ngần ngại nhiều người dõi mắt quan sát vẫn tranh thủ chọn mua.

Thục Uyên đứng núp nghe mấy cô nhân viên nói với nhau.

- Thấy chưa! Anh ấy có bạn gái rồi!
- Thì người như vậy làm sao còn chưa có chứ... nhưng tui nghe con nhỏ làm bên văn phòng nói anh ấy sắp đính hôn rồi!
- Thật không? Tiểu thư nhà nào chắc giàu lắm đây!?

Giờ thì Thục Uyên cũng gắng dõng tai nghe thử. Nàng thật đoán không ra mấy lời nhiều chuyện của các cô này có đáng tin hay không.

- Không biết có chính xác không chứ nghe là sẽ lấy con gái chủ tịch tập đoàn này nè!
- Hử!? Anh em sao lấy nhau được!? – Chuyện Nhật Thiên là con trai chủ tịch ai ai cũng biết nên nghe ra là kì lạ liền.
- Bởi vậy tui mới nói không biết chính xác ra sao!?... nhưng hình như không phải anh em đâu!

Thục Uyên xoay người đứng nép sát vào cột không tin nổi vào những gì mình đang nghe. Dù có không chính xác hay chỉ là lời người đời buôn tin thì nàng cũng không thể không sốc. Hắn kết hôn với con gái chủ tịch thì còn ai khác ngoài Ngọc Hân chứ?

Nhật Thiên bên kia không hay nàng ở rất gần, hắn mỉm cười khi lựa được một chiếc lắc chân bạch kim xinh xắn. Trong đầu dĩ nhiên nghĩ đến đầu tiên người mình muốn tặng cho không ai khác chính là Thục Uyên.

13. Chương 13

Thục Uyên đứng thần thờ sau các kệ trưng bày cao nghe các cô nhân viên nói chuyện với nhau. Rồi nàng lần nữa lên nhìn Nhật Thiên vui vẻ lấy thẻ ra thanh toán món nữ trang vừa chọn được. Các ông chú chỉ biết nhìn nhau tự đoán giám đốc trẻ sẽ tặng cho “cô bồ nhí” nào.

Nàng lại tự xoay người không nhìn nữa, cảm thấy sốc thì phải. Dù hắn ta nói thích nàng nhưng cả hai cũng không phải đang yêu nhau, từ đầu chính hắn nói theo đuổi nàng chứ cũng không nói sẽ đi đến đâu trong chuyện tình cảm. Thế mà tại sao tâm trạng hôm nay của nàng lại như thế này chứ khi thậm chí cả hai không là gì của nhau.

Đính hôn thì sao chứ? Lẽ ra nàng nên vui mừng vì như thế hắn sẽ buông tha cho mình. Tay nàng siết lấy quyển sổ thu thập thông tin trong tay rồi rời đi vội vã. Nhật Thiên tiếp tục đi cùng các ông chú trong ban giám đốc thì nghe thấy...

- Bé Uyên! Thục Uyên! Lên tầng trên sao em lại đi xuống!?

Thục Uyên ngẩn lên nhìn chị Tâm đồng nghiệp đang gọi theo mình. Xui xẻo thay tên đó cũng đã nhìn theo trông thấy nàng. Tên nàng rất đặc biệt chứ bộ, hắn nghe người ta gọi không liếc mắt nhìn thử ngay cũng uống.

Phát hiện ra con mèo nhỏ đang đi thang cuộn xuống, Nhật Thiên mỉm cười thật là dễ sợ. Nàng hoảng hoảng cố bước cho nhanh trốn mặc kệ chị đồng nghiệp vẫn không hiểu là nàng đi đâu.

Hắn ta xoay lại vui vẻ nói với các ông chú...

- Nghỉ trưa nha các chú! – Chỉ mới đi hơn nửa tiếng hắn đã bỏ rồi làm các ông chú cũng lúng túng.

- Oh! Còn bữa trưa đã đặt trước tại nhà hàng...

Nhật Thiên không để ý khi nhanh chân chạy theo ngay xuống. Thục Uyên rời thang cuốn, mắt hướng về phía thang máy nhằm trốn nhanh hơn. Không ngờ khi cửa mở ra, nàng thấy các nhân viên bên trong vội chào người đứng sau nàng. Dĩ nhiên tổng giám đốc như hắn có ai không biết mặt.

Nàng cắn môi rầu rĩ vì hắn ta vào chung với mình, thậm chí còn vờ như không biết nữa chứ. Mắt nàng nhìn số tầng giảm dần để chuẩn bị tinh thần. Một khi cửa mở nàng sẽ chạy nhanh trốn đi.

Chẳng ngờ đến tầng trệt, nàng chưa kịp chạy chân đã đau như điên. Nàng cà nhắt chưa kịp bước thì hắn ta vui vẻ nắm lại. Người chờ thang máy chưa ai kịp bước vào hắn đã đáng ghét nói.

- Đi chuyển sau đi!

Nói xong Nhật Thiên cho cửa thang máy đóng chỉ có hắn và nàng khiến người ta ngơ ngác. Trên đời này chắc chắn không có gã nào tráo tráo hơn hắn cả.

Giờ còn mỗi hai người, hắn không chút mắc cỡ khi ôm eo nàng kéo lại...

- Đến đây tìm anh hả? – Dù biết đó là chuyện không bao giờ có nhưng hắn vẫn cố tình hỏi chọc nàng.

- Tui đâu có rãnh rỗi như thế!? Tui đi thu thập thông tin cho công ty thôi không ngờ vào chỗ của anh chứ bộ.

Trông bộ dạng nàng lúng túng trả lời như vậy Nhật Thiên càng thích thú. Hắn đưa sát mặt xuống khiến mặt nàng tái mét khi nghe...

- Cái đó chứng tỏ anh với em rất có duyên. Anh cũng định chiều nay sẽ tìm em đó!

- Tìm... tìm tui làm gì?

- Nhớ tìm vậy thôi không được sao?

Gã này thật giỏi làm người ta lúng túng nói không nên lời. Nhật Thiên nhìn nàng gần bên thật sự không tài nào cho bản thân dứt khoát như đã quyết. Hắn không đành nói với nàng là sắp không thể nào tìm gặp nàng nữa.

Thang máy lại mở ra, Thực Uyên còn đang ngơ ngác thì Nhật Thiên đã nắm kéo nàng ra nói...

- Ra tầng này uống nước luôn đi! – Quán coffee ngoài hành lang khá lãng mạn nên hắn hào hứng dẫn nàng đi.

- Ah... từ từ... – Thực Uyên nhăn nhó đi không nổi hắn mới nhìn xuống...

- Chân sao vậy?

Trông hắn hình như lo lắng. Nàng hơi mắc cỡ khi khai ra.

- Đi nhiều với giày cao nên...

- Cái tội điệu mới ra vậy đó!

Hắn ta phán cho nàng một câu khiến nàng sốc luôn. Hình như không chọc được nàng tức điên lên là hắn không chịu nổi vậy. Mặt nàng cau lại hung hăng

- Vô duyên! Tui điệu kệ tui!

- Ủh thì kệ em, có phải chân anh đau!

Hắn chăm chọc nàng rồi nắm lấy cánh tay đỡ nàng. Chỉ một cái giữ nhẹ của hắn dễ dàng giúp Thực Uyên đứng vững. Thực Uyên tự dưng ỉu xiu không phản đối hắn dìu mình đi thật lạ. Cuối cùng hắn dẫn nàng lên văn phòng trên tầng trên.

Thực Uyên tò mò nhìn phòng làm việc của hắn. Đây chỉ là phòng tạm thời ở riêng khu trung tâm này thôi nhưng đã rất đẹp rồi. Phòng có bàn làm việc cùng bộ ghế trắng tinh tiếp khách. Bảng tên “CEO Richard Phạm” đặt trên bàn trông thật khoe khoang và khiến nàng thấy hắn xa thế giới của mình dễ sợ.

Đột nhiên nàng đang ngồi là thế, hắn trở lại nắm chân khiến nàng hết hồn la...

- Anh làm gì vậy?

- Thì xem nó bị gì... – Hắn thành thật trả lời, tự ý cởi giày nàng ra không cần xin phép.

- Chân tui ai cho anh... tui về!

Nàng vùng vẫy không chịu nhưng hắn không cười cũng không đùa giữ cứng cổ chân nàng xuống chân mình. Nàng run run ngồi ngang, nhìn hắn đang đặt chân mình lên như nâng niu. Lần nữa nàng chòm đến để cứu chân đi không ngờ hắn xoay qua làm mặt nàng và hắn rất sát. Thậm chí còn tưởng đã áp sát mặt hắn rồi.

- Chòm đến bộ muốn anh hôn sao?

- Đê tiện! Thả tui ra...

Nàng giẫy nẩy sợ hắn lại làm bậy với mình như lần trước. Nhật Thiên không thèm quan tâm nàng bắt măn ra sao, hắn nâng nhìn chân nàng xem đau ra sao hại nàng mắc cỡ.

- Chân phỏng hết rồi đau là phải!

- ... biết nó bị sao rồi vừa ý anh chưa?

Nàng định rút chân về nhưng hắn chưa cho. Hắn có vài miếng băng keo cá nhân trong bóp nên dán vết thương cho nàng không bị xước da thêm. Thực Uyên run run nhìn hắn nhẹ tay sợ mình đau. Người ta mặc váy mà hắn còn nắm chân lên như vậy. Chưa kể để người ta xem chân không ngại cũng lạ.

Nhật Thiên không nói gì, sau đó hắn đứng dậy đi lấy trong tủ một đôi dép nỉ đơn giản quai ngang sáng màu dành đi trong phòng rồi đến đưa nàng ân cần nói.

- Mang đỡ đi! Dép đi trong phòng của anh đó!

- Anh cho tui mang thứ này đi lòng vòng nơi công cộng sao? – Đôi dép to như vậy, mang vô không muốn thì người ta cũng ngắm nhìn nàng như người ngoài hành tinh thôi. Nhật Thiên cúi mày đáp.

- Chân đau còn lo đẹp hay xấu hả? Mang nó về rồi sút thuốc vô. Chân đã xấu, thêm vài cái sẹo lồi lõm không ai thèm nhìn luôn!

- Kệ tui! Chân xấu không cần anh lo!

Thục Uyên hung hăng là vậy nhưng cũng giật đôi dép mang vào. Quả nhiên dép to dư cả đoạn phía sau gót trông như vệt. Hắn không định cười nhưng bộ dáng của nàng quả nhiên xấu đau đớn. Mặt nàng giận đến đỏ ngầu trông hắn to gan cười đến chảy cả nước mắt.

Nàng cầm đôi giày của mình, giận dữ định đi thì hắn cố nín cười theo nói đỡ ngọt.

- Thôi xuống dưới anh mua cho em đôi dép nào thấp dễ chịu và đẹp hơn nha!

- Không thèm! – Cũng là hắn mang dép cho nàng rồi hắn ngồi cười. Nếu không vì chân đau nàng cũng không thèm mang rồi. Ai biết hắn mua cho nàng đôi dép khác có cười thú vị mặt nàng hay không?

- Em ... em mà đi thế này người ta cười chết luôn đó! – Chính Nhật Thiên vừa nói cũng không ngăn được mình cười nàng.

- Tui làm anh gãy chân nữa bây giờ cứ cười đi...

Thục Uyên giận dữ mở cửa ra. Nhật Thiên vẫn đang cười rất vui thì cũng sững sờ với hai người trước cửa. Nụ cười của hắn kết thúc không có một hồi kết. Ngoài cửa là Ngọc Hân và cha hắn cũng đang hết sức bất ngờ khi nhìn thấy Thục Uyên.

Nàng mím môi không hiểu sao lại rơi vào cái tình cảnh này. Trong khi Ngọc Hân run rẩy khi Thục Uyên bên hắn và còn đang giáp mặt chính cha ruột.

Đây là lần đầu chủ tịch gặp mặt nàng. Ông ấy khẽ nheo mắt nhìn bộ dạng nàng đang cầm giày, chân mang dép của Nhật Thiên. Có giải thích ra sao thì ấn tượng đầu như thế này thật là không hay mấy.

Nhật Thiên lên tiếng trước...

- Cha đến sao không nói trước với con!

- Cô gái này là ai?

Cha hắn thẳng thừng hỏi ngay về nàng khiến Thục Uyên nghe hai chân run run. Chủ tịch xem ra khó tính, bộ dạng nàng như thế này càng sợ hơn. Đầu óc nàng căng lên không biết nói làm sao thì tay hắn đặt nhẹ bên hông, cử chỉ gần gũi. Nàng giật mình chưa kịp nhìn lên đã nghe hắn trả lời bằng chất giọng điềm tĩnh...

- Đây là bạn gái của con!

Ngọc Hân mím môi tức trong lòng khi Nhật Thiên trả lời như vậy. Thục Uyên lúng ta lúng túng không biết làm sao. Nếu trước người khác hắn đùa ra sao cũng được nhưng đây là cha hắn. Nói ra như vậy nàng cũng không dám làm gì để giải thích sợ mình vô lễ.

Cha hắn có vẻ sốc...

- Con sao lại...? Có Ngọc Hân ở đây nữa mà! Ngày đính hôn đã chọn rồi con còn dẫn bạn gái về nơi làm việc là sao Thiên?

Ông ấy có vẻ tức giận nhưng trên mặt hắn không có nửa điểm sợ hay trốn tránh. Ngọc Hân liếc nhìn Thục Uyên trong tay hắn. Quả nhiên có ngăn Thục Uyên biết ra sự thật thì Thục Uyên cũng không tha cho Nhật Thiên.

Nàng nghe người lạnh toát. Trước mặt cha hắn tự dưng nàng vô dụng đến không biết nói lời nào biện minh cho mình. Nàng vốn không phải bạn gái hắn, nàng đâu cần phải chịu đựng khi nghe mấy lời này cơ chứ. Thế mà Thục Uyên vẫn cứ đứng trơ ra không thốt được một lời.

- Cha vừa tìm ra Ngọc Hân đã muốn chúng con đính hôn làm sao con có thể chấm dứt hết tất cả các mối quan hệ con đang có!

- Vậy sao không nói là con đã có bạn gái hả? Một khi đã nghiêm túc với Ngọc Hân thì con phải dứt khoát hết chứ!?

- Con từ trước đã theo đuổi cô gái này... nhưng con sẽ không làm gì khiến cha thất vọng đâu. Đính hôn con không chối bỏ, con cũng sẽ không cãi nhau với cha vì cô gái này hay làm Ngọc Hân buồn. Cha hiểu đây là bạn gái của con thế thôi đủ rồi!

Từng lời từng chữ hần trả lời với cha nàng nghe như từng đường dao sắt nhọn cắt vào tim mình. Tay hần trên người nàng sao lại có thể tàn nhẫn nói ra những lời lẽ tàn nhẫn khinh thường nàng như vậy. Cho dù có phải vì cha hần đang ở đây nhưng nàng đối với hần rốt cuộc là gì cơ chứ.

Lời Nhật Thiên cũng như vậy mới khiến chủ tịch không lo nhưng khi ông ấy nhìn đến nàng liền rất khó hiểu trong lòng. Mái tóc nàng ngắn qua vai đang che lại gương mặt cúi gầm. Ông ấy có thể dễ dàng nhìn thấy nước mắt đọng đầy đôi mắt tròn. Cả chóp mũi của Thục Uyên cũng đỏ lên kiềm chế nước mắt. Bộ dạng này quen đến kì lạ. Lòng chủ tịch bỗng dưng nhìn nàng cam chịu nén khóc không dám nói một lời như vậy cũng nhói lòng thay. Cứ như có một sự đồng cảm nào đó.

Trông Thục Uyên không giống loại bạn gái hần hay quen qua loa chơi bởi nên chủ tịch cũng nhẹ giọng nói.

- Cha tin con! Không được để Ngọc Hân thấy con cùng cô gái nào nữa biết không?

- ...cha vào chờ con đi!

Trong mắt hần không hề nhìn đến Ngọc Hân sẽ ra sao khi thấy. Hần đưa Thục Uyên đi làm Ngọc Hân bực mình liếc mắt theo Thục Uyên. Chủ tịch vỗ nhẹ vai dẫn con gái vào cũng không biết trách thằng con trai ra sao mới được,

- Cha ép hai đứa vội quá có đúng không?

- ...không đâu cha! Anh Thiên nhất định cũng sẽ bên con thôi!

Chủ tịch bất ngờ nhìn Ngọc Hân nói với chất giọng cùng ánh mắt lúc này. Tính cách của mỗi người chẳng cần tìm hiểu sâu xa, với một vài chuyện nhỏ vẫn khiến người ta dễ dàng suy xét hết về bản chất thật của người đó. Ông ấy hi vọng Ngọc Hân chỉ vì dành quá nhiều tình cảm cho Nhật Thiên mới trở nên ích kỉ như thế. Bất giác chủ tịch lại nhớ dáng vẻ của Thục Uyên ban nãy...

... dường như ánh mắt đọng đầy lệ kia khiến ông ấy không thể nào quên.

Nhật Thiên dẫn nàng đi về hướng thang máy thì nàng vùng ra. Hần chưa kịp nhìn lại thì nàng tự cởi đôi dép vãi dúi ngược vào người hần. Thậm chí hần cũng không cầm lại, khiến hai chiếc dép vì thế rơi xuống sàn khi nàng gằn như nghẹn lại...

- Trả anh đó!

Nói bằng chất giọng vừa tức giận vừa yếu đuối, nàng thảm hại không thể nào ngược trông đến gương mặt tàn nhẫn của hần. Hôm nay cuối cùng thì nàng mới biết được thế nào là đau thế nào là uất hận.

Nhưng Nhật Thiên không cho nàng đi như thế, hần dễ dàng giữ lấy nàng. Thục Uyên lần nữa vùng cánh tay nhưng không thể nào đo lại sức mạnh đàn ông của hần. Xem như bất lực, nàng để mặt tay bị kiềm giữ, vẫn không muốn ngoảnh lại nhìn thêm chút nào. Không khí trong hành lang không ai ngoài cả hai vì thế cũng trở nên vô cùng ngột ngạt.

Nhật Thiên nhìn đôi vai nàng run rẩy, bản thân hần thậm chí nặng lòng đến mức khó điều chỉnh lại từng nhịp thở. Cảm giác vật gì đó đang nghẹn lại khiến lòng hần quặn lên thật là đau đớn. Thậm chí nếu là tự mình bản thân đau cũng không đến mức như vậy nhưng... Nhật Thiên biết bản thân đã làm tổn thương nàng. Nếu được hần thà là người phải nghe những lời tuyệt tình ban nãy hơn là người khốn đốn khi nói ra.

- Mang dép vào đi! – Chất giọng của hần dù sao vẫn còn rõ ràng, cứng cỏi hơn nàng. Nhật Thiên lo chân nàng đang đau sẽ tệ hơn nữa. Nhưng không ngờ nàng quay lại nhìn bằng ánh mắt đọng đầy lệ đáp trả...

- Anh quan tâm tôi như thế chắc là thương hại tôi lắm đúng không?

Nhật Thiên nhìn vào mắt nàng, từ lúc trái tim loạn nhịp vì nàng, hắn chỉ biết nàng là một cô gái vô cùng cứng cỏi, dù tâm hồn vẫn rất yếu mềm nhưng luôn cố gắng vượt qua mọi gian khó. Thế nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến nét tổn thương hằn sâu trong ánh mắt nàng, hắn hiểu bản thân mình thật quá khốn nạn.

Giữa cha và nàng... hắn rốt cuộc không thể nào làm tốt cho được thuận theo lòng mình. Mọi hắn run lên nói vội...

- Thục Uyên... thật ra anh...

Lời Nhật Thiên chưa dứt, nàng cuối cùng cũng đã không cam lòng đánh vào má hắn một bạt tay không mạnh lắm, cũng không quá sức nhưng sau thấy chưa xót tận đáy lòng. Nước mắt đã rơi trên đôi má nàng. Bàn tay vừa dùng đánh hắn vẫn còn tê

tái run lên từng hồi.

Bạt tay kia không báo trước nhưng hắn không chút bất ngờ.

Có lẽ không cần suy già đoán non thì việc lãnh sự trả đũa này của nàng vẫn còn quá ít ỏi. Cả hai nhìn nhau, một người khóc nghẹn vì tức giận, một người đứng lặng vì đau khổ trong lòng. Thục Uyên nói không nên lời...

- Bắt đầu ra chuyện này cũng là anh. Tôi vì anh giàu sang mới tiếp cận van xin làm quen hay sao? Tôi đã nói tán tỉnh thích thú nhất thời thì xin anh hãy tránh xa tôi ra... thế mà tại sao? Tại sao tôi phải chịu đựng việc như hôm nay chứ?

Nước mắt nàng một khi đã rơi không thể kiềm lại. Khi bên nàng hắn nói thích nàng, dùng nhiều cách khiến nàng động tâm, dùng nhiều cử chỉ ngớ ngẩn khiến nàng động lòng. Nàng thật đã trót khờ dại xiêu lòng vì hắn... Để rồi đứng trước mặt cha, hắn thà đem nàng ra thành trò cười còn hơn nói sẽ chọn nàng.

Thục Uyên cũng không cần hắn chọn nhưng chỉ ít hắn nên rõ ràng từ đầu như thế. Nếu không muốn vướn lầy nàng thì tại sao còn bám theo nói thích nàng. Hắn lầy ai thì mặc kệ hắn, thân nàng cũng không muốn vì thế lại bị lụy như vậy song cũng đã bị tổn thương rồi.

Nhật Thiên đứng đó nhìn nàng rơi nước mắt vì mình rồi tự nén lòng lên tiếng...

- Em cứ việc chửi. Người sai khiến em chuốc nhiều phiền phức chính là anh. Anh không phủ nhận em là cô gái trong lòng anh... nhưng đối với anh, ý muốn của cha anh mới là tất cả rồi mới đến ước muốn bên cạnh em...

Cuối lời chính giọng hắn cũng không còn mạnh mẽ. Làm sao nàng có thể hiểu lòng hắn đấu tranh như thế nào với hai ý muốn mâu thuẫn nhau như thế. Là vì muốn bên nàng, điều ngốc nghếch nào y cũng có thể làm ra. Nhưng người cha nuôi vô cùng quan trọng kia đặt hi vọng vào hắn, hắn thậm chí sẽ dứt bỏ sở thích cá nhân mình để đạt được.

Tiếc là nếu tình cảm đối với nàng cũng chỉ là một sở thích nông nổi thì hắn cũng đâu có phải đau như thế.

Thục Uyên nhìn hắn, khóe mắt cay vướn nước mắt yếu hèn. Khóc lóc khi nói dứt khoát không hợp tình cảnh chút nào nhưng nàng đã không thể kiềm lại được. Nàng cũng nói ra vô cùng rõ ràng cùng hắn lần cuối.

- Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa... à không, nếu trái đất này tròn có khiến lại phải gặp nhau thì coi như tôi không quen biết anh! Chúc anh vui vẻ!

Nàng xoay bước cảm thấy chúc hắn vui vẻ nghe cũng vớ vẩn thật song dù gì cũng đã nói ra rồi nàng vẫn ngược cao đầu hướng vào thang máy. Mọi Thục Uyên mím lại, mắt không dám nhìn thêm một chút hình ảnh của Nhật Thiên vì sợ nước mắt sẽ lại dai dẳng thêm không dứt.

Mình hắn đứng với đôi dép vải trên sàn nhìn cánh cửa kim loại dần khép lại mang nàng đi xa khỏi mình. Gương mặt giận vẫn chưa thôi nước mắt làm tim hắn nhói lên thất lại. Giây phút ấy đầu hắn trống rỗng, lao đến thì cửa đã không đóng hắn. Chẳng chần chừ thêm một khắc, Nhật Thiên đẩy cửa thang bộ thoát hiểm cố chạy xuống đuổi theo nàng.

Hắn thích nàng. Thật lòng hắn chưa từng biết thích một ai nhiều như thích nàng. Trong đầu Nhật Thiên chỉ biết mỗi thể khi hồi thức hai chân cuồn cuộn chạy theo tầng bậc thang nối tiếp xoay vòng.

Mình Nhật Thiên đứng với đôi dép vải trên sàn trông cánh cửa kim loại dần khép lại mang nàng đi xa khỏi mình. Gương mặt giận vẫn chưa thôi nước mắt làm tim hắn nhói lên thất lại. Giây phút ấy đầu hắn trống rỗng, lao đến thì cửa đã đóng hẳn. Chẳng chân chờ thêm một khắc, Nhật Thiên đẩy cửa thang bộ thoát hiểm cố chạy xuống đuổi theo nàng.

Hắn thích nàng. Thật lòng hắn chưa từng biết thích một ai nhiều như thích nàng. Trong đầu Nhật Thiên chỉ biết mỗi thể khi hồi thức hai chân cuồn cuộn chạy theo tầng bậc thang nối tiếp xoay vòng.

Đột ngột cơn nhói ngực trở lên, Nhật Thiên nhíu mày, tay lập tức bấu lấy phần áo trước ngực khi hơi thở bắt đầu đảo ngược. Thế nhưng hắn vẫn ngược lên cố chạy tiếp dù cơ thể ngu ngốc có ngăn cản đi chẳng nữa. Hắn nhất định phải theo kịp được nàng... nói với nàng lời thật trong lòng mình...

Nhưng chỉ cuồn cuộn được thêm 7 tầng, Nhật Thiên đã không còn bước được. Cơn suyễn làm hắn không thể lấy thêm một phần không khí nào vào phổi. Nhật Thiên ngồi bệt xuống thở dốc trong đau khổ vì mình đã không thể đuổi kịp. Chỉ do mình hắn khiến nàng phải rời xa không thể níu kéo.

Hắn thật không muốn coi như chưa từng quen biết nàng... không hề muốn...

Diệu Minh ngồi bờ phờ nhìn thêm một chai bia rỗng nữa hạ xuống. Thực Uyên lại nhắc thêm chai khác định rót vào ly thì cuối cùng chịu không thấu con bạn thân cũng ngăn cản nàng...

- Pà rủ tui đi ăn ốc hay là đi “đổ bia” vậy hả!? Uống ít thôi Uyên!

Tửu lượng của Thực Uyên xưa nay tẻ chưa ai sánh kịp. Chưa đầy hai chai đã ngất ngư rồi, vậy mà hôm nay uống quá trời nhiều hỏi sao không lo.

Mắt nàng nhìn vào lớp bọt trắng đẹp tuyệt sóng sánh trên tầng bia vàng óng. Ly bia trong tay lúc này đây là thế cũng sơm cạn sạch trong nháy mắt. Mọi thứ trải qua nếu dễ dàng mất sạch như vậy thì đầu óc con người đâu cần khốn khổ nữa. Nàng chợt cười tự lảm nhảm.

- Gì mà tầng lớp cao – tầng lớp thấp... chỉ mình anh ta làm ra rồi khiến nó loạn lên. Đồ dâm tặc, khốn khiếp, vô liêm sỉ!

- Pà chửi ai vậy? Chỗ làm có gã nào biến thái hay sao? – Diệu Minh không hiểu nổi nên cũng vội đoán bậy đại.

Nhưng dù là Diệu Minh, Thực Uyên cũng không thể nói ra tâm trạng nàng lúc này đang phải chịu đựng những gì.

Ngày hôm đó hắn ta bờ phờ vì chạy đuổi theo kẻ móc bóp thật là tẻ hại trong dáng vẻ điển trai khiến nàng không muốn cũng có ấn tượng. Cũng do hắn lại quen thân với J.K thần tượng trong lòng nàng khiến nàng ngây ngô tự gằn hắn. Lại là hắn mỉm cười thân thiện gần gũi khi dứt cơn cho các cụ già làm nàng lảm nhảm tưởng hắn ta không xấu.

Hắn ta...

Chính là tên khốn Phạm Nhật Thiên đó...

Vòng tay đàn ông ôm lấy cả người nàng thật mạnh mẽ. Từng hành động cho đến lời nói theo đuổi vừa ớn lạnh vừa khiến tim người ta loạn nhịp. Đôi môi và chất giọng trầm ấm từng cho nàng nghe lời tỏ tình rỗng ngốc đó...

Thực Uyên đặt ly xuống bàn lần nữa, bia sóng sánh trong ly không kịp tràn ra khi nước mắt trên má đã vương đầy. Diệu Minh ngồi nhìn cũng lúng túng không biết làm gì. Cuối cùng thì nàng đã khóc òa như một kẻ thua cuộc trong chính chuyện tình cảm mình không muốn vướng vào.

Có lẽ nàng sẽ mãi là người Nhật Thiên thích thú nhất thời vậy thôi không thể nào hơn được... không thể nào có chuyện nàng sánh kịp cùng hắn. Thật sự là nàng không muốn chấp nhận điều đó. Mạnh mẽ đến đâu

thì nàng cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ. Hạnh phúc quá là xa xỉ dành cho loại người khốn khổ nghèo khó như nàng. Nàng chưa từng mơ mộng gì lại sớm thất vọng thức tỉnh rồi.

Diệu Minh loạn lên với một tay cầm khăn giấy, một tay cầm bia không biết nên đưa gì cho bạn thân nữa. Vốn dĩ Thực Uyên rất mạnh mẽ, vui đập thê thảm cỡ nào cũng chỉ than thở vài ngày sau đó lại vượt qua tất cả chẳng biết khóc bao giờ. Thế mà giờ...

- Sao pà lại khóc? Châu này tui sẽ trả mà...

Thực Uyên nhìn qua rồi ôm chầm lấy Diệu Minh, trong quán ai cũng quay nhìn nhưng nàng vẫn cứ khóc như một đứa trẻ...

- Hic... có gì mà phải khóc cơ chứ!? Tui không phí nước mắt như thế đâu... không bao giờ... – Lời nói và hành động của nàng thật trái ngược dễ thấy.

- Đến thế này còn nói không khóc sao? – Diệu Minh biết nàng có chuyện khổ sở nên cũng ôm lấy dỗ dành. Thực Uyên lại nắc nhen nói...

- Diệu Minh... tui thật không muốn khóc đâu!

Nói ra điều nàng không muốn nhưng nước mắt ngổ ngẩn không tài nào kết thúc. Nếu như chính nàng được mạnh mẽ không yếu lòng vì hân thì cũng đâu cần phải là người tổn thương như vậy đâu.

Đi làm rồi về nhà, nấu ăn rồi lại giặt giũ, sau đó vừa ăn lại vừa xem phim nhiều tập trước khi đi ngủ thế là hết ngày của Thực Uyên. Gần đây hầu như ngày nào cũng trải qua như nhau. Nàng vì thế càng cố gắng chờ đến ngày phát lương hi vọng tinh thần sẽ ổn định lại và không nằm mơ vợ vẫn như thấy Ngọc Hân dẫn tên chết tiệt ấy chính thức về ra mắt cậu mợ của nàng vậy.

Diệu Minh cũng bận rộn chuẩn bị kết hôn, khi buồn rầu quá nàng cũng không dám tìm ai chia sẻ. Thực Uyên thật mong giai đoạn này sẽ qua nhanh một chút.

Hôm nay vừa đi làm về, Diệu Minh đã nhảy sang phòng nàng thật là háo hức báo...

- Tui và anh Khoa đi xem nhà rồi. Cũng nhỏ nhưng hai vợ chồng tui ở cũng đủ rồi.

- Ồh... – Nàng thờ ơ trả lời lãnh cảm khiến con bạn thân chau mày nhăn mặt.

- Nè! Đạo này nói chuyện với pà chán lắm đó nha. Khai thật là pà thất tình đi thì tui chịu khó an ủi!

Hôm nọ nàng khóc như thế, có là đồ ngốc thật thì Diệu Minh cũng đoán ra. Song Thực Uyên ngoan cố, nghe đến hai chữ “thất tình” thì máu nàng đã sôi lên sùn sục, hận không tìm đến ngay tên khốn Nhật Thiên đó chửi thêm một lần nữa nữa.

- Thất tình cái đầu pà! Tui đang vui vẻ sung sướng gần chết đây!

- Thiệt không đó... Vui thì cười cái đi!

Diệu Minh chọc ghẹo, cuối cùng thì nàng cũng cười được. Số nàng xem đi xem lại cũng không tệ lắm vì ít ra còn có bạn tốt để chia sẻ. Chẳng cần tình yêu, chẳng cần đàn ông, Thực Uyên sẽ tận hưởng cái gọi là chủ nghĩa độc thân muôn năm.

Chợt hai đứa đang vui vẻ thì bé Tài hốt ha hốt hải chạy vào thiếu điều đâm đầu vào cửa. May là Tấn Phong đi sau vẫn từ tốn bình tĩnh nên ai cũng tự biết là thằng em trai của Tấn Phong lại phản ứng quá lên. Thằng nhóc hơn hớ nhảy tưng tưng khi báo cho mọi người...

- Trúng rồi hai chị ơi! Anh hai em trúng rồi!

Diệu Minh và nàng tự nhìn nhau sau đó cũng vội nhào đến chỗ Phong và cuống quýt theo đồng thanh...

- Anh trúng số hả anh Phong!? Sao hên quá vậy!?

Trong mắt hai nàng đã sáng rực lên màu tiền chói chan. Trên sân thượng này chỉ có ba phòng thì khả năng Tấn Phong chia ít tiền thưởng trúng số cũng khá cao. Tuy nhiên Tấn Phong vẫn chẳng cười nhẹ vô cùng dịu dàng lúc tay đề ngay đầu thẳng em trai đang làm loạn lên...

- Anh có mua vé số bao giờ làm sao mà trúng. Thằng Tài làm quá lên thôi!

- Hả? Vậy thì trúng gì mà nó la như vậy? – Hai cô nàng liếc mắt sang thằng nhóc vì bị làm cho mừng hụt.

Bé Tài le lưỡi, tay gãi sau đầu cười tủm tỉm giải thích lại...

- Anh hai hôm nọ đi mua quà cho chị Uyên, em có đăng kí tên ảnh vào chương trình khuyến mãi. Không ngờ trúng một giải đi du lịch quần đảo Thiên Đường 4 ngày 3 đêm cho hai người.

- Trời! Đã thế anh Phong!

Dù không phải mình trúng nhưng ai nấy cũng vui theo. Trúng thưởng dù là thứ vứt đi cũng hào hứng, huống chi cả một chuyến du lịch như vậy. Thục Uyên quên cả buồn, vội nói ngay...

- Hai anh em đi nhớ mua quà về nha!

Phong nghe vậy liền đáp lời...

- Anh mua quà là cho em. Chuyến đi này hay là em đi đi!

Tấn Phong biết gần đây nàng có tâm sự. Tuy không thể ở bên an ủi được như Diệu Minh nhưng làm được chuyện nhỏ này cho nàng thì anh ấy cũng vui trong lòng. Tuy nhiên mặt bé Tài méo xẹo ngay với cái ý tưởng đó của anh trai đại gái. Thục Uyên cũng cảm thấy e ngại nhưng chưa biết nói làm sao thì Diệu Minh đã hớn hờ nhảy vào ôm nàng nói...

- Haha... thế thì có tui đi với pà đúng không Uyên! Cả đảo đó là khu resort riêng đẳng cấp ngàn-vạn sao luôn không dễ có cơ hội đến nơi cao sang đó đâu!

- Em cũng muốn đi!!!

Bé Tài cũng sang ôm đòi theo nàng. Thục Uyên lúng túng không biết làm sao. Tấn Phong xoa trán vì trông cũng tội cho em trai mình nhưng làm sao cho Uyên đi với bé Tài.

- Nếu trúng chuyến đi 4 người có phải tốt hơn không? – Đứng giữa cảnh này nàng cũng không biết ứng xử ra làm sao. Tấn Phong thì chợt tỉnh táo hẳn.

- Hay là tất cả cùng đi luôn thì sao?

- HẢ???

Ba đứa nhỏ cùng đồng thanh và nhìn Tấn Phong. Thật không đoán nổi nụ cười hiền của ông anh này có làm nên chuyện gì kì tích giải quyết vấn đề này hay không?

Phục vụ nhẹ nhàng nâng món khai vị khỏi bàn ăn để thay thế món ăn chính tối nay. Tiếng vĩ cầm nhẹ nhàng rất hòa hợp với không gian châu Âu của nhà hàng Pháp này. Mắt Nhật Thiên nhìn lơ đãng hướng dần nhạc, không quan tâm lắm món beefsteak vừa đặt xuống trước bàn mình. Bàn ăn vuông ầm cúng, Ngọc Hân được ngồi giữa chủ tịch và hân nên môi luôn giữ nụ cười rạng ngời hạnh phúc.

Chủ tịch mỉm cười nhìn con gái ăn miếng đầu. Ánh mắt hạnh phúc của người cha không ai có thể che giấu hay làm vơi bớt đi được khi ông ấy hướng đến Ngọc Hân.

- Vừa miệng không con gái?

- Dạ! Ngon lắm cha!

- Haha... vậy mau ăn nhiều vào!

Ngọc Hân ngoan ngoãn trả lời làm chủ tịch vừa ý, không uống công ông ấy đặt biệt gọi riêng bếp trưởng người Pháp nấu cho 3 người cùng ăn một bữa ầm cúng. Rồi Ngọc Hân cũng như chủ tịch nhìn đến hân.

Nhật Thiên tay còn chưa cầm đến dao nữa. Ánh mắt hắn hướng đến đĩa đồ ăn nhưng tâm trí không mấy tập trung. Chủ tịch cũng hỏi với chất giọng không ngọt ngào âu yếm như với con gái ban nãy.

- Vừa miệng không Thiên?

- Ồ... dạ, món khai vị hơi nhạt vị... cũng được thưa cha! – Hắn trả lời, tay cũng không thêm giả vờ gấp gáp ăn ngay khiến ông bố nhíu mày không vui.

- Con gần đây làm việc nhiều quá đó. Đi công tác cả tuần, vừa về cũng đi sớm về muộn. Ngọc Hân đã không làm quản lý riêng của con nữa, con chứ bận rộn suốt làm sao hai đứa có thời gian ở gần nhau.

Vài chữ “ở gần nhau” làm Ngọc Hân rụt rè ngước nhìn hắn. Không chỉ thế, Ngọc Hân vô cùng muốn thân thiết hơn cùng hắn. Nhật Thiên ngồi gần bên nhưng vẫn rất xa vời. Lấy được lòng chủ tịch cũng chưa mang nàng ta lấy được tâm hắn.

Hắn lấy khăn chùi nhẹ ngang miệng. Gương mặt không cười lạnh nhạt như vậy nhưng lại đột ngột nắm lấy bàn tay Ngọc Hân đang gần tầm với. Má nàng lập tức đỏ lên nhìn. Cái nắm tay rất chặt rất ấm áp không như cử chỉ xã giao mà thật sự mang ý nghĩa thân mật...

- Con đã định trước, ăn xong cùng cha, con sẽ đi lựa nhẫn đính hôn với em ấy! Công việc đã ổn thì con mới an tâm suy nghĩ về mối Ngọc Hân thôi chứ cha!

Tim Ngọc Hân run lên, mắt nhìn khi hắn nói ra những lời rất ấm áp. Tuy không mỉm cười nhưng thái độ nghiêm túc của Nhật Thiên lại khiến người ta yên tâm hơn. Chủ tịch nhìn vào mắt con trai cùng cử chỉ, không nghĩ nhiều đã mỉm cười ưng ý...

- Sao không nói trước để cha ăn nhanh cho hai đứa đi sớm!? Con làm cha lo quá đó Thiên!

- Cha chỉ cần lo giữ gìn sức khỏe là được rồi!

Ông bố mỉm cười, nhìn cả hai đứa con của mình là vô cùng mãn nguyện. Nhật Thiên cũng cười nhẹ. Ngọc Hân lâu lâu lại len lén nhìn hắn và mỉm cười hạnh phúc. Mọi thứ bây giờ quá hoàn hảo đối với Ngọc Hân.

Sau khi ăn xong, chủ tịch có vẻ rất vui khi tự đi taxi về để hai đứa con đi ăn riêng. Lúc vào xe riêng của Nhật Thiên còn hai người, hắn quay sang nói với Ngọc Hân...

- Nhẫn đính hôn sẽ chọn, còn nhẫn cưới anh định sẽ đặt như thế sẽ hay hơn em thấy sao?

- Ý của anh ra sao em cũng vừa ý hết! – Ngọc Hân không nghĩ Nhật Thiên chu đáo ngọt ngào đến như vậy.

Hắn nhìn cô gái đang gần bên mình, môi cong nhẹ thành một nụ cười đầy ẩn ý. Có lẽ một cô gái dịu dàng như thế này mới có thể cùng bên hắn tiến xa được. Nhật Thiên cuối cùng nói khi cho xe lướt nhẹ...

- Em cứ thế thành một cô vợ ngoan ngoãn thì làm khổ anh đó!?

Một chút ngọt ngào nhưng ánh mắt hắn vẫn hướng hết sự tập trung cho việc lái xe. Dù như thế cũng đủ làm Ngọc Hân không tài nào nghĩ ngờ.

Một cô vợ ngoan sao?

Nhật Thiên cảm thấy mệt mỗi khi cứ biến mình thành thế này. Đối với hắn bây giờ chỉ ám ảnh một nỗi nhớ điên cuồng về cô gái cứng đầu, quái lạ chưa bao giờ cho hắn chút cảm giác giữ trọn được tâm nàng...

Hắn thật sự khốn đốn vì nhớ nàng thì làm sao quên cho được. Nhưng trước mắt hắn không phải là người hắn nhung nhớ. Nụ cười e thẹn hạnh phúc của Ngọc Hân khi thử nhẫn đính hôn của cả hai khiến tâm hắn bấn loạn. Thậm chí khiến cho Ngọc Hân tin như vậy, Nhật Thiên càng sợ hãi chính bản thân mình.

J.K ngủ đã giấc mới ra nhìn thấy chủ nhà thật sự đã về từ khi nào. Ông anh không những không sợ mình bị xử chuyện tự ý sang ngủ ké nhà thằng em mà còn hôn hờ nhào ôm Nhật Thiên từ sau.

- Em về làm anh vui quá, hết ngủ một mình rồi em yêu của anh!? – Hắn gần đây về nhà cha ngủ nên J.K mới có cơ hội sang chiếm nhà như thế. Nay Nhật Thiên về đồng nghĩa có người bầu bạn với J.K rồi.

Nhật Thiên bị ôm như thế vẫn cầm chai bia uống, mắt thậm chí không thèm rời tầm nhìn khỏi hồ. J.K khá là mất mặt nên không thèm giỡn với loại người khó ưa như Nhật Thiên nữa. Hắn rồi cũng nhìn siêu sao thần tượng đang giận dữ mình nên gở chai bia...

- Uống với em anh Khang!

- Giận mày rồi thằng xấu xa. Dù sao anh mày sợ mất giọng lắm không uống thứ độc hại này đâu!

Nhật Thiên không buồn vì J.K giận, hắn cười nhạt sau đó tự mình uống. J.K chột nhứ mày chòm qua nhìn lần nữa rồi chỉ tay...

- Miệng dính son kìa! Mày mới chơi bởi ở đâu hả Richard?

Nhật Thiên nghe vậy gờ tay chùi ngang quả nhiên còn chút son màu cam hồng đáng yêu như nụ cười của Ngọc Hân. Ngừng đứng một giây, hắn lại uống hết phần bia còn lại rồi trả lời...

- Là của Ngọc Hân...

- Hừmm... hai đứa tiến nhanh nhỉ? – J.K khoanh tay nói hơi ganh tị xem ra vì đang không có ai yêu thương. Ngọc Hân đột ngột thành em họ ruột nên J.K mới đành tha cho Nhật Thiên thôi.

Nhật Thiên gục đầu xuống, môi lại cười khi nói...

- Em chủ động hôn cô ấy trước khi nói dối là anh rủ em qua nhà anh tiệc tùng gì đó không vào nhà. Còn hẹn mai sẽ cùng hẹn hò, dành hết ngày vì cô ấy. Em... anh Khang... nếu người em phải hôn là anh có lẽ cũng không như thế này!?

Nhật Thiên vừa dứt câu đã hại J.K hoảng hốt tự ôm vai né rút người trên ghế. Ông anh gần như hét toát lên...

- Mày đồng tính hay sao mà lại đòi hôn anh mày vậy hả?

- Khùng quá đi... người ta chỉ so sánh như thế thôi. Lần trước bị anh hôn, em ói hết mấy ngày rồi không tự biết tởm hay sao?

Trông Nhật Thiên cải lại có chút sức sống rồi lại nằm ra ghế tựa bộ dạng chán nản. J.K chỉ nhìn đã quá hiểu. Dù có dở hơi thì J.K cũng là gã anh dở hơi hiểu thằng em này nhất.

Suy cho cùng từ đầu đã thấy có vấn đề rồi. J.K cũng nằm ra ghế tựa và nói...

- Từ đầu anh đã nói chuyện này không như cố gắng đậu trường đại học danh tiếng vì bác trai anh rồi... Mày liệu hôn, em họ của anh đó đừng làm Ngọc Hân khổ.

- ... vì không làm Ngọc Hân khổ... em khổ ai hiểu cho em hả anh?

J.K nhìn qua hắn đang gác tay che mắt. Bộ dạng giống dù là một chút phần chán như lúc tán tỉnh Thực Uyên cũng không có. Nhật Thiên thật đang tự làm bản thân vào ngõ cụt không có chút ánh sáng hay không khí để tồn tại tiếp. Ngọc Hân giờ đối với J.K cũng không còn là người ngoài, J.K đứng nhìn cũng tự nhiên thê thảm theo.

- Mai không muốn hẹn hò thì theo anh mày đi quay album mới chịu không?

Nhật Thiên vừa nghe đã mở mắt nhìn ngay ông anh. J.K bấm bấm móng tay khi buông thêm vài lời chiêu dụ...

- Em cứ việc nói ra đó quản lí resort hay cái gì đại loại như vậy. Lúc về biết đâu tâm trạng dễ chịu hơn... diễn xuất cũng “chân thực” không cần khổ đốn như giờ!

Ý tưởng của J.K quá sức tưởng tượng khiến Nhật Thiên phải bật dậy. Bộ dạng không những đã tỉnh táo mà còn vô cùng phấn khích nhào sang ôm J.K ngay. J.K ớn lạnh né ngay sợ bị “hôn” thiệt...

- Anh là thiên tài! Em tưởng anh chỉ biết hát hò nhảy múa thôi chứ!

- Mày khinh thường anh mày quá đó! – J.K bực mình nói.

Nhật Thiên cuối cùng cũng cười toe toét. Xem ra chuyến đi trốn tránh trách nhiệm phải gánh vác sẽ giúp hần vực dậy tinh thần. Cái quan trọng là các fan ruột của J.K đều biết lịch trình đi quay album mới của thần tượng là ở quần đảo Thiên Đường đầy thơ mộng. Còn gì đáng trông chờ hơn có đúng không? Đảo Thiên Đường.

14. Chương 14

Tóc đuôi gà cột cao, balô gọn gàng, áo phông cực hợp cho chuyến đi biển này, Thực Uyên háo hức cầm khur khur theo máy chụp hình trên tay khiến cả bọn khó hiểu. Diệu Minh bĩu môi hỏi...

- Pà tươi ghê nhỉ!? Trông hết thất tình hần ra.

- Tui thất tình hồi nào chứ?

Thực Uyên càng căng thẳng chối càng khiến Tấn Phong lo lắng nghe ngóng. Nàng sắp quên mất cái chuyện nhứt đầu với tên khốn đó rồi nghe nhất lại phải nhớ đến. May thay tâm trạng nàng đang rất tốt vì đi du lịch nên cũng không mất vui.

Thực Uyên khoe ngay...

- Mọi người có biết dịp này mình đi Paradise Island là dịp gì không?

- Valentine!!! – Diệu Minh và bé Tài cũng ngu ngơ đáp thử.

- Không phải! Anh J.K sẽ quay ở đó từ tuần này luôn. Ra đó gặp thần tượng nữa tui vui quá đi thôi!

Trông nàng hào hứng chẳng ai cười theo nổi vì nàng quá cuồng nhiệt khi nhắc đến J.K. Nhưng trông nàng vui được như vậy còn hơn mấy ngày sầu thảm trước đó. Quyết định cả bốn đứa cùng đi du lịch của Tấn Phong xem ra rất hợp lí. Chuyến đi du lịch dành cho hai mươi vị khách may mắn của trung tâm thương mại có cả trẻ con dân theo nhiều nên Phong xin đóng thêm hai vé để đi chung tour không khó khăn gì bên tổ chức. Cả bốn háo hức đi du lịch.

Và Tấn Phong lén nhìn nàng đang cười tươi, chuyến đi này anh sẽ bày tỏ hết với cô hàng xóm của mình không che giấu nữa.

Máy bay chuẩn bị cất cánh, Thực Uyên thanh thần mong cứ bình yên như thế này giúp mình quên đi nhiều chuyện. Quên tất cả khó chịu trong lòng cùng hần...

J.K khoanh tay nhìn Nhật Thiên đi ra góc gọi điện thoại. Thật chẳng ra làm sao khi vai chính là J.K vậy mà cả ekip quay phim phải chờ hần. Nếu không phải ưa ăn nhờ ở đậu nhà thằng em thì ông anh đã bỏ hần ở lại vì lẽ mẹ rồi.

~ Anh xin lỗi... Cũng khá đột ngột. Khi về anh sẽ chuộc lỗi với em! – Chất giọng hần nhẹ nhàng, Ngọc Hân có không vui cũng không dám phàn nàn nên cũng nhỏ giọng trả lời.

~ Anh cứ đi. Công việc mà em không buồn đâu. Hai anh đi vui nhé!

Nhật Thiên tắt máy, mắt nhìn ra ngoài tường kính phi trường rộng lớn. Tay hần rút kính mát treo nơi cổ áo mang vào sau đó xoay lại nhìn J.K không quên giơ ngón tay cái mỉm cười. Ông anh cũng toe toét nhanh chóng đến chào vai cùng đi. Bỏ đi tạm quên tất cả thì còn gì hơn lúc này nữa chứ.

Chủ tịch cũng nhìn Ngọc Hân thở buồn sau khi nghe điện thoại. Ông ấy hỏi ngay...

- Thiên gọi hả con?

- Dạ... anh ấy đi với anh Khang quay album rồi. Nghe nói vì khảo sát quản lí ở resort luôn.

- Cái thằng, làm không nói ai trước gì cả. Hình như thằng Khang đi quay mấy tuần lận mà! – Trước khi đi J.K đã sang nhõng nhẽo với bác trai rồi nên chủ tịch rất rõ. Ngọc Hân cũng buồn đáp.

- Anh Thiên nói chờ anh Khang về cùng luôn!

Ngọc Hân cứ ngỡ hôm nay được hẹn hò cùng hân. Sau hôm qua cùng đi lựa nhẫn, nụ hôn tuyệt vời quyến luyến của Nhật Thiên còn khiến nàng tưởng đã rút ngắn được mọi khoảng cách. Nhật Thiên cuối cùng đã thuộc về mình nàng nhưng không ngờ hôm nay hân đã đi mất tiêu.

Chủ tịch cũng khá giận dữ có nghe là Nhật Thiên đi theo J.K cũng vì công việc. Mất nhìn con gái cũng không vui, chủ tịch cũng buồn theo. Giờ chỉ cần Ngọc Hân vui thì có làm bất cứ chuyện gì chủ tịch cũng làm cho bằng được. Vậy là ông ấy xoay lại cười nhẹ với quản gia Trương. Chẳng cần nói nhiều, chú Trương đã hiểu ý vui vẻ đi đặt vé máy bay rồi.

Đi du thuyền riêng của resort ra đảo mất khoảng một tiếng đồng hồ nữa. Cụm đảo nằm trong vịnh cát trắng, nước biển xanh trong vắt. Từng hướng đảo có mỗi thiết kế và kiểu phòng nghỉ dưỡng khác nhau. Quanh năm du khách đến đây nghỉ mát luôn đều đặn dù giá cả cũng không thể xem là mềm giá. Chính vì cảnh và dịch vụ mới có thể thu hút khách lựa chọn và quay trở lại.

J.K và toàn ekip đương nhiên là khách vip nên ngồi du thuyền vào bến riêng. Nhật Thiên nâng kính lo quan sát tổng quan nhân viên thành ra không thấy bên kia Thục Uyên và ba đứa háo hức xuống cùng các du khách khác.

Nhân viên dĩ nhiên không nhận ra “sếp lớn” thân chinh đến đây nên chỉ lo tiếp đón J.K. Như thế Nhật Thiên cũng vui vì dễ xem thái độ quản lý phục vụ ở đây có tốt hay không.

- Không khác lắm...

- Chỗ này thì có gì để khác được? – J.K phòng cạnh bên nhưng chưa vào xem đã sang phòng của Nhật Thiên lắng chuyện rồi. Hân mở cửa sổ nhìn biển, tay quệt lên thành cửa có chút bụi nên vẻ mặt khó tính lại trở dậy.

- Phòng King-view còn phục vụ như thế này... chắc!!! Chẳng trách không thông qua được dự án nâng cấp. Khi về em phải làm việc với giám đốc mảng khách sạn mới được!

J.K nhăn nhó trông thẳng em như ông cụ cố tìm cho ra bụi trong từng góc ngách. Bực mình không chịu được, J.K đến túm cổ lôi Nhật Thiên đi....

- Chú mày chỉ là tạp vụ trong đoàn phim của anh mày thôi, quên cái resort này là của mày đi để thư giãn vui chơi có biết không?

Ngặt Thiên lại sững ra. Quả nhiên ông anh dở hơi lâu lâu cũng cho được vài lời khuyên rất đáng làm theo. Hân ra đây cốt trốn tránh tất cả, công việc để sau cũng được. Thế là hân gạt tay J.K đang choàng vai mình ra rồi lững thững quay lại hướng phòng...

- Anh khuyên chính xác. Em nên đi ngủ đây!

- Gì vậy? Mày là tạp vụ thì ai cho ngủ... Không đi ngắm mấy em bikini với anh hủ Richard???

Hân quay về phòng nằm ngửa ra trên giường êm, mắt ngược quạt trần đang quay đều. Cửa sổ thông hai bên lùa hương gió biển vào phòng mát rượi. Nhật Thiên cười nhạt rồi lại khép mắt mệt mỏi... hân lại nhớ đến nàng rồi...

Thục Uyên quay qua quay lại vẫn chưa thấy bóng hình thần tượng thân yêu của mình ở đâu. Nàng chỉ lo J.K quay khu riêng sẽ khó gặp. Tấn Phong thấy nàng không tập trung liền gấp cho miếng cá lớn. Nàng xoay lại há miệng ăn ngay không chút ngại ngùng. Nơi này không những đẹp, phục vụ quá hảo hạng mà đến đồ ăn cũng ngon đáo để. Và nàng lại hỏi Phong...

- Tiền hai đứa em thêm mắc lắm đúng không anh Phong!?

- Anh lo được... mấy đứa cứ chơi vui đi!

Tấn Phong trả lời rất có bản lĩnh đàn ông “tiền đầy túi” khiến Diệu Minh và bé Tài gờ tay hâm mộ. Tuy cũng hơi ngại vì Tấn Phong lo hết nhưng đi chung thế này thật vui. Nàng cũng vô tư vui vẻ không lo nghĩ gì cả. Diệu Minh nháy mắt hồi thúc Tấn Phong ra tay bày tỏ nhưng Phong chỉ cười nhẹ. Tình cảm bấy

nhieu lâu, chân chừ thêm chút xíu cũng không sao cả. Quan trọng là khi nói ra, Thục Uyên phải chấp nhận mới quan trọng.

Sáng hôm sau bốn đứa cùng ra tắm biển sáng. Hàng dừa xanh rì trông thẳng tắp che mát cho bãi cát trắng. Chỉ ngồi nhìn cảnh biển trời bao la cũng quá đủ rồi huống chi được nô đùa thỏa thích như vậy.

Diệu Minh mặc áo tắm khá hấp dẫn, quả nhiên không đi với chồng chưa cưới nên muốn tìm cách dụ vài anh chàng đẹp trai đây. Trong khi đó Thục Uyên vẫn khư khư mặc áo thun, quần short không xuống nhúng nước. Bé Tài và Diệu Minh hòa nhau chọc nằng...

- Tắm biển không mặc áo tắm. Chị Uyên quê mùa quá há há!

- Muốn bị đánh hả cưng? Chị xử bây giờ!?

Thằng nhóc pha trò khiến bốn đứa vui vô cùng. Tấn Phong nhìn nằng cười thôi cũng đủ rồi. lát sau có nhân viên trưởng tour đến xin ý kiến về resort nên Tấn Phong đi ra một chút. Diệu Minh và thằng nhóc lặn xem san hô gần bờ nên còn mình nằng ngồi trên ghế.

Nhìn quay ai cũng nằm phơi nắng thư giãn. Nằng cuối cùng lại chọn đi dọc bờ biển. Đây cũng là đảo, chắc chắn đi lung tung cũng không thể nào lạc được

Nơi này cảnh vật quá bình yên, lòng nằng cũng chùng xuống không biết có phải lại buồn bã nữa hay không? Nằng ngồi lên thân dừa ngả dọc ra phía biển rồi lẳng thình nghĩ về mình. Nếu đem so ra, có lẽ con ốc dấp diu trên biển còn sung sướng hơn đời nằng. Hít lấy một hơi muối mặn. Thục Uyên lại tự gõ đầu vì lại bắt đầu tự kỷ nữa rồi không khéo trầm cảm mất.

Song chưa kịp nghĩ về tương lai mình có khả năng trầm cảm vì quá khổ hay không thì Thục Uyên tỉnh ngay khi thấy người ta chạy đi háo hức...

- J.K quay bên kia kìa mau qua đó xem!

Tình yêu cho thần tượng rực sáng lên. Tay nằng rút ngay máy ảnh, tay chân tỉnh táo quyết tìm cho ra chỗ J.K quay. Chỉ cần thấy J.K, có thất tình mười lần cũng không sao.

Bãi đá dài lúc này tung bọt trắng, mỹ nhân ngư xinh đẹp ngạc nhiên khi nhìn thấy J.K. Cả đoàn hạnh phúc vì đoạn đầu MV quay rất trót lọt. J.K lúc nào cũng sáng chói lại còn chu đáo khi đến đỡ cô người mẫu đóng vai “mỹ nhân ngư” của mình. Người hâm mộ xung quanh thật là chỉ muốn hét lên.

Thục Uyên hạnh phúc rơi nước mắt. Thật lâu – thật lâu chưa được gặp lại J.K, nằng thật rất nhớ anh ấy. J.K cũng cười với fan của mình sau đó đi vào dù. Giữa cả ekip làm việc nghiêm túc, một ngả ở trần, nằm thư thái trên ghế vô ưu tự tại. Nằng nhìn theo thiếu chút nhận không ra nếu J.K không đến giờ chân đá hấn.

- Thiên! Em lại ngủ hả?

Hấn mơ màng kéo kính lên, sau đó lười biếng rên rĩ...

- Anh quay quá là nhàm chán... người lại yêu “cá”. Đúng là chỉ có trong MV dở hơi của anh thôi!

Hấn nói không ngại cả ekip trừng mắt quay nhìn. May thay không ai dám làm bậy bởi vì người đứng ra chi khoản tiền lớn quảng bá album cho J.K chính là giám đốc Nhật Thiên đây. Hấn hi sinh tài trợ để đi theo J.K thì cũng tự cho mình cái quyền chê không thương tiếc.

J.K nhin – nhin cuối cùng cũng đá hấn khỏi đó...

- Mày đi chết luôn đi! I hate u!

- Hi... I hate you more...

J.K tức muốn thổ huyết nhưng vì không muốn mất mặt nơi đông người mới không làm gì quá hơn để xử hấn. Nhật Thiên lại lủi thủi ra tới với bộ dạng phiêu diêu tự tại lắm. Các fan nữ cứ xâm xì vì hấn giống người mẫu hơn là tạp vụ theo đoàn quay. Phải nói, đáng về tự tin ta đây có tiền của hấn không với bớt chút nào khiến nằng len lén tự lủi trốn đi.

Thục Uyên không ngờ xui xẻo có hẳn theo J.K đi lần này. Chuyến đi mới có một ngày đã mất hết cả vui rồi. Nàng chạy đến bãi dừa và tự sờ lấy ngực mình. Gương mặt của Nhật Thiên vừa trông thấy, tim nàng lại đau và run lên ngu ngốc nữa rồi. Suy cho cùng giờ có phải gặp mặt hẳn thì cũng không còn lại gì. Chửi cũng đã chửi, khóc cũng đã khóc, tất cả đã xong thì nàng sẽ cố xem hẳn như người lạ không hơn không kém.

Tâm nàng đang lắng lại, lòng không vui lại sắp yếu đuối thì giật mình khi thoáng thấy bóng hẳn đi đến đúng hướng này. Đây là bãi tắm còn khá xa cụm nhà, trước mắt nàng thấy chạy núp đi cũng không kịp nên chui ra thân dừa đứng cầu cho Nhật Thiên đi nhanh qua.

Hắn đi từng bước, dè dặt lê phũ các đầu mũi chân. Cuối cùng đột nhiên hẳn ta đứng lại làm Thục Uyên thót tim. Quả nhiên nàng vẫn còn mang tâm trạng muốn nhà ra giết ngay hẳn ta mà.

Nhật Thiên ngồi xuống thân dừa ngã, tay xem điện thoại. Nàng nhú mi nhìn lên không biết hẳn có định ngồi đó phá điện thoại đến chiều tối hay không thì chết nàng mất,

Hắn nhìn hình nàng và J.K chụp chung. Đó là cái lần gặp lại trong khách sạn, tấm hình duy nhất về nàng hẳn có. Thật sự là hình Thục Uyên quá tươi vì bên cạnh J.K. Hẳn vịn về lên màn hình nụ cười của nàng. Hẳn thật rất nhớ nàng.

Thục Uyên đứng núp sau cây, nàng chỉ mong hẳn sớm đi nhanh buông tha cho mình. Nàng sắp tìm thấy bình yên quên đi chuyện xấu hẳn làm với mình rồi tại sao lại phải gặp lại hẳn. Nàng thật không muốn nhớ hẳn nữa.

Đột nhiên điện thoại reo lên làm Thục Uyên hết hồn. Nàng hoảng hoảng cố tắt không ngờ lại khiến Nhật Thiên phát hiện có người đằng sau cây. Hẳn nhìn qua. Bộ dạng của nàng quá quái làm sao hẳn không nhìn được chứ.

Thục Uyên rơi lệ, nàng tắt máy không kịp, nếu lại núp sau cây nữa thì thể nào hẳn cũng sinh nghi. Nghĩ xong nàng liều mình đi thẳng một mạch không nhìn lại với hi vọng hẳn không thể nhìn ra.

Nhưng chỉ mới phớt thấy bộ dạng nhỏ nhỏ, chân bước hốt hoảng hẳn đã biết là ai. Cứ như chưa kịp ước thì điều hẳn mong đã thành sự thật. Nhật Thiên cũng không suy nghĩ sao nàng ở đây và dù chẳng biết gọi nàng lại với mục đích gì thì đã cuồng chân chạy theo...

- Thục Uyên!

Giọng hẳn gọi sau lưng còn hơn đầu trâu mặt ngựa dí bắt gọi nàng về châu diêm vương. Thế là nàng co chân cắm đầu chạy không cần nhìn. Có chạy xuống biển trốn hẳn thì nàng cũng chạy.

Giọng hẳn gọi sau lưng còn hơn đầu trâu mặt ngựa dí bắt gọi nàng về châu diêm vương. Thế là nàng co chân cắm đầu chạy không cần nhìn. Có chạy xuống biển trốn hẳn thì nàng cũng chạy.

Và Thục Uyên va đầu vào thân người đứng còn hơn gổ dừa. Hẳn cũng thở sau khi thành công chặn trước được nàng. Thục Uyên ngược lên, ánh mắt lúng túng lại vội lạnh lợi né tránh liền. Hẳn thấy vậy bước sang một bước chặn nữa. Được hai ba lần Thục Uyên điên lên cáu giận...

- Anh không tránh ra có tin tui đá gãy chân không?

- Đúng là em rồi! Trùng hợp quá nhỉ...

Mặt hẳn mới buồn rầu đã rạng ngời khi chọc nàng tức đến mặt đỏ má phùng phúng phính. Thục Uyên quá hiểu bản tính giốn dai của hẳn rồi nên không thêm tránh làm gì nữa. Nàng thu hai tay khoanh trước ngực để hẳn không thấy nàng đang rất run vì đối mặt với hẳn. Cố giữ chất giọng cao bình tĩnh tự tin, Thục Uyên cũng nói được rất thần nhiên...

- Đúng là trùng hợp thật đó! Sao anh cũng ở đây vậy?

Thái độ xã giao bình thường của nàng ngược lại khiến Nhật Thiên không ngờ. Rõ ràng nàng càng giả vờ lại càng khiến hẳn thấy dễ thương hơn. Hẳn không giấu chút ý cười, thần nhiên nhất lại lời nàng từng nói...

- Ủa? Không phải lần trước nói có gặp lại cũng xem như không quen biết anh sao!?

Thục Uyên sững ra nhìn cái mặt khó ưa của hắn. Cái hình ảnh nàng khóc lóc “bi lụy” vì hắn ta trước thang máy của chính mình quay trở lại trong trí nhớ. Nhật Thiên nói không sai chút gì, nàng đã quyết tuyệt giao với hắn rồi lại ngu ngốc xã giao như người quen cũ.

Thục Uyên thấy thật mất mặt, nàng chỉ muốn đào một cái hố xuống cát để chôn mặt mình ngay lúc này thôi.

Biểu tình khốn đốn vì xấu hổ e chề của nàng lúc này thấm hết vào mắt hắn. Những ngày qua hắn cảm thấy rất thiếu sức sống, làm gì cũng mệt mỏi. Vậy mà chỉ cần gần nàng thoáng chút như lúc này đây tâm tình lại rất là vui vẻ. Thậm chí được gặp mới khiến hắn biết mình đã nhớ nhung nàng nhiều đến mức nào.

Mắt nàng rụt rè nhìn lên không muốn thấy hắn cười vào mặt nên xoay đầu đi như kẻ thua cuộc. Quả nhiên cái họa đều do mình tự rước vào thân thôi.

Nhật Thiên không chần chừ khi khi thản nhiên bước song song theo. Nàng nhìn qua vừa giật mình, vừa hét cả hồn phải cầu với hắn...

- Anh theo tui làm gì?

- Chúng ta đã không biết nhau thì em căn cứ vào đầu nói anh đi theo em. Bờ biển này có phải của em đâu mà muốn đi một mình?

Chất giọng hắn ta rõ ràng đang trêu chọc khiến Thục Uyên tức điên nhưng không làm được gì. Nàng biết mình càng làm loạn thì càng bị ê mặt. Hắn cười, chân dài cố ý bước nhanh lên trước một đoạn. Thục Uyên nhìn hắn đi trước lại còn quay đầu nói...

- Giờ thì không phải anh đi theo em nha!? – Đi trước làm sao là đi theo nàng. Mặt nàng vì thế đã đỏ lên vì giận rồi. Hắn vì vậy lại càng vui.

Khi nàng cố ý lãng đi đường khác, hắn cứ vậy đi trước cố ý chặn đường. Đến lúc nàng quay đi hướng ngược lại, hắn cũng cố ý ra chặn đầu. Giữa bãi biển, nàng như bị hắn chơi trò mèo vờn chuột chạy đâu cũng không thoát. Cuối cùng cực chẳng đã, sao cũng thoát hắn hết, Thục Uyên cúi lên dậm chân...

- Anh... rốt cuộc là anh muốn chơi tui đúng không?

- Ủa? Chúng ta có quen biết gì đâu chứ làm gì chơi em!? – Hắn giấu nhem nộ cười khoái trá. Chọc nàng thật quá vui.

Song Nhật Thiên lại mặt dày không kiềm lòng khom nhẹ. Thục Uyên đơ ra, chân lùi về sau né ngay cự li gần của cái mặt bánh bao quá sức của hắn ta...

- Nhưng mà không phải em đi đến đây vì anh đó chứ? – Hắn ta tự tin đến mức nàng chỉ thở hắt ra không chịu thấu.

- Anh nghĩ anh là ai? Là J.K của lòng tui chắc!? Hứ?? – Nàng hất cằm xem thường khiến đến phiên hắn cúi.

- Đừng đem anh Khang so sánh hơn anh àk.

Dù có là ông anh thì hắn cũng sẽ ghen tuông lên vì nàng. Thục Uyên nghe những lời của hắn, thái độ của cả hai lại bỗng thấy rất là buồn cười. Nàng cứ ngỡ giữa nàng và hắn vẫn còn như trước. Trước của cái ngày nàng thật sự không muốn bị hắn ta bốn cợt đùa nữa.

Hai tay nàng lạnh run siết lại. Tâm trạng nàng cảm thấy thật tệ hại. Thậm chí nàng không ngẩng mặt lên khi nói...

- Tại sao mỗi lần chúng ta kết thúc rõ ràng với nhau rồi anh vẫn như thế... Anh sắp đính hôn với cô gái khác không thể đành hoàn và ngừng đùa giỡn với tui nữa được hay sao?

Nhật Thiên nhìn lại ánh mắt cứng cõi nhưng mang sự tổn thương trong mắt nàng. Thì ra niềm vui khi được gần và nói chuyện cùng nàng chỉ là sự khó chịu ngược lại trong nàng. Hắn ước không phải là lỗi của mình nhưng trong chuyện này còn ai làm ra tất cả. Nhật Thiên định trả lời rồi lại chỉ chọn sự im lặng đối mặt với nàng.

Tiếng sóng vỗ vào bờ nhẹ nhàng. Ánh mắt cả hai hướng đến nhau trong một sự tĩnh lặng chết chóc. Mọi thứ để giải thích dường như không còn gì để nói ra. Nàng và hắn đến đây đã không còn gì để nói.

Thục Uyên lần cuối nhìn gương mặt nam tính như vô hồn của hắn ngay lúc này rồi quay người đi. Chân nàng bước vùi trong cát từng bước mạnh mẽ...

...một bước, hai bước, ba bước...

Và nàng nhìn thẳng phía trước con đường dọc bãi cát dài đến vô tận. Nàng si ngốc chờ đợi gì khi rất mong chính hắn sẽ đuổi theo ghì chặt tay nàng lại dù chỉ là để nói ra những lời sáo rỗng.

Thục Uyên mong hắn thôi vướn vào đời mình nữa nhưng chính nàng mong chờ điều đó. Cho nàng cứng đầu hay khờ dại thì lúc này nàng đã thấy đau hơn rất nhiều rồi...

Còn hắn... Hắn chỉ biết đứng đó nhìn bóng nàng xa dần. Thậm chí một chút ý muốn đứng lại để mặc nàng ra đi như vậy hắn cũng không có song vẫn chọn đứng lại. Chỉ cần một cái vớ tay, một bước chân đơn giản hắn có thể dễ dàng mang nàng ngược vào lòng mình. Chắc chắn hắn sẽ bắt chấp nàng muốn hay không vẫn giữ lấy nàng. Tiếc thay lí trí hắn quá sáng suốt không thể đánh mất dù là một khắc.

Ngọc Hân mới là người cha muốn hắn cưới. Hắn có đau khổ ra sao vẫn không cho phép bản thân làm theo điều mình muốn. Không bao giờ.

Tấn Phong thấy nàng trở lại mới thôi lo lắng. Ban nãy chẳng biết nàng chạy đi đâu khiến mọi người rối tung cả lên. Thục Uyên cười gượng tiếc thay nàng đã không thành công. Chỉ cần nhìn sơ cũng thấy sự khác thường trong biểu hiện của nàng...

- Tại em mê xem anh J.K quay phim quá nên không bắt máy... Em có chút mệt nên về phòng trước nha!

Tấn Phong nhìn nàng đi lùi thui. Cả bọn hiểu nàng, nếu là xem J.K thì nàng đã cười toe toét vui hơn mười cái giáng sinh rồi làm gì mang về ưu tư đưa đám như thế. Diệu Minh và bé Tài thực người Phong...

- Anh định chờ đến Thục Uyên nó lấy chồng luôn mới tỏ tình đúng không?

- Chuyện của anh sao em nóng tính quá vậy Diệu Minh? – Tấn Phong nhăn nhó vì Diệu Minh còn nôn hơn mình.

- Ai bảo anh cứ dậm chân tại chỗ chứ?

- Từ từ... anh sẽ làm cho Thục Uyên bất ngờ ngay ngày mai mà!

Tấn Phong cười hơi mắc cỡ nó ra ý định của mình làm Diệu Minh và thằng em mừng quá. Nếu như hai người này thành cặp thì còn gì hơn. Phong hít một hơi đầy hi vọng, chỉ cần nàng không có ai thì anh ấy nhất định vẫn còn một cơ hội.

J.K vui vẻ mở cửa thấy ngay thằng em ngồi chán đời ngoài lang can nhìn biển với ánh chiều tà trông không khác một tên bệnh hoạn gần đất xa trời. Thậm chí bị J.K ra đứng cản tầm nhìn, Nhật Thiên cũng không buồn dời hướng nhìn vô định của mình...

- Cái thằng này... hôm qua đến sáng này vui lại nhiều lắm rồi mà sao lại nữa rồi. Dậy đi, anh dẫn đi chơi với vài em người mẫu thân hình đẹp lắm sẽ tỉnh ngay thôi Richard! – J.K nín kéo nhưng Nhật Thiên vẫn ngồi lì ra đó trả lời.

- ... em không có hứng!?

- Mà thật là... biết ngay từ đầu sẽ không đi đến đâu với một cô gái bình thường như Thục Uyên tại sao lại còn yêu thật lòng làm gì cho khổ đời mày như vậy chứ? Anh mày nhìn cũng chán cho mày!

J.K đứng tặc lưỡi. Thục Uyên không phải không tốt. Chính vì nàng là cô gái tốt, tính cách dễ thương nên J.K mới chán nản thay cho thằng em. Bác trai giàu có như thế nào, Nhật Thiên là con trai cưng ra sao đối với ông ấy J.K đều biết. Dù cho không có một Ngọc Hân xuất hiện sau từng ấy năm thất lạc thì chủ tịch cũng không dễ gì cho Nhật Thiên làm ra chuyện tình lợ lem như trong truyện cổ tích đâu.

Trông thằng em khổ J.K chỉ mừng vì mình không ngu ngốc như thế.

Nhưng Nhật Thiên đang ngồi thất thần tự dưng vì lời J.K làm cho tỉnh ra. Hắn ngược nhìn J.K bằng một ánh mắt ngây ngô mới nhận ra điều gì đó lớn lao...

- Anh nói em yêu Thục Uyên sao?

- Chứ còn ai ở đây? ...mày tự nhìn gương xem bộ dạng của mày bây giờ đi!

Nhật Thiên sững sờ tự luồng tay vào tóc ngăn cơn nhút đầu vì vượt quá suy nghĩ. Hắn chẳng thể cười hay đau khổ khi nhận ra điều đó...

- Là yêu sao... Em yêu cô ấy sao anh Khang?

J.K lắc đầu vì trông Nhật Thiên thật giống khùng lắm rồi. Khi Nhật Thiên vẫn còn mãi vò tóc vì chuyện vừa mới biết thật càng khiến hắn khổ hơn thì J.K đã nhìn ra bên ngoài một người vấy tay. Ngọc Hân cười tươi gọi...

- Anh Khang! Anh Thiên!

J.K ú ớ vì tự dưng thấy Ngọc Hân xuất hiện tại đây. Xem ra tìm đường cho thằng em tịnh dưỡng ít ngày cũng không thành rồi. Chủ tịch và chú Trường chậm chân sau một bước cũng vui vẻ khi thấy Ngọc Hân đã vui lại.

Nhật Thiên ngược lên nhìn Ngọc Hân rạng rỡ cười với mình...

- Anh!!!

Lòng hắn phút chốc vốn đã ngay thẳng lại thành một mối tơ vò khó gỡ. Phải chi không ai giải thích cho hắn đáp án vì sao hắn lại si ngốc và đắm chìm nhiều như thế thì hắn đã ngoan ngoãn làm những điều mình không hề muốn rồi.

J.K bước lùi vì tự dưng Nhật Thiên quay sang liếc mình rất dễ sợ. Quả nhiên chỉ có ông anh dở hơi này khiến hắn thông suốt ra rất nhiều chuyện nhút đầu thôi, không liếc bỏ hận cũng uống. Rốt cuộc J.K vẫn là vai chính ngây thơ hay bị kẻ xấu ganh ghét mà!

15. Chương 15

- Biển đẹp quá anh nhỉ!?

- Ừm...

Nhật Thiên mỉm cười đồng tình khiến Ngọc Hân cũng cười thật tươi không ngại ngừng ôm lấy tay hắn. Nàng ta hôm nay chọn một bộ áo tắm dây hai mảnh màu vàng khoe trọn vóc dáng cân đối thon gọn cùng làn da trắng mịn không tì vết. Ai nhìn Ngọc Hân cũng sững mắt nhưng xem ra Nhật Thiên vẫn đi lòng vòng cùng người đẹp với trạng thái không cảm xúc.

Cười sao? Hắn rõ biết sau lưng có cha quan sát nên không thể quá thờ ơ với con gái cưng của cha được.

Ông bố quay lại nói với chú Trường khi cả hai vẫn còn chơi ngoài bãi biển...

- Chúng nó thật xứng đôi! Vậy mới được chứ đúng không?

- Cậu chủ theo cậu Khang ra đây rõ ràng là có nguyên nhân. Chủ tịch không sợ sẽ có lúc cậu chủ không còn ngoan ngoãn sao?

Ý của chú Trường cũng khá dễ đoán. Tính cách Nhật Thiên người lớn hiểu rõ. Hắn chỉ cần muốn làm gì không ai xoay chuyển được, nếu đột nhiên không còn nghe lời thì cả là chủ tịch cũng khó nắn nỉ. Tuy nhiên chủ tịch nheo mắt nhìn con trai và đáp rất tự tin vào chính mình chứ không phải vào Nhật Thiên....

- Tôi tin nó sẽ làm theo ý tôi. Thiên chưa bao giờ làm tôi thất vọng cả!?

- ...vâng!

- Chúng ta đi ăn đi! Để hai đứa nó riêng tư!

Chủ tịch đi vẫn ngoảnh nhìn hai đứa con của mình. Lòng tuy cũng hơi hoang mang vì lời chú Trương nhưng vẫn hạnh phúc mong cả hai đứa sẽ như vậy không làm ngược ý mình.

Cả ngày cuối cùng vui chơi Thực Uyên như cái xác không hồn. Chẳng như con cóc thì cũng bư cái mặt ra không vui vẻ gì khiến cả bọn tức chết. Tấn Phong cũng hơi hồi hộp nhưng vẫn quyết tâm cho tối hôm đó.

Diệu Minh đột nhiên kéo nàng đi lúc trời tối thui nàng cũng không chút thắc mắc. Ra đến bãi dứa le lói vài cột đèn, Thực Uyên xoay qua xoay lại hỏi...

- Ra đây làm gì vậy? Định chơi pháo hoa hả?

- Pháo cái đầu pà, ai mua đâu mà có chơi!?

- Bộ pà không biết tạo bất ngờ cho tui sao? – Thực Uyên chu môi cãi lại. Nàng đang buồn gần chết tưởng con bạn thân hiểu tâm trạng bày trò khiến mình vui nhưng thất vọng sớm rồi.

- Đứng yên đây chờ chút nghe chưa! Tui quay lại liền.

- Hả? Đi đâu vậy Minh?

Diệu Minh hí hửng chạy vào bụi cây có bé Tài chờ sẵn. Tấn Phong dặn không được xem lên nhưng đời nào hai đứa nọ tha cho cảnh ngoạn mục này được cơ chứ.

Gió biển thổi mạnh, Thực Uyên tém tóc và xoay nhìn ra biển nghe sóng dường như dồn dập hơn ban ngày. Nếu không phải các thân dứa đột nhiên sáng rực vì những mối đèn dây quần quanh thì nàng đã đi lung tung ngấm gần hơn biển đêm rồi.

Thực Uyên ngơ ngác ngược nhìn gần cả bãi cát sáng lấp lánh với ánh đèn nhiều màu quanh các thân dứa. Đột ngột và đẹp quá mức khiến nàng bật cười quay cả một vòng nhìn cho kĩ. Nàng không ngờ Diệu Minh lại làm thế này để mình vui. Song nàng ngừng lại tầm nhìn khi từ hướng trước mặt, Tấn Phong hơi run tiến đến cùng một bó hoa cát tường – loại hoa mà nàng thích nhất.

Cả hoa và đèn đều được Tấn Phong đặt với resort cốt tạo bất ngờ cho nàng. Thực Uyên đứng lúng túng khi bó đã dúi vào tay mình. Bó hoa nhẹ như vậy không hiểu sao nàng muốn cầm không nổi. Tấn Phong cùng nàng thân thiết, trong phút giây này tự dừng lại sinh ra căng thẳng. Có lẽ do chính nàng không chuẩn bị tinh thần mới trở nên cứng đờ như lúc này đây.

Trong bụi cây, Diệu Minh háo hức đến mức dè cả đầu nhỏ xuống để xem. Chờ đợi Tấn Phong chậm chậm cũng làm được chuyện quan trọng rồi.

- Tặng em đó!

Nàng dúi mặt nhìn qua rồi sau đó cố gắng ngược lên gương cười không mấy tự nhiên...

- Cám ơn anh! Haha... tự dưng anh làm em bất ngờ ghê! – Đứng đây thêm chút nữa chắc Thực Uyên không thở nổi nữa quá. Tấn Phong hít lấy một hơi. Anh chàng đã tập rất lâu những điều cần nói với nàng và nay chính là giây phút thổ lộ đó.

- Thực Uyên! Anh từ rất lâu đã...

Giọng Tấn Phong không chút do dự hay run rẩy, tình cảm dành cho nàng bao lâu nay đến lúc phải rõ ràng rồi. Song Thực Uyên như con sóc nhỏ cuộn quyết giữ cả hai tay chụp ngay miệng Phong lại báo hại cả bó hoa sát mặt Phong.

Diệu Minh trong bụi cây hồi hộp quá vì không rõ là gì nên túm luôn cổ áo bé Tài làm thằng nhỏ xem cũng thở không nổi.

Tấn Phong vẫn là chưa nói ra lời đó. Thực Uyên có chút mừng rỡ sau đó lúng túng hạ tay. Nàng nhìn Tấn Phong rồi nói lí nhí...

- Em sẽ làm anh đau lòng. Xin anh đừng nói thì hơn...

Diệu Minh đập cái chát vào vai thằng em khiến nhóc muốn khóc. Thì ra trước nay Thực Uyên không phải chậm tiêu hay khờ khờ không biết tình cảm của Tấn Phong. Nàng giả điên giả khờ vờ như không có gì không khiến con bạn thân tức mới lạ.

Nhưng người sốc hơn có lẽ là Tấn Phong. Anh nhìn nàng vẫn bằng ánh mắt triều mến. Tuy có chưa bắt ngờ nhưng không vội vã rời hết tất cả hi vọng. Phong vẫn nhìn nàng đang khổ sở không biết làm sao để không làm tổn thương ai...

- Em biết anh quan tâm em. Anh là người đối xử tốt nhất với em... nhưng em không có khả năng nhận thêm gì nữa từ anh đâu anh Phong!

- Em có nhất thiết phải phủ nhận trước khi anh có thể nói ra được lời nào hay không? Anh đâu đòi hỏi lại gì khi quan tâm em chứ!?

Tấn Phong vẫn từ tốn trả lời như người lớn ứng đối trẻ con. Nàng thì càng thấy mình loạn lên rồi không muốn làm Phong buồn nhưng hình như đã lỡ làm anh ấy “mất vui”. Nàng cắn môi, đầu căng lên cố nghĩ cách nói sao cho hay nhưng ánh mắt chân thành của anh ấy khiến nàng yếu lòng. Thực Uyên yếu lòng đành nói ra sự thật như kẻ thảm bại...

- Em biết anh tốt với em không cần nhận lại nhưng em cũng không muốn xem như không biết gì, càng không thể dùng tình cảm đùa với anh... đầu óc em thật sự đang rất mệt mỏi. Tim em thật sự đang rất buồn vì... một người. Xin anh cứ hãy là bạn thân – là anh trai của em thôi có được không?

Phong đứng nhìn ánh mắt ngẩn lệ của nàng. Thực Uyên chân thành nói ra, tình cảm của nàng cũng đang không thể nào kiềm nén. Van xin từ chối tình cảm của người ta dành cho nàng thấy mình thật hèn nhất nhưng giờ chỉ một chút suy nghĩ về hắn đã quá sức với nàng. Nàng không thể chỉ phớt lờ suy nghĩ thêm chuyện tình cảm nào nữa với ai.

Hai đứa xem lên run lên vì giai đoạn này tại sao lại rắc rối và gây căng như thế. Dự tính là Thực Uyên gặt đầu đồng ý Phong ngay là hết buổi tối rồi.

Phong đột nhiên cười làm nàng rụt rè nhìn. Quả nhiên không phải là nụ cười vui vẻ của anh ấy. Và Tấn Phong thẳng thắn đáp lại khiến Thực Uyên ngỡ ngàng...

- Giờ anh không muốn làm bạn thân, đặc biệt là làm anh trai của em nữa. Dù lòng em giờ đang có ai rồi anh cũng không thay đổi vì đã thích em. Anh thích em và luôn như vậy!

Má nàng đỏ lên ngay không ngờ con người Tấn Phong lại thẳng thắn và quyết đoán như vậy. Thật là làm cho chính nàng được anh ấy thích cũng hãnh diện hơn phần nào. Tuy nhiên nghe xong lời tỏ tình, nàng ỉu xìu ngay và khom mặt ụp vào bó hoa tươi rên rĩ...

- Anh như thế em khó xử lắm!

Tình cảm yêu đương làm nàng mệt mỏi lắm rồi. Phong là người tốt như vậy càng làm nàng không biết giải quyết làm sao. Phong lại nói.

- Em cho anh thua cuộc khi chưa có cơ hội thử lòng em thì em cũng làm anh khó xử vậy.

- Nhưng... nhưng tại anh nói ra làm gì. Anh cứ giấu đi thì có sao đâu. Em biết em “đặc biệt” tốt với em mà!

- Xem ra càng nói nàng càng đuối lí rồi. Phong vì thế cười nhẹ đáp thêm chút đùa vui.

- Thích nói không được mệt lắm em biết không? Anh không làm kẻ hèn nữa. Anh thật lòng và tin em một ngày cũng sẽ chấp nhận anh thôi!

Chật giọng tự tin dứt khoát của Tấn Phong không hiểu sao làm tim nàng đập thình thịch. Thật sự giây phút này nàng thấy rung động vì tình cảm anh ấy dành cho. Tuy nhiên ngẫm về cả hai lời theo đuổi của cả hai người đàn ông nàng thật sự cảm thấy buồn cười. Nếu không phải Nhật Thiên từ đâu bước vào đời nàng làm loạn có lẽ nàng đã hạnh phúc vì lời này của Tấn Phong dành cho mình. Nhưng mọi thứ có phải được số phận sắp trước rồi hay không?

Và Tấn Phong ôm chầm lấy khiến nàng xém rớt tim ra ngoài. Cái ôm của anh ấy rất chặt và ấm áp. Phong giữ cứng tay và nói cùng nàng...

- Anh sẽ chờ em dù bao lâu Thực Uyên!?

Mặt nàng nóng đỏ máck cỡ nhưng cũng không nỡ đẩy Tấn Phong ra. Lòng nàng tự dưng cũng nhẹ nhàng hẳn. Vờ như không biết tình cảm của ai đó cũng vừa khổ người vừa khổ mình. Tuy không biết bản thân có đến mức thích Tấn Phong hay không nhưng nàng cũng rất vui.

Đột nhiên Diệu Minh và bé Tài nhảy ra làm hai đứa buông vội máck cỡ. Không khí lãng mạn rối loạn lên ngay...

- Anh hai thật là chuẩn “men”! Em tự hào về anh!

- Con Uyên bị ầm đầu tạm thời thôi rồi cũng quỳ gối khóc lóc van xin anh yêu nó thôi anh Phong! – Diệu Minh hòa theo nói làm Thực Uyên nhăn mặt.

- Pà nói tui vậy mà được sao?

Thực Uyên chạy sang đánh con bạn. Cả bọn cùng cười giỡ thật vui. Tấn Phong tuy chưa hẳn là thất bại nhưng vẫn còn rất nhiều hi vọng khi nhìn nàng lại cười vui tươi như cũ. Mọi thứ như cũ lại dường như có chút mới mẻ xa lạ. Phía trước vẫn còn một khoản trống chưa thể biết trước.

Và cũng chính Thực Uyên phát hiện ra có hai người đứng trong bãi cát sáng đèn từ lúc nào. Nụ cười của nàng tắt nhẹ vì ánh mắt của Nhật Thiên. Bên hẳn đang có Ngọc Hân quàng tay không rời nhưng ánh mắt không che đậy hướng nhìn là trao đến nàng. Một ánh mắt làm ngạt thở tim nàng.

Cả ba đứa kia cũng bất ngờ vì sự xuất hiện của Nhật Thiên và Ngọc Hân tại đây. Ban nãy vì từ xa dạo biển thấy đèn nên Ngọc Hân cứ đòi hẳn đến xem gần đẹp thế nào. Không ngờ lại đến ngay lúc Thực Uyên đang tay trong tay Tấn Phong. Ở đây cũng không ai lạ mặt ai, Nhật Thiên không chào đã bước đi làm Ngọc Hân chạy vội theo. Đối Ngọc Hân chỉ cần Thực Uyên không lẩn quẩn gần Nhật Thiên thì nàng bên ai cũng mặc kệ. Nay Nhật Thiên thấy Thực Uyên có bên có bờ thì cô ta càng an tâm.

Diệu Minh hơi run vì kinh ngạc khều khều nàng vẫn đang đứng thất thần...

- Hai người đó... ??? – Thật sự người ngoài có muốn hiểu chuyện Nhật Thiên và Ngọc Hân bắt đầu từ đâu nàng cũng không biết giải thích ra làm sao. Giờ nàng nhìn hai người họ bên nhau cũng tự có cho mình một câu trả lời rồi.

- Làm sao tui biết được!?... em thấy hơi mệt nên về trước nha!

Nàng lại cười gượng không xong nhưng Tấn Phong hiểu rõ là vì ai nàng như thế. Tấn Phong nhìn theo nàng đi tự biết nàng đang rất cần yên tĩnh một mình. Còn Diệu Minh tuy không hiểu sao “cô chủ nhà” và “thầy giáo tiếng pháp” của Thực Uyên lại dính vào nhau nhưng cũng vui mừng vỗ vai Tấn Phong...

- Thế thì anh Phong khỏi lo tình địch “nặng ký” nữa nha. Thực Uyên sớm muộn cũng đổ vì anh!

- ... không đâu! Anh thậm chí đang thua anh ta rất xa đó!

Tấn Phong nói, mắt cũng nhìn hướng Nhật Thiên vừa đi với Ngọc Hân. Cho dù có thích người ta thì Phong cũng không phải khờ dại mù quáng không biết lòng nàng dành hết cho ai. Quan trọng chính là vị trí cuối trong lòng nàng sẽ dành cho ai mà thôi.

Lúc đó Nhật Thiên vẫn đi như người thất thần không chờ Ngọc Hân. Nàng ta cố bước theo và cất giọng không vui...

- Cô ta theo ra tận đây sao? Thật là không ngờ con nhỏ đó dạo này ghê gớm thật!?

- Cô ấy chỉ đi với bạn. Trùng hợp thôi em có cần nói cái kiểu nghĩ xấu cho người ta như vậy không?

Lần đầu bị Nhật Thiên lên giọng không vui khiến Ngọc Hân bất ngờ. Cả hai vừa còn rất mặn nồng vui vẻ vậy mà chỉ thấy Thực Uyên với người khác hẳn đã thế này. Tay Ngọc Hân run lên tự siết lại, cả chất giọng cũng nghẹn khi hỏi...

- Anh với Thực Uyên có thật đã kết thúc hết chưa?

Nhật Thiên nhìn gương mặt xinh đẹp đang vô cùng lo sợ của Ngọc Hân sau đó không đắn đo khi đáp lời...

- Nếu hết... anh đã không đi để ngăn mình đánh thẳng đàn ông đó tránh xa cô ấy. Anh muốn yên tĩnh. Em tự về phòng đi!

Hắn rút cánh tay đang bị ôm và bỏ đi tiếp dọc bờ biển đêm. Ngọc Hân đứng lại nhìn hắn là một kẻ thua cuộc nhưng cô ta cũng không hơn gì. Rõ ràng Nhật Thiên và Thục Uyên đã không thể nhưng cô ta cũng không được gì cả.

Khi đó Thục Uyên cố bước nhanh về phòng lại vô tình va trúng vai một người. Tâm trạng nàng đang vô cùng tệ hại, cả người chỉ theo quán tính khom người xin lỗi để đi mau thì bất ngờ nhận ra là cha của Nhật Thiên.

Chủ tịch nhìn nàng, chỉ thoáng qua đã nhận ra gương mặt của nàng. Hôm nay mắt nàng cũng giấu chút lệ như hôm đó tại văn phòng của Nhật Thiên làm sao ông ấy không nhận ra.

- Cô là cô gái lần trước... Cô vẫn còn bám theo Thiên nhà ta đến tận đây sao?

Chủ tịch là con người ngay thẳng, nàng dù sao cũng chỉ đáng tuổi con cháu nên càng không ngại nói thẳng trước mặt. Ngược lại thái độ cứng cỏi của chủ tịch, nàng nghe liền muốn sụp đổ.

Đúng là nàng nghèo chẳng cha chẳng mẹ. Đúng là nàng không xứng với hắn từ bề ngoài cho đến địa vị nhưng cho dù thế nàng cũng không hèn kém như lời của ông ấy vừa gán cho mình.

Chủ tịch có vẻ giận lên, tự lẩm nhẩm chửi Nhật Thiên.

- Thăng Thiên thật làm ta quá thất vọng!

Chủ tịch tin tưởng vào con trai nên không khỏi buồn khi nghĩ hắn vẫn cải lời chưa chia tay nàng.

Thục Uyên nghe cả người run rẩy không sao kiềm lại. Tất cả khởi nguồn đều là hắn. Mọi chuyện sai cũng do hắn. Thế nhưng vì sao hậu quả lại chỉ có nàng nhận. Thục Uyên cảm thấy nực cười không thể chấp nhận. Tất cả cảm giác đau đớn nàng phải mang dồn lại ngay lúc này. Mọi thứ đã quá đủ và nàng không muốn chịu đựng nữa...

- Con trai bác là đúng còn tôi hèn kém là sai hay sao? Tôi mà biết đến cả chỗ này cũng phải gặp mấy người đã không đi rồi. Bác có tin hay không thì tùy, dù sao trong mắt bác tôi đã sẵn là thứ con gái ham danh lợi gia tài của con bác rồi. Mong bác đừng đem sự thất vọng về anh ta như tôi vẫn còn quyến luyến chưa buông tha cho con bác... bác thì biết gì chứ?...

Quả nhiên nàng đúng là mồ côi không ai dạy dỗ, cả người lớn như thế, thậm chí rõ biết là cha của hắn vẫn hỗn láo. Nhưng chủ tịch chỉ nhìn nàng kết thúc bằng hai hàng nước mắt không thể nào che giấu. Sự uất ức đau thương tràn trên khuôn mặt trên đôi mắt tròn đầy lệ. Thục Uyên tự quệt hai má như con mèo nhỏ. Tuy khóc nhưng nàng vẫn mạnh mẽ chùi cho hết mối thôi. Đêm nay quá đau lòng, nàng phải nén khóc cũng mệt lắm rồi.

Đột nhiên chủ tịch nhận ra: “ông ấy đúng là biết gì chứ?” giữa con mình và cô gái này. Nàng lần trước cũng rưng rưng lệ không nói lời nào. Hôm nay ánh mắt vẫn đề nén nhiều xúc cảm không ngăn được. Sống hơn cả đời người, lẽ nào chủ tịch còn không nhận ra ai thật ai ngay.

Vả lại, ánh mắt cứng cỏi lại ủy khuất của nàng làm ông ấy thấy quen đến không thấy khác dù là một chút người phụ nữ của mình. Càng nhìn kĩ, cả cái cách thẳng thắn nói chuyện và gương mặt cũng rất giống. Điều ấy làm trong lòng chủ tịch chùn lại thấy cảm mến kì lạ dù là bị một đứa trẻ ranh chữ thẳng mặt...

- Đừng có khóc!

Thục Uyên bất ngờ nhìn chủ tịch khi hai má vẫn ướt nhem. Nàng hỗn như vậy sao ông ấy lại nhẹ giọng dỗ dành rất là hiền từ. Không lẽ bình thường ông ấy quen bị trẻ con nói chuyện xấc láo hơn hay sao.

Ngọc Hân đang nóng lòng đi tìm Thục Uyên sau khi phải ra tận tiếp tân tra hỏi sổ phòng của nàng. Hôm nay vì chuyện Nhật Thiên, cô ta nhất định phải đối mặt làm rõ hai mặt một lời để an tâm có được Nhật Thiên. Nhưng vừa thấy bóng chủ tịch lại đứng nói chuyện với chính Thục Uyên thì Ngọc Hân hốt hoảng núp vội. Tìm cô ta cứ như ngừng đập vì nỗi kinh hoàng lộ hết bí mật. Hai người bọn họ chính là cha con

ruột với nhau lại đang giáp mặt nhau. Ngọc Hân che giấu sự thật, che giấu một cách lổm lổm ngu ngốc nhất từng có nhưng tất cả chỉ vì Nhật Thiên. Bí mật đó không thể che giấu mãi được nhưng Ngọc Hân không muốn kết thúc ngay bây giờ.

Nàng nhìn chủ tịch thật rõ ngay lúc này đây. Một người đàn ông có tuổi vẫn rất phòng độ. Chút nét khó tính nghiêm nghị lại có một thoáng khá giống Nhật Thiên, có lẽ vì thế nàng không có ác cảm với ông ấy. Cũng kì lạ là nàng ghét hẳn ta đến như vậy, hai cha con họ giống nhau tại sao nàng không ghét cha hẳn chứ?

Dù sao giờ đầu óc nàng cũng không đủ minh mẫn suy nghĩ đến chủ đề lệch xa đó. Nàng đã thiếu tôn trọng người lớn đến vậy nhưng chủ tịch vẫn nói rất nhẹ nhàng...

- Định kiến của con người không dễ gì thay đổi. Con cũng nên nghĩ bác chẳng thể có thiện cảm dành cho con như chính con đâu!

Quả nhiên loại người độc đoán cao thâm như thế này mới làm nên một gia tài ai cũng ngưỡng mộ. Thực Uyên sốc dễ sợ chẳng ngờ tính cách thẳng thắn làm đau người ta của Nhật Thiên cũng là giống từ cha hẳn mà ra.

Về vấn con trai của ông ấy thì làm gì có phụ huynh nào có hảo cảm chứ. Thực Uyên thấy mình bị ghét cũng không sốc lắm. Tuy có hơi hụt hẫng nhưng vẫn không có gì buồn. Giữa nàng và cha hẳn xem ra thông hiểu đối phương rồi.

Thế là nàng quẹt má, không vô lễ nhưng cũng không e dè sợ sệt...

- Tôi cũng không cần bác phải thương hay có thiện cảm... Chỉ cần bác biết tôi không muốn níu kéo hay liên quan gì với anh ta ngay từ đầu. Con trai bác từng nói tôi là tầng lớp thấp không xứng với anh ta. Bác vì thế chẳng cần lo lắng tôi dụ dỗ gì anh ta. Tạm biệt bác!

Nàng đi trước để còn nhanh về phòng tự găm nhấm đau thương. Nàng không hay chủ tịch xoay nhìn theo. Ông ấy không hiểu sao thấy tin hết những lời nàng nói với mình. Chỉ tiếp xúc một thoáng, ông ấy nhận ra nàng không giống loại con gái lừa dối mê bề ngoài và tài sản của con trai mình. Có lẽ chính ông ấy cũng không thấy có ác cảm với nàng như bản thân đã nghĩ.

Ngọc Hân vẫn núp nhìn chủ tịch. Lòng cô ta run rẩy dù hai cha con họ gặp mặt nhau vẫn chẳng nhận ra điều gì. Nhưng tất cả mọi việc đều là Thực Uyên khiến Ngọc Hân không tài nào yên tâm nên nhanh chóng đuổi theo.

Thực Uyên đang giơ thẻ từ mở cửa thì có người nắm xoay lại. Nàng bất ngờ vì đó chính là Ngọc Hân.

- Mày tránh xa Nhật Thiên. Nếu còn xuất hiện trước mặt anh ấy nữa tao không tha cho đâu!?

Thực Uyên ngỡ ngàng nhìn Ngọc Hân đang mặt bình tĩnh. Trước kia khi nàng động vào đồ chơi của chị ta cũng đã bị quát tháo như thế. Thậm chí khi không có mặt cậu mợ, nàng từng bị chị ta đánh mắng còn thua một đứa ăn nhờ ở đậu bản cùn nhất.

Nhưng nay nàng không còn là một đứa trẻ, Thực Uyên biết tự bảo vệ lại chính mình và giữ tự trọng kia đủ cho mình kiêu hãnh đáp lời...

- Chị nghĩ chị là ai mà có quyền ra lệnh cho tôi. Chủ tịch muốn hai người lấy nhau chỉ vì nghĩ chị là con gái thật của bác ấy. Tôi nói ra hết xem ai dọa ai?

Ngọc Hân sững ra không ngờ đến Thực Uyên lại cứng rắn như thế. Nếu cứ bị chọc đến cùng không khéo Thực Uyên quay lại vùng lên chỉ làm cô ta thiệt thòi thôi. Tuy nhiên Ngọc Hân vẫn rất tức giận dù bản thân mình không còn chút lí lẽ gì nữa.

Thực Uyên không chớp mắt khi thấy tay Ngọc Hân run lên giơ cao có ý đánh mình. Nàng cũng dùng tay giữ lại trước khi bạt tay kia dấn xuống má mình. Hai cô gái đều tức giận, tay Ngọc Hân không sao thoát khỏi kiềm tay cứng của Thực Uyên ngăn cô ta.

Nàng nhìn vào mắt chị ta và buông giọng khá khinh thường...

- Đánh là chị sợ tôi rồi!?

- Mày không cướp được Nhật Thiên của tao đâu. Không bao giờ! – Giọng Ngọc Hân gào lên giữa tối thật là lạc lõng, khốn đốn. Tự dưng vì thế nàng thấy tự tin hẳn ra cứ như nàng đang là người chiếm thế thượng phong khiến chị ta run sợ.

Thục Uyên cười nhạt, tay cũng gạt tay Ngọc Hân ra và nói có chút thách thức...

- Giữ kĩ anh ta một chút và... tránh xa tôi ra, hiểu không chị?

Thục Uyên bước vào phòng bỏ cô chị đứng thẫn ra đó. Ngọc Hân đã nhận lấy một lời khuyên hay là đe dọa chứ?

Ngọc Hân rõ ràng đang sợ nàng. Nàng vì thế thấy rất hả hê trong lòng, nếu có cơ hội cũng muốn thử cướp tên khốn đó thành của riêng để xem thử chị ta khổ cỡ nào. Nhưng rồi nghĩ lại nàng cũng chẳng muốn mình thành loại người xấu xa như thế. Chỉ ít nàng cũng biết mình không đủ khả năng làm được điều đó.

Thục Uyên tự đứng trong phòng khép mắt lại nhớ ánh mắt của Nhật Thiên nhìn mình ban nãy ngoài biển. Nàng không biết trong tâm mình cảm thấy thế nào khi quá khó thử muốn khóc thật lớn. Cha hẳn không chấp nhận một đứa con gái “thấp kém” như nàng. Nàng cũng biết mình đứng ở đâu khi so cùng hắn. Thục Uyên biết hết tại sao vẫn không thể tự nhiên nhìn Ngọc Hân có thể ở gần cạnh bên hắn. Rốt cuộc nàng cũng là loại người tham lam không muốn chấp nhận sự thật mình là kẻ thua cuộc thôi.

- Em ăn đi Uyên!

Nàng nhìn Tấn Phong lấy thức ăn cho mình. Nói ra được hết, Phong cũng không ngại đặc biệt quan tâm đến nàng khi cho nàng cả đĩa đầy vun còn Diệu Minh và bé Tài chẳng có gì ăn. Mọi nàng mỉm cười, không phải miễn cưỡng nhưng cũng khá hơn nhiều rồi. Diệu Minh nhảy vào nói ngay...

- Xem pà sắp thành công chúa rồi kìa Thục Uyên!

- Pà không được anh Phong cưng như tui nên ganh tị đứng không? – Thục Uyên không ngại trêu lại khiến Phong cũng cười.

- Chồng tui ghen với anh Phong lại thành tình tay ba trong phim khổ lắm đó, pà tự dưng cũng mất luôn cả vai nữ chính haha...

Cả bốn đứa vừa sáng đã không cầm lòng được cười lớn với nhau. Bên nàng có đủ thế này nàng cũng chẳng buồn được thêm nữa. Tình cảm của Tấn Phong nhẹ nhàng không gây áp lực nên có chút thẹn thùng song vẫn vui vẻ thoải mái bên nhau. Nàng tin mình sẽ sớm vượt qua được hết những rắc rối trong đầu này thôi.

Tuy nhiên nàng vừa nghĩ chưa dứt thì thấy “họ” đi vào nhà hàng. Dĩ nhiên họ chính là những người nàng muốn tránh nhất trên cái đảo này rồi.

Tấn Phong thấy nàng đột ngột khom đầu ăn ngấu nghiêng cũng nhìn thử quả nhiên là cả nhà chủ tịch. Nhật Thiên vẫn luôn có Ngọc Hân sánh đôi bên cạnh song vẫn nhìn thấy bàn của bốn đứa bên góc phòng. Ánh mắt hắn hướng về phía nàng rồi lại lặng lẽ như không đối thoại. Diệu Minh và bé Tài cũng tò mò nhìn.

Theo sau ồn ào hẳn, J.K cười toe toét vẫy tay đi vào còn hơn hoa hậu đăng quang. Ai cũng mê mẩn vì thần tượng hết. Bác trai rủ ăn sáng cùng nên J.K mới ra tận đây không ngại fan bám theo. Chú Trương và chủ tịch cũng chờ sẵn chỗ cho J.K nhưng khi bước vào ông anh lại nhìn thấy ngay “fan no.1” của mình.

Thục Uyên đang cố ăn lẫn tránh tất cả vậy mà J.K vẫn hơn hớn xông đến...

- Bé Uyên! Em cũng ở đây nữa hả?

Bàn bốn đứa đều đơ ra nhìn ca sĩ nổi tiếng. Chủ tịch giờ mới phát hiện ra nàng ngồi góc bên kia, đồng thời cũng có chút bất ngờ khi J.K tỏ ra khá thân thiết. Ngọc Hân cắn môi khó chịu rồi nhìn qua Nhật Thiên vẫn tỏ ra rất bình thản dù J.K vẫn bô bô vui vẻ bên đó.

Thục Uyên lúng túng nhìn J.K, nàng thấy tệ hại lắm nhưng thật sự là không cưỡng lại nổi khi được J.K chào trước...

- Đây là các bạn em. Hôm qua em có ra bãi đá xem anh quay. Rất là tuyệt vời anh ơi!

Tấn Phong, Diệu Minh và bé Tài đương nhiên đều biết nàng là fan cuồng của J.K nhưng không ngờ nàng có thể được cả thần tượng chào đón trước như vậy. J.K nghe nàng khen liền nở lỗ mũi, tự ý thân thiện chen vào ngồi chung không quên chào hết bạn của nàng...

- Haha... em đúng là fan cứng của anh. Cho anh ngồi chung nha! Gặp em thật vui quá, lâu rồi chưa gặp còn gì!?

Thục Uyên cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhanh chóng cười híp cả mí vì J.K của mình. Ngược lại ba đứa kia cũng hơi say sẩm khi ngồi với người nổi tiếng nhưng rồi cũng thích ứng được.

Xem ra J.K sớm quen bác trai của mình rồi. Chủ tịch vì thế quay nhìn Nhật Thiên đang làm ra vẻ tập trung ăn uống...

- Con bé đó cũng quen với cả Khang sao?

Tay cầm nĩa của hắn ngừng lại. Giọng chủ tịch rất bình thản nhưng hắn nghe không hề dễ chịu. Ngọc Hân cũng nhìn hắn nhẹ nhàng đáp lời cha...

- Chỉ là fan hâm mộ của anh Khang. Cha đừng nghĩ cô ấy tìm cách tiếp cận cả anh ấy!

Nghe xong chủ tịch cười vì có thể nhìn thấu được con trai mình đang nghĩ gì. Ánh mắt hắn cũng đang rất cương liệt lẫn lo lắng cho Thục Uyên sẽ bị nghĩ xấu xa hơn nữa. Chính vì hắn không thể làm được gì hơn cho nàng nên càng không muốn cha sẽ suy diễn thêm. Chủ tịch trả lời ngay...

- Cha đã nói gì đâu mà con sợ như thế. Không muốn người khác nghĩ xấu về cô gái đó thì tại sao con chơi đùa, bốn cột đem tầng lớp này nọ ra nói làm phiền người ta. Chính con không đành hoàn trước thì cha thấy thất vọng lắm.

Cả bàn đột ngột se lại chút không khí căng thẳng. Nhật Thiên nhìn cha mình, không giấu sự bất ngờ của bản thân mình...

- Sao cha biết...? Có phải cha đã nói chuyện với cô ấy đúng không? – Mặc nhiên nàng đang ở trong cùng sảnh ăn rất gần nhưng giọng hắn vẫn như nàng ở rất xa.

Đám bên này có cả J.K cũng phát hiện bên kia chủ tịch và Nhật Thiên đang nói chuyện khá căng thẳng. Ngọc Hân chỉ biết ngồi yên chịu đựng khi phải nghe chuyện xoay quanh là về Thục Uyên. Nhật Thiên cũng đã không ngần ngại nói chưa dứt sạch hết tình cảm với Thục Uyên, chính vì vậy Ngọc Hân rất sợ hãi.

Trông mặt con trai đã khó nhìn đến vậy nhưng chủ tịch vẫn từ tốn lắm...

- Vô tình gặp cô bé đó cũng đến đây thì cha phải nghĩ nó theo con rồi nhưng cha cũng đã có nói chuyện rõ ràng qua hết. Nếu con khẳng định không hợp hay chỉ là chơi đùa thì hãy thôi đi đừng khiến Ngọc Hân phải khó xử nữa.

Ngọc Hân ngược nhìn chủ tịch và hắn. Chỉ cần cô ta vẫn là con gái cưng của ông ấy thì Nhật Thiên nhất định vẫn không thể lựa chọn được ai khác. Dù cho có miễn cưỡng hay không thì Ngọc Hân chỉ cần có được hắn thôi.

Tay Nhật Thiên run lên nhìn cha. Cha mang hắn khỏi cô nhi viện đó, cứu rồi cả đời hắn có đền cả mười mạng thì ơn nghĩa hắn cũng không đáp trả hết. Tuy nhiên hôm nay cái thứ tình cảm ngu ngốc kia khiến hắn không còn giữ nổi chính mình. Hắn đứng bật dậy làm tiếng ghế động lớn chú ý cả sảnh ăn. Dĩ nhiên bàn của Thục Uyên bên đây đã nhìn qua từ lâu.

- Cha nghĩ con vì không được đến đâu mà ngừng lại hay sao? Con làm cũng vì cha thôi...

Chủ tịch không bất ngờ khi nhìn lần đầu tiên Nhật Thiên lớn tiếng lại với mình. Cả người hắn cứng rần lại run lên vì không còn giữ lại được cái suy nghĩ đó. Ngọc Hân nghe lệ rưng trên khóe mi vì đau lòng với từng lời đó. Nếu hắn giả dối còn hơn trắng trợn nói ra chấp nhận đính hôn chỉ vì hiếu thuận không có chút tình ý gì hơn.

Tấn Phong và J.K tự dưng cũng nhìn thử sang nàng. Quả nhiên trong lúc người ta căng thẳng như vậy Thục Uyên lại vui đầu ăn súp. Thật sự tay chân và cả tim nàng đang run rẩy như một con cừu nhỏ lạnh cóng. Nàng tự hứa không được dao động cũng như để tâm đến những lời rỗng ngốc của hắn với chủ tịch.

Thế nhưng sao nàng thấy không hề ổn chút nào. Nàng không thể cho mình thôi rung động tại giây phút này thật là ngốc quá.

Gió theo hướng vào mang theo khói thịt nướng. Nhật Thiên chống một tay xuống bàn làm chú Trương còn định đỡ lại. Ngọc Hân vẫn rất đau lòng không nhận ra sự kì lạ của hắn. Hắn nhìn cha mình rồi lại tự đứng thẳng...

- Con xin lỗi...

Chủ tịch vẫn chẳng nói lời nào khi hắn tự rời trước. Nhật Thiên vừa bước khỏi bàn đã giơ tay giữ ngực. J.K ngồi bên đây lắng chuyện này giờ cũng đứng dậy nín thở...

- Để anh về phòng lấy cho nhanh!

- ... không sao. Em có mang theo rồi!

Hắn trả lời vẫn không quên nhìn thoáng qua Thục Uyên vẫn né tránh cố không nhìn đến mình. Như vậy cũng hay, hắn sợ nàng nghe thấy sẽ cảm thấy mình hèn nhát đáng ghét hơn. Một mình hắn bỏ đi ra ngoài, J.K gãi đầu thật không biết có nên năn nỉ bác trai đừng giận thay thẳng em hay không.

Chủ tịch vẫn ngồi nhìn Ngọc Hân giấu chút lệ khóe mắt, sau đó cũng trông sang Thục Uyên bên kia đang ngồi lặng người ra.

Đến bãi dĩa, Nhật Thiên ngồi bệt xuống rút chai thuốc ra từ túi quần nhưng chỉ còn đủ một hơi. Lòng hắn lại bồn loạn khó chịu không dứt nên giận dữ ném đi...

- Chết tiệt!!!

Chai thuốc bị ném xa trên cát, hắn vẫn chưa thể dễ chịu nên tự ngồi ôm ngực thở khó nhọc. Hai thứ tình cảm trong lòng hắn quá lớn đủ để vỡ xé khiến hắn sắp điên dại. Nếu phải vì cha hay vì chính mình đều không làm cho hắn dễ chịu. Hắn biết phải làm sao chứ?

Có người nhặt cha thuốc rỗng lên hắn không hề phát hiện. Và chất giọng cuồng quýt khiến hắn ngỡ ngàng ngược nhìn...

- Anh bị bệnh suyễn sao?

Nhìn gương mặt kinh ngạc, lo lắng của nàng khiến hắn chỉ muốn cười ngay dù đang thở không được. Tim sao lại mừng rỡ ngốc nghếch khi chính là nàng đến bên hắn cơ chứ? Hắn thật không thể xem như không say sẩm vì nàng.

Thục Uyên hơi lúng túng một chút rồi lại nhìn vẻ mặt khổ sở của hắn thì như quên hết chạy lại ngay. Nàng chẳng biết bị suyễn sẽ ra sao nhưng đây là lần đầu gặp người bệnh này không phải trong phim. Trông hắn thảm thế này nàng cũng muốn khóc theo. Nhật Thiên nhăn một cái xoay mặt đi hướng khác...

- Em thấy bộ dạng này của anh làm anh mất mặt đó!?

- Còn lo mất mặt gì nữa chứ? ... có thuốc sao trông anh vẫn khó thở vậy?

- ... thuốc hết rồi mới quăng đó!

Nhật Thiên thở ngược khi nói. Ban nãy quá nóng giận, thêm mùi khói lạ khiến cho một trận lên cơn tệ hại thế này. Nàng nhìn hắn thở khó nhọc, tay chân luồn cuộn muốn làm gì đó ngay lại chẳng biết làm gì...

- Anh còn để thuốc ở đâu tui đi lấy ngay cho! Hay đi báo cho y tế của resort... – Thục Uyên vừa định nhóm người chạy đi thì tay hắn giữ cứng.

- Khỏi!... anh muốn em ở đây với anh. Em đừng xa anh nữa Thục Uyên!

- Thở không nổi còn nói cái chuyện này nữa!?

Thục Uyên vừa tức vừa lo khi thấy mặt hắn có phần tái nhợt. Đầu óc nàng ngu si lại càng dần dần không biết làm gì ngay. Mắt nàng sớm ướt nước, môi mím chặt vì lo lắng hướng đến hắn. Nhật Thiên nhìn thấy nàng như vậy không thể nào hạnh phúc hơn được. Cô gái cứng đầu chán ghét hắn cuối cùng cũng lộ ra hết rồi. Nhưng càng vui vì có nàng ở gần càng làm Nhật Thiên sợ phải xa lần nữa.

Hắn kéo nhẹ, nàng ngã về phía hắn, hai mắt nhìn nhau khiến nàng run rẩy...

- Em mà ôm anh thật chặt là anh hết ngay à. – Dù chất giọng khó thở của hắn rất thật nhưng nàng vẫn nổi điên lên.

- Anh định dụ ai thế hả? Tui bỏ mặt anh luôn bây giờ? – Nàng tuy không có kiến thức về bệnh này song dư sức biết tên khốn này lại muốn lợi dụng thôi. Nhật Thiên cười khở, nàng quả khó chinh phục như thường.

- Không ôm thì thôi...

Nhật Thiên bắt đầu ho, tay giữ ngực có phần khó thở hơn như phổi trút ngược hoàn toàn không giống giỡn với nàng. Thực Uyên càng hoảng sợ, tay cũng chạm lên ngực hắn thập phần lo lắng không giấu được nữa.

- Không cần thuốc thật hả? Tui thấy không được đâu...

- ... cơn này cũng là nhẹ thôi... không sao!

- Nhưng cái lần anh vào bệnh viện vì suy hô hấp gì đó có phải cũng lên cơn suyễn như thế này không? Anh đừng dọa người ta nữa. Phải cho tui biết làm gì cho anh chứ.

Nhật Thiên nhìn nàng, lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. Có lẽ nàng khiến hắn chịu quá nhiều lạnh lùng nên hôm nay ngọt ngào như vậy không thể nào ngăn mình vui sướng cùng cực.

Thực Uyên nhìn gương mặt nhăn nhó khó chịu của hắn là thế vẫn nở nụ cười. Nụ cười ngây ngô của hắn thật đáng ghét. Người ta lo đến như vậy hắn không hiểu hay sao lại còn cười được. Chắc vì nàng lo như điên thế này khiến hắn buồn cười lắm. Nàng chẳng nghĩ gì áp thẳng đến miệng hắn. Nhật Thiên ngồi cứng đờ tựa thân đùa bị nàng hôn không dám nhúc nhích. Quả nhiên cô gái của hắn thích chủ động hơn bị động ngoan ngoãn cho hắn thích làm gì thì làm.

16. Chương 16

Chủ tịch và chú Trương đứng nhìn từ xa hắn đang ở gần Thực Uyên. Chú Trương nói khi ông ấy vẫn đứng nhìn con ánh mắt hạnh phúc của con trai mình khi nhìn thấy được cô gái trong lòng.

- Đưa thuốc cho cậu chủ nha chủ tịch!? Chủ tịch vội đi lấy thuốc như thế sao...

- Nhìn xem... thuốc của nó đã ở bên nó rồi! Tôi đã làm cho nó thấy đền ơn nuôi dưỡng của tôi là một món nợ phải bắt chấp để trả... từ bỏ cả thứ nó muốn. Anh Trương, tôi lẽ ra không nên ích kỷ như vậy đúng không?

Đứa trẻ ốm yếu nhỏ con năm xưa không do dự gọi ông ấy là cha giờ đã trưởng thành. Có được đứa con trai như Nhật Thiên, chủ tịch chưa từng ngừng tự hào một giây một khắc nào. Nghĩ đến cả đời Nhật Thiên sẽ không thể ở bên cô gái hắn đem lòng yêu thì cũng giống chủ tịch ôm hận cả một đời không thể che chở cho hai mẹ con Như Quỳnh năm xưa. Đã sống qua hết, biết được những khổ sở làm sao chủ tịch đành lòng cho con mình cũng dẫm lên vết xe đổ.

Chú Trương cũng cười nhẹ trả lời...

- Cũng chưa muộn thưa chủ tịch!?

- Ừm... vẫn chưa!

Chủ tịch xoay đi với chai thuốc mới, dù thấy mình làm đúng nhưng chắc chắn vẫn có lỗi với con gái ruột của mình. Nhật Thiên vui vẻ cũng quan trọng không thể mặc kệ được chính vì vậy chủ tịch sẽ không do dự. Tuy không thấy ai có thể hơn được con trai mình nhưng Ngọc Hân cũng sẽ có được ai đó xứng đáng, ông ấy cũng không đánh mất cả Nhật Thiên của mình.

...

Thực Uyên nhìn nụ cười của hắn. Hắn muốn xem nàng là trò cười hay sao lại cười đáng ghét như vậy khiến nàng tức chết. Người ta thật sự rất lo lắng như vậy lại bị bốn cợt rồi.

Nhật Thiên ngồi đờ ra không chớp mắt khi nàng hôn vùi lên môi mình. Chiếc miệng nhỏ mềm mại kia muốn hắn thêm một cơn suyễn nặng hơn hay sao? Nàng giữ tay túm lấy má hắn, khi môi chạm môi nàng thối

nhẹ làm ngực hắn căng cứng. Từ lúc nàng tấn công đến lúc rời đi, Nhật Thiên vẫn là chẳng chớp mắt hay là thở lấy một hơi nào.

Thục Uyên lúng túng hỏi sau khi đã làm xong...

- Cách này có giúp anh dễ thở hơn không?

Về mặt nàng vẫn chỉ lo cho hắn chứ không hề có ý xâm phạm chiếm đoạt cái môi hấp dẫn. Nhật Thiên nghe môi tê dại cứ như là nụ hôn đầu đời vậy. Về mặt nàng xem ra vẫn rất thơ ngây khi chỉ cho đó là phương pháp trợ hô hấp giúp người khác thôi. Hắn cắn đầu môi còn vị môi nàng rồi trả lời ngay.

- Em định làm người ta nín thở luôn thì có chứ dễ thở cái gì?

- Không có tác dụng sao... Phải đi kêu anh Khang thôi!

Thục Uyên luôn cuốn đứng lên định tìm Khang giúp. Nàng không thể nào ngồi yên vô dụng nhìn hắn khó thở như vậy nữa. Song Nhật Thiên nở nụ cười không thể nào tươi hơn giữ nàng lại.

Thục Uyên té sập vào lòng hắn rồi tròn mắt không ngăn kịp hắn hôn trả lại mình. Không như nàng ban nãy chỉ muốn thổi hơi giúp hắn dễ thở, lần này là nụ hôn thật sự đầy tham lam của hắn. Môi hắn nóng nồm hết đôi môi hồng cảm dỗ hắn từ lâu. Cực chẳng đã hôn nhiều lần không được, Nhật Thiên quyết hôn đến thỏa lòng mới tha.

Mặt Thục Uyên đỏ lên, cả người run rẩy bị tay hắn ôm chặt. Môi nàng bị cuốn theo bờ môi mạnh mẽ không tài nào chối bỏ được. Nụ hôn của hắn khiến nàng say đắm không còn nhận thức được điều gì. Nhưng chính vì hắn cho nàng nụ hôn quá mãnh liệt, nàng lại lo lắng cố ngăn lại. Thục Uyên né đầu nghiêng sang một bên la loạn lên...

- Đứng! ... anh còn khó thở như vậy không được đâu!

Giọng nàng xem ra vẫn còn lo cho mình khiến hắn cười. Tay kéo chặt nàng không buông lỏng, miệng cười nhạt đáng ghét khi nói thâm vào mang tai cô ngọc của mình...

- Thuốc đâu có thấm ngay. Anh diễn giống sắp thở hết nổi lắm hả?

Nàng há hốc nhìn hắn cười thật dễ tiện sau khi ôm hôn được mình rồi. Thục Uyên tức muốn thổ huyết không ngờ tự đem bản thân làm mồi cho yêu râu xanh như hắn. Nàng cáu lên...

- Anh dám lừa tui?

- Có biết anh muốn hôn em đến mức nào không hả? Phải mang bộ dạng thê thảm thế này ra mới chịu cho anh hôn sao?

Hắn cũng mặc kệ nàng giận hay không giận, tay ôm lấy cứng đầu không buông. Giờ thì hắn khỏe rồi, nàng không lo nữa tự đứng cũng biết mắc cỡ cổ vùng vẫy như con trùng nhỏ vẫn là yếu xù.

Hắn lần nữa tự ý hôn nhẹ lên má rồi đến môi nàng. Thục Uyên không tránh được chỉ biết nhắm mắt quay mặt đi nói như kẻ bại trận.

- Bỏ... bỏ tui ra! Chúng ta không nên như thế này nữa!

Nàng biết mình thật ngốc khi đã theo hắn ra và phát hiện hắn bị bệnh. Thật sự lúc hắn cãi nhau với chủ tịch trong sảnh ăn tâm nàng rất xao động. Tuy nhiên nàng với hắn vẫn chẳng thể đi đâu đến đâu cả. Nàng cũng không nên để lộ ra nhược điểm đến thế này.

Nhật Thiên đã ôm được nàng dĩ nhiên không buông. Hắn gắng hỏi...

- Em cũng thích anh có đúng không? Không cần trả lời... chỉ cần gật đầu thôi cũng được đừng dối anh nữa.

Nàng ngốc nghếch như vậy, miệng nói ghét nhưng lại tỏ ra lo lắng như ban nãy tất nhiên là hắn biết cả rồi. Tuy nhiên Nhật Thiên vẫn cần chính nàng xác nhận là nàng cũng có tình cảm với mình.

Thục Uyên vùng vẫy, cả người đã run lẩy bẩy rồi vẫn hung hăng...

- Anh tự ý tán tỉnh người ta rồi cũng anh nói chúng ta không thể. Anh miệng thì không dứt khoát rõ ràng với tui khi đã đính hôn rồi... Làm sao tui thích được loại đàn ông như anh chứ!?

Nàng giận nhưng mắt cũng hơi rưng lệ uất ức. Thục Uyên cũng ghét mình nhu nhược hơn miệng lưỡi chanh chua của mình.

Nhật Thiên biết mình làm nàng buồn khổ như thế nào. Hắn cũng tự biết mình khốn nạn nên vội ôm lần nữa mang nàng sát vào mình hơn.

- Chỉ cần em cũng vì anh. Anh sẽ làm bất cứ chuyện điên rồ nào!

Thục Uyên bắt ngờ vì giọng điệu của hắn rõ ràng không phải giỡn. Ai chứ hắn bình thường đã làm ra rất nhiều chuyện điên khùng rồi, nay lại còn lớn tiếng tuyên bố như vậy hỏi sao nàng không thấy sợ.

- Ý anh là cả chuyện... không lấy Ngọc Hân nữa!?

- Ừhm... anh sẽ không làm theo ý ai, không vì ai nữa dù có là cha anh... nhưng quan trọng là không biết chọn em có là chuyện sai lầm nhất đời anh hay không?

Cái tên khốn này đang làm nàng rung động lại tỏ ra đáng ghét rồi. Thục Uyên nhú mày đẩy mặt hắn ra...

- Cần anh chọn tui làm sao? Đồ khốn như anh ai thèm thích chứ!?

Trông nàng giận, hắn bật cười lớn. Thục Uyên giật mình khi hắn chụp lại từ sau, mang nàng ôm vào lòng như kho báu. Trong tiếng gió lùa qua hàng dừa xào xạc, tiếng sóng vỗ về ở bãi biển sau lưng cả hai, Nhật Thiên không chút nhần nại khi nói ra điều duy nhất hắn nghĩ lúc này...

- Nếu là vì anh yêu em thì có chịu đáp lại tình cảm của anh không?

Nàng nàng lập tức mềm nhũn ra như con cún nhỏ không có khả năng chống trả. Nàng nhắm chặt mắt cố ép mình phải bình tĩnh trước không được mê đắm lời bùa mê của hắn. Nhưng chết tiệt là lòng nàng hạnh phúc đến mức không tài nào tỉnh táo lại được. Nhật Thiên xoay người nàng lại nhưng thấy hai má hồng cùng nụ cười mím để thương thay cho câu trả lời với mình.

Cuối cùng hắn cũng khiến tâm nàng hướng về mình rồi. Hắn cười hạnh phúc rồi lại tự ý hôn nàng. Thục Uyên túm quần không kịp lấy tay che miệng nên cũng vòng tay ôm lại. Thôi thì nàng sẽ thử bất chấp tất cả để có được điều nàng thật sự mong muốn. Có gì phải đau khổ một mình khi nàng có thể có được hạnh phúc cơ chứ?

- ...vì thế cha nghĩ là...

- Không!!! Con không đồng ý... Sao cha có thể quyết định tất cả rồi rút lại như vậy chứ!?

Ngọc Hân gào lên vì không thể chấp nhận khiến chủ tịch cũng không biết phải làm sao. Ông ấy khốn khổ khi nghĩ cách nói nhẹ nhàng với con.

- Ngọc Hân nghe cha nói. Là cha có lỗi với con. Cha sẽ làm mọi thứ để bù đắp cho con nhưng Thiên cũng là con của cha. Cha không thể chấp nhận khi để hai đứa kết hôn rồi đau khổ.

Ngọc Hân run rẩy không muốn chấp nhận. Cô ta đã làm ra nhiều chuyện ngốc nghếch không thể nào sửa chữa chỉ vì Nhật Thiên mà thôi nhưng nay cả làm con gái của ông ấy rồi vẫn không thể đạt được ý nguyện. Nhật Thiên đã bên cô ta rồi, hẳn đính hôn đã có làm sao Ngọc Hân có thể chấp nhận đánh mất chỉ vì chủ tịch đối ý.

Trong mắt chủ tịch không hề muốn thấy con gái khổ sở. Nhưng thà Ngọc Hân khổ lúc này còn hơn cả Nhật Thiên và Ngọc Hân sau này cùng cam chịu bất hạnh. Làm cha thật khó khăn, ông ấy rất bối rối khi giải quyết chuyện này. Giữa hai đứa con, ông ấy không muốn ai buồn cả.

Và Ngọc Hân đứng dậy đột ngột rồi lau nước mắt nói...

- Cha muốn chuộc lỗi mà điều đầu tiên con mong chờ ở cha cha cũng làm không được. Nếu không được làm vợ Nhật Thiên thì con ở lại làm con cha chỉ xấu hổ thôi!

- Con định đi đâu vậy?

Ngọc Hân cầm giỏ đồ bước thẳng ra ngoài làm chủ tịch vội vã bước theo. Ông ấy đã khổ đâu nhiều năm vì tìm đứa con này. Tình thương và cả sự ân hận làm chủ tịch muốn làm mọi thứ để con vui.

- Cha sẽ tìm một người còn tốt hơn cho con! Xin con đừng giận cha mà Hân!

- Chính miệng cha nói không ai có thể thích hợp và tốt hơn anh ấy cơ mà! – Cô ta lạnh nhạt đáp lời làm chủ tịch rất buồn khổ.

- Con đừng thế này! Nhật Thiên làm con cha hai mươi mấy năm nay chưa từng vơi vĩnh dù là một món đồ chơi. Cha không muốn cả việc này nó cũng không thể làm theo ý nó rồi khiến chính con cũng đau khổ.

- Vậy cha đã có anh ấy thì chứ việc yêu thương thôi tìm con về làm gì. Con đi thì cha sẽ hạnh phúc như chưa có chuyện gì đúng không?

- Ngọc Hân...

Chủ tịch bước theo nắm con lại. Ngọc Hân bước xuống thềm giận dữ rút mạnh tay đi không ngờ khiến ông ấy chới với trượt chân. Ngọc Hân giật mình nhìn chủ tịch té xuống trước mặt mình. Năm bậc thang cao nơi thềm cửa, chủ tịch ngã đập phần thái dương phải xuống nền đất lót đá san hô phiến. Ông ấy ngất mau khi cả người đổ sập, máu cũng nhanh chóng lan ra vũng nhỏ ở đầu và cánh tay.

Ngọc Hân run lên, giỏ đồ trong tay rơi tại chỗ. Cô ta chạy nhanh đến nhưng trong khoảnh khắc chững lại nhìn đôi mắt nhắm nghiền cùng gương mặt chủ tịch đau đớn trên vũng máu. Cô ta sợ hãi. Chân đã đến gần bên lại lùi ngay đi nhiều bước. Ánh mắt bắn loạn lập tức nhìn quanh không thấy ai phát hiện. Ngọc Hân ngấp ngừng nhìn lại rồi định bước đi ngay không ngờ nghe ồn ào phía trước.

J.K cùng ekip vừa quay về ngang qua phòng nên định rủ bác trai đi ăn trưa luôn. Ngọc Hân xanh mặt nhìn thấy J.K. Cả ông anh còn tròn mắt không hiểu sao Ngọc Hân lại đứng ngây ra đó nhìn mình hốt hoảng còn hơn thấy quái vật. Thường fan hâm mộ cũng không ai nhìn thấy hần lại kinh hoàng đến vậy.

Nhưng cảnh bác ruột nằm phục trên đất với vũng máu khiến J.K chẳng kịp sững sờ. Ông anh lao thẳng đến đỡ bác trong bắn loạn...

- Bác ơi! Bác...

Đoàn phim đang chờ, nghe giọng J.K hốt hoảng cũng chạy vào. Đông người khiến Ngọc Hân run lên. Cô ta lúng túng, tay chân lạnh toát nói loạn lên...

- ... cha trượt té... em.. em đang định tìm ai giúp! Em...

- Gọi cấp cứu mau lên! Nhanh lên!

J.K chẳng cần nghe giải thích, đoàn phim giúp đưa chủ tịch đi phụ J.K. Ngọc Hân đứng thẫn ra rồi cũng lao theo trong cơn sợ hãi. Mọi thứ lẽ ra không tồi tệ đến như vậy.

Lúc này Thục Uyên cố sức đi ngược khỏi cái tay bạo lực của Nhật Thiên. Quyết định chưa bao lâu mà nàng thấy hối hận với gã này rồi.

- Anh bình tĩnh một chút có được không? Nếu nói liền cha anh sẽ tức giận... tui sợ lắm! – Hôm qua nàng còn hùng hổ nói không có ý định gì hơn với con trai ông ấy. Nay lại tay trong tay với hần thì thế nào cũng bị nghĩ là loại con gái không ra gì.

Dù chẳng mong được chấp thuận khi bên hần nhưng Thục Uyên cũng không muốn bị cha hần ghét thêm. Hần thì lại nhúu mày nói rất đơn giản...

- Giận là chắc rồi! Có khi cha còn tổng cổ khởi tập đoàn nữa kia... nhưng nói lúc nào mà không bị vậy đúng không. Cứ làm liền đi anh không thích nhần nại!

Cái gã này lúc nào cũng vậy, tuy nhiên cũng được cái quyết tâm thôi chứ thật là nóng nảy. Nàng nhìn lại tay mình đang được nắm chặt, lòng cũng vui khi cùng đi đấu tranh với cha hần để được bên nhau.

Thục Uyên đứng lại ghì tay khiến hần cũng xoay nhìn. Nàng rụt rè nói giọng lí nhí...

- Chúng ta không cùng tầng lớp... anh sẽ hối hận đó! – Chẳng biết viễn cảnh sẽ tẻ ra sao nhưng hấn đang là tổng giám đốc cơ mà, nàng cũng không nỡ thấy hấn xuống cấp đâu. Nhưng Nhật Thiên lại mỉm cười.

- Bị đuổi thì còn gì đâu lo chuyện đó. Ngày xưa không phải cha anh đưa anh ra khỏi cô nhi viện chắc giờ cũng thành trộm cướp gì rồi. Vì thế lúc này anh bất chấp tất cả cải lời cha thì em càng phải cho anh thấy không sai lầm khi quyết định chọn bên em có biết không đồ ngốc!?

Hấn biết nàng hay lo lắng vợ vẫn nên trấn an. Thực Uyên nghe những lời đó không hiểu sao giờ hết ớn lạnh, thậm chí nghe má nóng lên mắc cỡ hạnh phúc nữa. Đúng là nàng bị hấn làm cho khùng theo luôn rồi.

Nhật Thiên cảm thấy muốn say sẩm ngay vì nàng lại then thùng dễ thương hơn lúc cứng đầu cãi lộn với hấn gấp mấy chục lần. Quả nhiên bỏ công bỏ sức theo đuổi được cô gái quái lạ như nàng không tiếc tí nào.

Hấn nhắm mắt ôm chầm nữa chỉ làm nàng mắc cỡ. Nàng thật cũng chưa quen thành bạn gái của hấn nhưng hấn có vẻ đã sẵn sàng làm bạn trai nàng từ lâu rồi.

Vừa hay có điện thoại làm Thực Uyên mừng. Nàng rời rs tự nhủ sẽ nhanh việc gần gũi hấn thì một tay Nhật Thiên đã kéo nàng ôm trước ngực. Quả nhiên gã này có sao vẫn rất giỏi lợi dụng người ta mà. Song nàng chỉ mắc cỡ một chút rồi đứng ngoan cho hấn ôm khi chờ hấn trả lời cuộc gọi đó.

Xong xuôi, Nhật Thiên nở nụ cười nhẹ nhõm xoay nàng cả vòng...

- Tốt rồi Thực Uyên! Mọi chuyện sẽ tốt thôi!

- Sao vậy? Đang căng thẳng sao tốt nhanh vậy?

Nàng thấy hấn mừng quá còn lo hấn hoang tưởng. Nhưng Nhật Thiên cười toe toét nóng lòng báo ngay tin cho nàng...

- Anh thấy có chút kì quặc nên nhờ người quen điều tra. Từ đầu anh đã không tin Ngọc Hân là con gái của cha rồi!

- Anh biết rồi sao?

- Hơ... bộ em cũng biết hả?

Hai đứa đang ngó ra nhìn nhau thì nghe tiếng còi tàu cấp cứu khản từ đất liền vào. Cả hai nắm tay cùng đi đến hướng đó xem có chuyện gì. Khi trông thấy người được đưa đi chính là cha thì Nhật Thiên không còn bình tĩnh vội chạy đến bắn loạn. Thực Uyên cũng bối rối theo sau...

- Cha! ... sao cha như thế này anh Khang?

- Bác trai bị té. Anh đi quay về với mọi người thấy vậy rồi cũng chưa rõ.

Nhật Thiên cùng J.K đi thuyền ra nhanh bệnh viện ở bờ biển. Thực Uyên trong lòng cũng bồn chồn lo lắng. Nàng và hấn đang tính đến gặp chủ tịch không hiểu sao lại ra cảnh này. Nàng biết chủ tịch rất quan trọng với Nhật Thiên nên cũng mong bác ấy sẽ không có chuyện gì.

Đột nhiên giọng Diệu Minh sau lưng khiến nàng đứng tim...

- Hai người nắm tay nhau đi đến là sao đây?

Nàng lúng túng xoay lại nhìn cả đám. Tấn Phong không biểu hiện gì nhưng thật sự đã thấy nàng cùng đến với Nhật Thiên. Thực Uyên chẳng biết nói gì, nàng lúng túng không dám nhìn mặt anh ấy. Người tốt như Tấn Phong nàng lại từ chối để vướng vào loại người rắc rối như Nhật Thiên, có lẽ nàng không biết suy nghĩ nhưng đã khờ dại rồi.

Phong biết nàng đang ngại với mình. Dù sao từ lúc Nhật Thiên xuất hiện, anh đã thấy mình thua rồi. Quan trọng là cả hai vẫn sẽ như vậy không thay đổi.

- Cùng ra bệnh viện đi, là cha của anh ta mà! Anh sẽ đi cùng với em!

- Anh Phong... – Phong lúc nào cũng nhẹ nhàng tinh ý khiến nàng càng không biết ứng xử cho phải lẽ. Nhưng Phong lại cười hiền.

- Nhìn anh và cảm thấy tiếc nuối thì anh cho chứ tỏ ra có lỗi như vậy anh giận đó!

- Em...

- Đi nhanh thôi!

Tấn Phong chờ nàng cùng đi. Diệu Minh và bé Tài lắc đầu vì Tấn Phong cao cả như vậy thua đẹp là phải. Thục Uyên cũng cảm thấy tiếc vì một người tốt như vậy. Nhưng nàng đã lỡ chọn hắn ta mất rồi. Nếu có cơ hội được chọn luôn cả hai thì tốt biết bao. Nghĩ rồi nàng thấy mình tham quá nên chỉ cười cùng đi với Tấn Phong không suy nghĩ nhiều nữa.

Và Thục Uyên thấy Ngọc Hân vẫn còn ở lại nên ngang giọng nói...

- Chị không đi thì đi chết luôn đi. Nhật Thiên đã truy ra hết mọi chuyện rồi, nếu muốn còn được tha thứ thì mau theo đến bệnh viện cùng tui!

Ngọc Hân nhìn lên như người thất thần. Tấn Phong còn chưa biết chuyện nên cũng không hiểu. Mọi thứ chấm dứt cả rồi, bí mật và sự dối trá kia. Cô ta đã làm ra những chuyện ngốc nghếch không ra gì cuối cùng vẫn hoàn không.

May là có Tấn Phong cùng đi chứ nàng lơ ngơ cũng không biết đến bệnh viện tìm mọi người ở đâu. Chủ tịch vào cấp cứu ngay, Nhật Thiên, J.K, chú Trương và vài người trong ekip quay album giúp ban nầy cũng đang chờ bên ngoài. Xem ra người lo lắng nhất chính là Nhật Thiên.

Không hiểu có phải tại vì Nhật Thiên đang lo lắng như vậy nàng cũng rất lo cho chủ tịch một cách kì lạ. J.K tự biết an phận né sang nhường ghế cho nàng. Thục Uyên ngồi xuống không ngại nắm lấy bàn tay to đang lạnh toát của hắn. Hắn nhìn lại Thục Uyên bên mình và nhẹ giọng trấn an...

- Bác ấy sẽ không sao? Sẽ ổn thôi anh đừng lo...

- Ủhm...

Nhật Thiên cũng nắm chặt tay nàng lại. J.K ừ ớ không hiểu sao hai đứa này đột nhiên lại thành như vậy hồi nào khi chưa thông qua cho mình biết. Tấn Phong nhìn thấy cũng tự ngồi trầm lắng không nói gì. Ngọc Hân ngồi một góc cắn móng tay đầy suy sụp lo cho hậu quả có lẽ sẽ rất tệ hại. Tất cả chỉ biết chờ đợi.

Được hơn một tiếng phẫu thuật bác sĩ phải gấp rút ra gặp thân nhân...

- Bệnh nhân thuộc nhóm máu hiếm. Bây giờ mua máu chuyển về sẽ chậm trễ, không biết trong gia đình có ai cùng nhóm máu rhesus âm để truyền máu hoàn* cho bệnh nhân không?

Nhật Thiên nhăn mày ngay, chú Trương cũng vội nói...

- Ông chủ có lưu sẵn máu tự thân tại Mỹ nhưng ở đây... Làm sao cậu chủ?

Tất cả căng thẳng, Nhật Thiên biết cha máu hiếm nhưng chuyện hắn có là người thân của cha lúc này cũng không giúp được gì khi không chung huyết thống. J.K vội nhanh nhẩu nói...

- Xem Ngọc Hân có cùng nhóm máu với bác trai không Thiên? Em nhóm máu gì Ngọc Hân?

Ngọc Hân ngẩng lên, trên gương mặt xinh đẹp chỉ còn tái nhợt. Nhật Thiên cười nhạt nhìn cô ta và trả lời thay...

- Cô ta không phải con gái ruột của cha em đâu anh Khang!

- Hả? Chuyện này là sao tùm lum vậy?

J.K nãy giờ loạn vì lo cho bác trai lắm rồi còn thêm chuyện khó giải thích đó nữa. Nhật Thiên có cho người bay sang mỹ lấy máu về ngay cũng sẽ giải quyết để cứu cha nhưng thấy Thục Uyên hỏi bác sĩ.

- Không biết là nhóm máu gì rhesus âm thưa bác sĩ? Tôi cũng máu hiếm B-âm.

- Thật không? Bệnh nhân cũng mang máu B-âm. Mời cô theo chúng tôi!

Thục Uyên bật cười vì trùng hợp. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ là cứu bác ấy và Nhật Thiên sẽ không cần lo lắng nữa. Nàng vội xoay lại cười trấn an với hắn trước khi đi làm vài thủ tục xét nghiệm trước truyền máu...

- Anh đừng lo nữa...

Nhật Thiên cũng mừng vì có máu truyền ngay cho cha nhưng trong đầu đột nhiên lại thấy kì lạ. Nhìn nàng chỉ suy nghĩ đơn giản cùng nhóm máu, trên đời thiếu gì người cùng nhóm máu cho dù là máu hiếm chứ. Nhưng sự việc trùng hợp đến thật đúng lúc. Cả J.K cũng nói...

- Máu rhesus âm hiếm lắm may mà có Thục Uyên ở đây còn cùng nhóm máu B! Thật là trong cái rủi có cái lành!

- Thục Uyên dùng tiền bán máu để đóng tiền học từ khi tốt nghiệp cấp III khi tự ở một mình không nhờ vào cậu mợ nữa. Nhưng rồi ai cũng can vì mặt mày xanh xao quá! Máu hiếm nên người ta cũng khuyên trữ máu sống.

Tấn Phong kể làm J.K gật gù công nhận Thục Uyên đúng là nghèo đến mức chuyện bán máu sống cũng trải qua. Đột ngột Nhật Thiên nhận ra cái điều mình đang gút mắc. Hắn hỏi ngay Tấn Phong khi nhìn Ngọc Hân ngồi bên kia...

- Cậu mợ của Thục Uyên chính là cha mẹ ruột của Ngọc Hân đúng không?

- Đúng rồi!

Tấn Phong cũng đâu biết chuyện Ngọc Hân làm con gái chủ tịch. Nhật Thiên cười ra một nụ cười khó hiểu. Nếu hắn đoán không sai thì chắc phải cười chuyện trùng hợp này nhiều ngày mới dứt. Nhật Thiên xoay lại nói với bác sĩ.

- Tôi có thể yêu cầu làm thêm xét nghiệm DNA huyết thống của cô gái cho máu vừa rồi và cha tôi được không?

- Được, nhưng xét nghiệm này mất khoảng vài ngày. Mời anh làm thêm một số thủ tục giấy tờ.

Nhật Thiên đi làm giấy ngay bỏ J.K và Tấn Phong cũng lơ mơ đoán chuyện mờ ám này. Ngọc Hân vẫn cứ ngồi đó nhận lấy tất cả cái giá phải trả khi nói dối.

Thục Uyên dụi mắt tỉnh dậy thấy ngay hắn đang ngồi bên vuốt tóc dịu dàng. Cứ như hắn trông nàng ngủ để chờ sẵn khiến tim nàng run lên vì hạnh phúc. Nhật Thiên nói...

- Ngủ thêm đi em!

- Uh... em ngủ quên hả? Anh mới cần ngủ vậy mà em... – Thục Uyên thấy hơi mắc cỡ khi mình đụng đầu cũng dễ ngủ. Trong khi hắn thức mấy ngày vì lo cho cha như vậy. Hắn cười nói.

- Nhìn em ngủ anh thấy khỏe hơn đó chứ!?

- Bác ấy khỏe chưa anh?

Sau khi nhận hai đơn vị máu của nàng tình hình chủ tịch cũng ổn hơn, Nhật Thiên cũng tuất trực bên cha suốt. Nàng về một ngày lại ra bệnh viện vì cũng lo cho cả hai. Cuối cùng người thăm bệnh lại lẫn ra ngủ như vậy đây. Hắn gần như ôm lấy nàng còn nằm trên ghế dài...

- Tất cả cũng nhờ em hết!

- Có gì đâu... đó là người anh quan tâm nhất. Em làm được chút việc cũng vui mà!

- Đâu chỉ một chút.... Hay để anh giúp em bù máu nhé!

Nhật Thiên nhòm người từ dưới hướng đến môi nàng. Thục Uyên run run nhìn gần cái mặt bánh trai của hắn cũng nhắm mắt chờ sẵn. Cảnh hôn chắc chắn sẽ diễn ra mùi mẫn chỉ tiếc là có người đột nhiên ho khò khè vì chương mắt ngăn lại...

- E hèm... đây không phải là phòng riêng đâu nha hai đứa!

Giọng của J.K khiến Thực Uyên hoảng hồn đẩy ngay mặt Nhật Thiên ra báo hại hấn té lăn. J.K cười làm nàng cũng then thùng đáp. Nếu biết trước có J.K nàng đã mặc kệ hấn rồi. Nhật Thiên bò dậy thấy nàng lại mê ông anh hơn mình là tức trong người.

Nhưng Thực Uyên nghe tiếng khóc trong phòng liền tò mò bước đi xem bên trong phòng bệnh. Thật sự là Nhật Thiên chán phải thấy cảnh khóc lóc giả dối này của Ngọc Hân mới vào ngắm nàng ngủ. Chủ tịch đã tỉnh, Ngọc Hân đứng khóc ân hận thế kia thật là ủy khúc. Nàng mới ngủ quên một chút sao lại có nhiều chuyện đến như vậy chứ.

J.K nhìn qua nàng đang núp xem cũng giơ tay vò đầu cười nói...

- Em đã biết rõ bộ mặt của cô ta từ đầu phải nói cho Thiên hay ai đó biết chứ?

- Chị ấy... vì bác trai thôi!

Thực Uyên nói rụt rè vẫn còn chút ý dờ cho Ngọc Hân khiến Nhật Thiên thở dài cả đoạn, J.K chỉ biết nhăn nhó. Thiên kéo nàng ôm lấy và nói...

- Em hung hăng như vậy lại dễ bị lừa vậy sao?

- Lừa gì? Ai lừa được em chứ? Hay là anh đang tính lừa gì em hả?

Nàng ngu ngơ lại còn chưa nghĩ ra. Chủ tịch tuy chưa hồng lại nhưng vết thương trên đầu lành rất tốt. Ông ấy quay nhìn hướng Thực Uyên đứng giữa Nhật Thiên và Khang. Chú Trương giúp chủ tịch nhóm dậy khi gọi...

- Thiên... dẫn con bé đến đây!

Thực Uyên chẳng hiểu gì, đột ngột rất sợ khi đến sẽ bị chủ tịch cấm đoán không được ở bên hấn. Nhưng tay hấn giữ chặt giúp nàng bình tĩnh không bỏ chạy. Ngọc Hân lúc này chỉ là kẻ thua cuộc khi không thể nào lấy đi những thứ vốn đã thuộc về Thực Uyên.

Chú Trương mang ra ba tấm hình và hỏi...

- Con biết người trong ảnh không?

Thực Uyên cầm lấy và há hốc ngay, nàng luống cuống nói...

- Mấy cái này là của con bị mất đó. Sao kì lạ vậy? Nhật Thiên, em để hình ở nhà nhưng bị mất có cả anh Phong và Diệu Minh làm chứng là em tìm hoài không ra luôn. Sao có ở chỗ này vậy?

Chủ tịch nhìn nàng không kiềm nổi cảm xúc. Nhật Thiên phì cười vì bộ dạng của nàng còn ngốc hơn hấn tưởng. Hấn vuốt tóc và hỏi tiếp...

- Hôm gặp em ở nghĩa trang trung tâm là đi viếng giỗ mẹ em đúng không? Nói tên mẹ em cho anh biết đi!

- Lý Như Quỳnh... Sao vậy? Sao giống anh tra hỏi như em có ý đồ gì bất chính quá vậy? - Nàng còn chưa nhận ra thì Nhật Thiên đã cười.

- Em đoán xem...

Thực Uyên nhú mày, nhìn kĩ hình mẹ đang cầm trong tay. Đột nhiên nàng sững ra nhìn lại chủ tịch đang xúc động nhìn mình. Nàng cảm thấy say sẩm, đứng gần như không vững nếu như không có Nhật Thiên ở bên giữ lại. Chủ tịch đã không kiềm lại được xúc động khi với đến nàng...

- Con! Cha xin lỗi... tìm không ra con còn làm con tổn thương. Tất cả là lỗi của cha!

Nếu ở đây còn một cô gái nào nữa nàng đã không thấy choáng váng như thế này. Chủ tịch hình như gọi nàng là con không sai. Nàng chẳng biết diễn tả tâm trạng lúc này ra sao. Thậm chí một chút vui sướng cũng không có, mặt nàng méo hấn nói không lưu loát được như lúc nãy...

- Có nhầm lẫn gì rồi đúng không bác?... lộn người đúng không anh? Hay là tìm không ra con gái cho cha anh nên mọi người trên em?

Nàng xoay nhìn Nhật Thiên với hi vọng hắn giúp nàng tỉnh táo hơn một chút. Hắn nhẹ nhàng nói vì nàng có vẻ bị sốc...

- Thử DNA trùng khớp máu em và cha anh, cả lần trước Ngọc Hân dùng tóc em giả cũng vậy. Em chính là con gái thất lạc của cha mà bấy lâu nay anh vất vả tìm kiếm.

Thục Uyên cảm tờ kết quả kết nghiệm nhưng chỉ như thấy tờ giấy rỗng. Trong chuyện này ai cũng bất ngờ hết cả. Chủ tịch thì rất buồn khi chính mình đã cảm đoán khiến nàng buồn khổ. Đứa con gái ông ấy cưng yêu vất vả tìm lại bị che đi bởi một người giả danh đơn giản như một trò đùa trẻ con thiếu căn cứ.

Nàng nhìn chủ tịch gơ tay muốn đón mình vào lòng chỉ ôm trán bước lùi.

- Thục Uyên... cha con chúng ta đoàn tụ rồi con!

Nàng định mỉm cười đáp lại để từ chối cái ôm đoàn tụ kia nhưng kết quả lại không thể cười nổi. Mọi người bất ngờ nhìn nàng loạng choạng lui lui càng tránh xa giường bệnh của chủ tịch....

- Con xin lỗi... xin lỗi...

- Thục Uyên! Con giận cha sao?

Nàng nhắm mắt chạy đi làm chủ tịch thật muốn đau tim, bất tỉnh lần nữa. Biểu hiện của nàng quả nhiên không giống tiểu thư thất lạc quay về lâu đài tráng lệ đầy hạnh phúc như người ta. Nhật Thiên cười với cha và nói khi bước theo...

- Không phải giận cha đâu. Vốn do con gái của cha khó hiểu như vậy thôi!

Giờ Nhật Thiên phải đi mang con gái về cho cha mình thôi. Cô ngốc kia mới nhận cha đã chạy loạn bỏ rơi hắn luôn rồi.

* Nhóm máu Rhesus và nhóm máu ABO là hai loại nhóm máu chính của người (có khoảng 46 loại nhóm máu)

- Khoảng 0,04% người mang nhóm máu Rh-âm)

* Truyền máu hoàn: thường là máu của chính bệnh nhân hoặc thân nhân hoàn lại bệnh nhân, không sử dụng máu từ ngân hàng máu

17. Chương 17: Kết Thúc

Nhật Thiên bước theo dọc hành lang dài. Bệnh viện thật yên tĩnh dễ vang cái giọng sù sùi của nàng. Hắn nhìn nàng ngồi run lên ở gốc cầu thang. Nhật Thiên mỉm cười bước đến và nhẹ nhàng ôm lấy từ sau. Nàng ngược lên, nước mắt nước mũi đầm đìa...

- Anh lừa em thôi phải không?... hic nói là lừa em đi. Em nằm mơ còn chưa bao giờ mơ sẽ có cha cả. Em sợ lắm... – Nàng vùi mặt vào vai hắn, thật không thích những chuyện bất ngờ như vậy. Hắn chun mũi trả lời đáng ghét ngay.

- Lừa em để em chiếm hết tài sản của anh sao? Anh đâu có điên như vậy? – Giờ thì “cô em gái” hắn tìm đang ở đây. Người thừa kế “gia sản của hắn” chính là nàng chứ còn ai nữa.

Nhưng Thục Uyên không thèm nghe hắn trêu chọc. Nàng thật rất bồn loạn vì sự thật đột ngột này...

- Em sợ... bình thường đã không có thì thôi... lỡ như có rồi sẽ đánh mất thì... Em không dám nhận cha đâu!

- Em thật là chẳng giống ai khiến người ta không yêu em cũng lạ!

Hắn cười ôm lấy âu yếm dỗ dành. Thục Uyên dễ chịu dựa vào ngực hắn cảm thấy vô cùng bình yên. Nàng thôi sụt sùi, mắt ngược nhìn Nhật Thiên rồi rụt rè nói...

- Vậy là... em có xứng với anh không? Em giờ có cha rồi... có thể cùng với anh không?

Nhật Thiên nuốt khan nhìn đôi mắt ướt lệ của nàng tròn xoe hỏi mình. Hắn thật muốn ăn thịt nàng ngay nếu không phải đang ở một nơi không đúng chỗ. Thục Uyên loáng thoáng chỉ nghe hắn mắng mình ngốc thì phải rồi lại hạnh phúc trong nụ hôn ngọt ngào. Những thứ nàng chưa từng dám mơ đều thuộc về nàng. Xem ra nàng là người ít tham lam nhất lại gặt hái được rất là nhiều thứ trong đời này, còn gì hơn được nữa.

Nhật Thiên cuối cùng dẫn nàng trở về phòng như một đứa trẻ lạc. Nàng rụt rè không dám bước toàn chờ người thúc từ sau. Nhưng nàng đã khóc òa trong chính vòng tay của cha mình. Hai cha con mất bao nhiêu vất vả mới có thể tìm thấy được nhau, giờ đây chỉ còn là giây phút đoàn tụ thiên liêng hạnh phúc nhất.

Tất cả đều rất vui mừng.

...

Thục Uyên đứng khoanh tay trước ngực nhìn Ngọc Hân đứng trước mặt. Hôm nay chính cô ta là kẻ bại trận không phải nàng...

- Tui biết chị không phải ham tài sản mà chỉ vì anh ấy. Thế nên thay mặt cha giải quyết chuyện này tui tha thứ cho chị. Sẽ không ai truy cứu chuyện xấu chị làm!

- Giờ cô nói gì mà không được... – Ngọc Hân tuy đã thất bại nhưng vẫn không phục nàng có tất cả. Thục Uyên chỉ cười bằng mũi đáp.

- Tất nhiên rồi... cha là của tui, Nhật Thiên cũng của tui. Giờ tui là con nhà giàu rồi cái gì cũng hơn chị. Phải nói là chị thua tui rất là thê thảm... giây phút này thật là rất vui sướng!

J.K và Nhật Thiên đứng ở xa chờ cũng không biết nàng giải quyết ra sao mà vui đến muốn nhảy tung tung thế kia. Ngọc Hân tức nghẹn bị nàng trêu nhưng không thể nói gì đáp lại được.

Sau khi hả hê chiến thắng, Thục Uyên mới nói chuyện nghiêm túc.

- Tôi và bạn tôi đã thống nhất không nói ra chuyện của chị với cậu mợ. Chị xinh đẹp có học vấn chắc chắn sẽ tìm được công việc tốt thôi... dù sao tui nghĩ chắc chị cũng đủ cảm thấy thế nào là sĩ nhục ê chề như tôi từng bị chị đối xử rồi. Sống tốt nhé chị!

Ngọc Hân đứng đó nhìn Thục Uyên xoay đi. Chỉ còn cô ta đứng không được gì cả lại mất hết từ cha mẹ gia đình, công việc cho đến tình cảm si ngốc về một người đàn ông. Cảm giác nhục nhã ê chề kia cũng tự do cô ta mang đến cho mình. Đối với những gì Thục Uyên đã nhận thì nàng tha cho Ngọc Hân như vậy quá nhẹ tuy nhiên chắc do bản tính nàng là nhu nhược không thể giải quyết được chuyện lớn nên đành vậy.

Nàng ngược nhìn phía trước Nhật Thiên đứng đó chờ đợi mình. Bỗng dưng nàng thấy những khổ sở đã trải qua chẳng là gì. Giờ nàng đã được đáp lại còn hơn những giấc mơ đẹp nhất rồi đó chính là...

Thế là Thục Uyên chạy đến. Nhật Thiên cũng giang tay mỉm cười rồi ngó ra trông nàng nhào ngay vào lòng J.K. J.K cũng cười toe toét nựng má nàng đang hồng hỏ như con cún nhỏ...

- Anh Khang quay sắp xong chưa?

- Bác khỏe rồi anh mới quay tiếp. Giờ em mới là em họ ruột của anh, hèn gì thấy cưng em quá đi!

- Hi... anh ơi!

- NÈ!!! Gì mà “anh ơi” nữa? Hai người coi tui là cục đất chắc?

Có người ghen tuông làm nàng và J.K vẫn đứng đưng bên nhau nói...

- Anh ganh tị vô ích thôi!

Hai anh em người ta hôn hỏ cùng đi khiến Nhật Thiên tức xì khói vôi chen giữa cổ giành Thục Uyên ra. Cả ba cười lớn làm loạn sân bệnh viện và cả các fan hâm mộ của J.K.

Và giấc mơ tuyệt nhất chính là... em gái của J.K đẹp trai của lòng nàng cơ đấy. Sau này không cần tiếp cận thần tượng vẫn được quần quít còn gì tuyệt hơn.

Chủ tịch cùng ngồi bên ngoài vườn cùng chú Trương. Người giúp việc cũng chỉ biết đứng vì cô chủ lẩn xấn từ bếp ra. Nàng cười nói với cha...

- Cha có biết điều thiếu sót nhất của cha bao năm qua là gì không?

Chủ tịch run ngay, lòng lo sợ Thực Uyên sẽ lại trách giận mình năm tháng lạc nhau. Nhưng nàng ma mãnh hỏi cả chú Trương...

- Chú Trương cũng không biết đúng không?

- Không... con làm chủ tịch sợ rồi kìa cô chủ!

- Hi... cha và chú sao lại không biết chứ? ... cha thiếu sót là còn chưa ăn được bữa cơm do con gái nấu cho đó! Ta-ta-đà...

Hai ông già hết hồn nhìn cả bữa ăn hoành tráng. So với lần trước tìm ra con, lần này chủ tịch càng tươi tắn khỏe hẳn ra. Gương mặt lúc nào cũng hạnh phúc vì Thực Uyên luôn làm những việc cho cha vui. Nàng thật đặc biệt còn hơn những gì ông ấy mong khi tìm ra con gái nữa.

Chủ tịch và chú Trương đang cười lớn ăn cơm thì Nhật Thiên đến. Nàng cũng hớn hở ngay không để ý hẳn mang theo hành lý và nhiều đồ đạc...

- Anh đến đúng lúc quá! Em nấu cơm đó chúng ta cùng ăn luôn!

- Ngon lắm cậu chủ!

- Con gái cha nấu ăn số 1 luôn!

Được khen nàng cười mắc cỡ mong hẳn cũng sẽ khen. Dĩ nhiên nếu hẳn không khen nàng cũng ép cho khen mới thôi. Song chủ tịch phát hiện ra.

- Mà sao hôm nay còn mang đồ gì quá trời vậy Thiên!?

- Hi... con về nhà ở có gì lạ hả cha?

Trước đây nhà này cũng là nhà của hẳn thôi nhưng giờ không ai thấy đó là bình thường nữa. Thực Uyên còn chưa hiểu ý đồ của hẳn nên tròn mắt hỏi...

- Còn nhà của anh thì sao?

- Ở đây đông vui anh thích hơn không được sao?

- Nè! Lần trước con nói có nhà riêng chê ở đây cũ kĩ gì đó mà. Giờ sao lại đòi ở?

Nhật Thiên cười khì. Cái lần trước là Ngọc Hân ở, còn lần này chính là con gái của cha hẳn ở. Thực Uyên ngớ ra khi bị hẳn kéo lại ôm vai. Hẳn không do dự nói hại nàng thiếu chút té lẩn luôn rồi...

- Cha cho con ở chung phòng với con gái cha có được không?

Chủ tịch ngớ ra trong khi chú Trương ho sặc vì sự bình tĩnh của hẳn. Thực Uyên mắc cỡ, nhanh chóng đẩy hẳn ra và nổi điên...

- Anh muốn là được sao? Thật trắng trợn! – Khởi cần đoán thì ý đồ của hẳn quá rõ. Nhật Thiên đã vậy cũng không ngại xấu xa để đạt mục đích.

- Chứ đem mấy thằng quân tử nhưng đầu óc đen tối về chẳng phải còn tệ hơn anh sao?

- Anh thật là... Cha!!! Con sẽ bị xâm hại đó. Đuổi anh ấy về nhà cha!?

Nàng chạy sang nhõng nhẽo. Con gái cưng lại đáng yêu như vậy, chủ tịch không ngại cưng yêu cười nựng má...

- Nhà có hai ông già, hai đứa thanh niên chỗ nào cũng âu yếm yêu đương làm sao coi được!

- Yeah! Cha nghĩ vậy đúng rồi...

Thục Uyên lè lưỡi chiến thắng khiến Nhật Thiên xụ mặt buồn hiu. Uống công hẩn gồm hết đồ qua đây ở, xem như vố này thua nàng. Tuy nhiên chủ tịch vẫn chưa nói xong...

- ...vì thế con chứ qua nhà thằng Thiên ở cho hai đứa riêng tư thoải mái!

- Thật hả cha!? – Đến phiên Nhật Thiên hớn hở. Thục Uyên nghe ra không thể nào tin nổi liền nhảy tung lên.

- Cha sao lại làm thế với con chứ? Ảnh xấu xa mà!

- Cha cưng con nhưng chiều Thiên của cha hơn. Giờ là thời đại nào rồi chứ, với lại không phải sang năm hai đứa kết hôn rồi sao?

- Nhưng... con không chịu...

Nàng rõ ràng hết đường trốn vẫn cứng đầu không nhẽo. Hẩn thì cười hả hê lắm vì còn hơn mong đợi. Nhật Thiên nháy mắt, nàng liền đỏ mặt giận không thèm quan tâm nhưng rồi cũng chạy đi lấy thêm đồ ăn cho hẩn. Ông bố nhìn hai con đã đủ vui rồi không quên dặn...

- Chở con gái cha về mỗi ngày nhé!

- Con không hứa trước đâu! – Nhật Thiên to gan trả lời. Nghĩ đến mang được nàng về nhà mình là hẩn bận rộn nhiều chuyện trên giường lắm rồi còn chở về đây làm gì cho hao phí thời gian.

- Cái thằng khỉ này... không sợ cha cấm con quen nó sao?

- Ấy!? Cha không sợ con bỏ rơi con gái cha sao?

Hai cha con hại chú Trương ngồi giữa yếu tim. Song cuối cùng cha con cũng cười phá lên mặc kệ cô con gái cứng đờ thực lại cảm thấy “bất hạnh” ghé gớm vì những người đàn ông của mình.

Nàng cuối cùng thiếu não nhìn người giúp việc thu dọn đồ đạc chuyển về nhà hẩn thật. Nàng thật muốn bỏ nhà ra đi ngay nha. Chỉ nàng và hẩn trong cái nhà đó, không khéo nàng chẳng ngăn nổi mình “ăn thịt” lại hẩn. Và tên khốn bức hại nàng to gan đến ôm vai, thậm chí còn cười thỏa mãn...

- Như mới xin ra ở riêng vậy thật vui quá!

- Vui cái đầu anh nè!

Nàng cau lên chỉ khiến hẩn cười vì thật dễ thương. Ai bảo nàng đã bị hẩn chinh phục rồi làm chi chạy đâu cũng không thoát.

Hôm nay hẩn qua là có hẹn cùng nàng đi chơi. Được ở chung rồi tự dưng Nhật Thiên muốn về thằng nhà chứ đi làm gì nữa nhưng vẫn phải chiều chuộng. Thục Uyên ngó ra nhìn chiếc xe bé cưng hai bánh của hẩn. Nàng chun mũi không vui...

- Em mặc váy sao anh lại đi xe này!

- Anh đi xe này qua trước tại em mặc váy chứ bộ. Muốn trễ buổi diễn của anh Khang thì thay đồ khác đi!

- Em ghét anh!

Thục Uyên giận hờn rồi cũng phải ngồi lên. Từ lúc biết hẩn đến nay nàng chưa thử ngồi chiếc này. Chưa chạy mà nàng đã run rồi. Hẩn kéo tay nàng ôm mình...

- Không ôm gió thổi té chết đó!

- Hèn gì đi xe này! Anh là cái đồ lợi dụng!

Hẩn cười lớn rồi nhấp ga phóng chiếc motor khỏi căn nhà lớn báo hại nàng sợ đến không dám mở mắt, tay cũng bủn rủn ôm lấy không buông. Chẳng hiểu sao nàng lại gặp và dính luôn với loại người lợi dụng như hẩn chứ không biết nhưng giờ hối hận cũng muộn rồi.

Dù sao được ôm tấm lưng rộng, dựa vào hân thể này cũng thật thích. Nàng lén mỉm cười tận hưởng. Hân cũng vui vẻ đi từ tốn không vội vã.

- Đám cưới Diệu Minh tháng sau em sẽ là cô dâu phụ đó anh!

- Bạn em cưới một lần trong đời xem ra cũng rất liều mạng giao vị trí đó cho em! – Chết giọng châm chọc của hân chẳng đổi xúu nào khiến nàng tức chết!

- Thấy ghét anh quá! Anh Phong là chú rể phụ với em đó ganh tỵ không?

- Sao kì vậy? Phải là anh chứ!?

- Anh mới là vô duyên. Anh có phải là bạn của Diệu Minh đâu. Anh Phong còn nói nếu anh làm em buồn em có thể suy nghĩ lại.

Nàng lên giọng nói cố ý chọc cái chỗ nhạy ghen tuông của hân. Nhật Thiên quả nhiên là tức điên...

- Gã chết tiệt!!! Lẽ ra phải đánh nhau một trận mới đúng thủ tục!

Mỗi lần hân ghen nàng vui chết đi được. Song tự dưng Nhật Thiên ngừng xe ngay giữa xa lộ. Nàng còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì hân cởi mũ bảo hiểm bước xuống trước. Nàng ngồi ngây ngốc nhìn qua lại con đường dài ...

- Sao anh dừng ở đây?

Hân không nói gì, rút trong túi áo khoác ra một hộp quà nhỏ. Thục Uyên tò mò ngay vì biết chắc là của mình tuy nhiên không rõ là gì. Và Nhật Thiên lấy ra một dây bạc có mấy trái dâu bạc trang trí. Nàng đỏ mặt ôm váy khi hân ngồi xuống mang ngay vào chân mình.

Lắc chân này là sợi dây nàng trông thấy hân mua ở khu thương mại. Hân nói...

- Anh mua lâu rồi định tặng em ở valentine nhưng không kịp. Anh sẽ giữ chân em lại không cho đi đâu rời xa anh được. Chấp bất cứ thằng nào thích em luôn!

Thục Uyên cúi chân nhìn chiếc vòng xinh xắn. Hân đứng bên như đứa trẻ chờ đợi phản ứng của nàng. Rồi nàng cũng nhìn sang nói...

- Không tặng nhẫn mà muốn giữ người ta?!

- Em nhận nhẫn cầu hôn của anh rồi cơ mà. Hay em chỉ thích nhẫn thôi!

Trông bộ dạng nhát gan của hân không phong độ như Phạm Nhật Thiên nàng biết chút nào. Chính vì thế nàng cười tươi mắng...

- Ngốc!... chỉ cần anh đủ rồi!

Thục Uyên mỉm cười ôm ngang hân lại cũng quyết giữ thật chặt. Báo hại hân lo đến vậy thì ra nàng cũng chẳng muốn cô gái nào bắt mất hân đâu. Cả hai cứ vậy cười khúc khích giữ nhau giữa xa lộ dài.

Chỉ mới là bắt đầu con đường chung đôi, đường còn rất dài và hạnh phúc chờ ở phía trước.

...

Ngọc Hân ngáp ngừng nhìn căn nhà của mình lại không dám bước đến. Khi vừa quay đi thì cha bước ra. Cô ta vội vã đi sợ cha nổi giận thì giọng nói trầm ở sau vang lên...

- Về rồi sao không vào nhà!?

Ngọc Hân xoay lại nhìn nghe khoe mắt cay xè. Ông bố bước đến mở cửa chờ đợi. Dù cho có làm gì, có đi đâu thì chỉ có căn nhà thật sự chờ ta về. Ngọc Hân thấy xấu hổ và hối hận vì tất cả.

Cô ta chạy đến cha vẫn ôm vào lòng xoa đầu con gái ưa khóc nhè của mình...

- Con xin lỗi cha ơi... con xin lỗi...

- Không sao! Con về nhà rồi, tất cả sẽ ổn thôi con gái...

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-chinh-phuc-lo-lem>